

ДЖОС СТЪРЛИНГ ЕЙНДЖЪЛ

Част 5 от „Саванти“

Превод от английски: Елка Виденова, 2015

chitanka.info

На Луси

ГЛАВА 1

Прерових набързо кутийката с бижутата и си избрах сребърен пръстен във формата на келтски възел за левия безименен пръст. С четири различни пръстена на всяка ръка, подрънкваща верижка на глезена и синджирче с кристална висулка на шията вече се чувствах напълно въоръжена за представлението.

— *С пръстени на ръцете* — запях, докато се оглеждах в осветеното от цяла редица крушки огледало в съблекалнята. — *И звънчета на краката*^[1].

Разсмях се и се въртнах пред огледалото, за да проверя дали сребристосивата ми пола не се вдига твърде много отзад.

— Добре изглеждаш, Ейнджъл, направо чудесно — изпратих въздушна целувка в стил Мерилин Монро на отражението си. Ако не друго, то поне бях постигнала максимума с изходния материал. В постоянната битка с наследствената обремененост, завещана от родителите ми — по-скоро хобити, отколкото хора с нормален ръст, — се бях научила да си оправям самочувствието с помощта на някой и друг пресилен комплимент, преди да изляза да пея пред препълнена зала.

Уф! Най-добре да не разсъждавам в тази посока!

Телефонът ми изпиука. *Вляво сме, точно пред сцената. Стискаме палци. С, М и А.*

Притиснах апарата до гърдите си. Ето, виждате ли, агресивната тактика, която бях приложила, бе дала резултат. Предупредила бях Самър, Мисти и Алекс, че ако не пристигнат рано-рано на концерта и не се строят точно отпред, за да ми бъдат подкрепа в този тежък миг, ще им причиня нещо ужасно — толкова ужасно, че дори отказах да го изрека (всъщност, когато отправях заканата, още не бях измислила какви да са последствията). Тримата бяха най-добрите ми приятели, а ни свързваше и още нещо — всички бяхме саванти. Самър например притежаваше уменията да проследява мисли — един вид като детектив, погнал заподозрян, само че наум. И понеже добре познаваше

мисловния ми процес, вероятно знаеше какво им кроя в отмъщение още преди мисълта да се е избистрила в главата ми. Набързо написах отговор. *Супер. Ще се видим после. Целувки.*

Прибрах телефона в обшитата с пайети чантичка и осъзнах, че вече не ми остава нищо друго, освен да се притеснявам. А това никак не беше добре. Обикновено се борех с напрежението, като крачех наляво-надясно и бръщолевех нервно с всеки изпречил се на пътя ми, но в женската съблекалня — с размерите на шкаф — нямаше никого, понеже останалите от бандата бяха от мъжки пол. Нощен клуб „Хамърсмит“ очевидно не държеше на лукса зад сцената — предположението ми, че това неприветливо стайче служи по-скоро за килер, се потвърждаваше от кофата с мръсна вода и парцала, облежани на релсата със закачалките — но пък, за съжаление, прилагаше строго разделение на половете. Проверих колко е часът и установих, че имам още цели десет минути — десет минути, в които можех да се докарам до такова състояние, че изобщо да не мога да пея. Изкушавах се да ида при момчетата, но това означаваше да търпя присъствието на Джей, а подобно изпитание щеше да окаже още по-неблагоприятен ефект върху психическото ми равновесие.

Вместо това извадих черната цигулка, за да проверя дали е добре настроена. Това определено не ми беше любимият инструмент — за разлика от очуканата ми стара гъдулка, — но беше по-подходяща за рок музика, понеже можеше да се включи в усилвателя. Изкарах набързо една гама, колкото да раздвижа пръсти, после преминах към началния рефрен. Джей, вокалът на *Seventh Edition*, имаше големи амбиции за бандата и пишеше парчета, които изискваха пълен оркестър в допълнение към барабаните и китарите. Прав беше, че музиката ни има огромен потенциал, но уви, продължавахме да свирим по второкласни заведения и да чакаме големия пробив. По тази причина на Джей му се налагаше да се примири с цигуларка и саксофонист, вместо с Националния симфоничен оркестър. Ако трябваше да съм честна, трудно се работеше с него, защото имаше отвратителния навик силно да надценява таланта си. Вярно, биваше го, но и останалите членове на бандата даваха всичко от себе си — нещо, което рядко им признаваше. А тъй като никога не се свенях да си кажа каквото мисля, знаех, че още преди месеци щеше да ме е изритал, ако

не му бях крайно необходима. Трудно се намират цигуларки, които да умеят и да пеят.

На вратата се почука. Като заговорихме за вълка — ето го и самия Джей Филдинг, благоволил да направи лична визита на незначителната си беквокалистка.

— Наред ли е всичко, Ейнджъл? — Той неволно потри дългите си пръсти един в друг — изненадващ признак за тревожност. Обикновено се преструваше, че целият свят му е в краката, а за нас е цар и господар.

Пъхнах цигулката обратно в калъфа.

— Всичко е точно. — Хич не ми беше приятно, че е решил да ме навести. Не само че ме побиваха тръпки в негово присъствие, но и си имах ритуал, към който строго се придържах, преди да се кача на сцената, а всякакво отклонение ме изпълваше с мрачни предчувствия за предстоящата изява.

Джей разгледа подозрително стаята, после ме изучи от главата до петите с дразнеща фамилиарност. Имаше съвсем обикновени черти и зловни сиви очи, над които русата му коса бе причесана назад в екстравагантна прическа, та далеч не хвърляше сърцето ми в любовни агонии, както му се искаше. Надявах се да съм му дала да разбере, че изобщо не е мой тип още първия път, когато ме притисна в ъгъла.

— Предстои ни важна вечер — Той спря до мен и оголи зъби срещу огледалото, за да се увери в снежната им белота. Твърде съвършена, за да е естествена, усмивката му явно неотдавна бе напълнила джобовете на някой козметичен зъболекар. За щастие на Джей, родителите му бяха достатъчно богати, за да спонсорират опитите му да пробие в музикалната индустрия. И бяха точно толкова самонадеяни в амбициите си за него, колкото и той самият.

— Ъ, да, наистина важна — заусуквах келтския възел около пръста си. Де да можех да се телепортирам някъде. *Телепортирай ме, Скоти!*^[2]

Джей приглади едната си вежда, буквално заслепен от отражението си.

— Не съм ти казал, но промоутърите на „Рокпорт“ са отвън и се оглеждат за групи за фестивала. Ако ги впечатлим, може да ни включат в програмата.

Охо, тази новина определено си заслужаваше да нахлуе в личното ми пространство!

— Сериозно ли? Страхотно! — Залюлях се на пръсти, притиснала ръце към гърдите си — тясната стаичка не позволяваше по-възторжена проява на радост. — Значи, най-последно ни се отваря шанс да пробием!

Джей спря люлеенето ми, като ме хвана през кръста. Лепкавите му пръсти погалиха тясната ивица гола кожа.

— Е, Ейнджъл, миличка, ще бъдеш ли добро момиче тази вечер?

Вследствие на покровителствения му тон ми се прииска да забия зъби в заблудената му ръка. Макар да беше само на двадесет, тоест едва три години по-голям от мен, Джей се държеше така, сякаш ми е шеф. Но май не беше уместно да проливам кръв точно преди концерта.

— Ще се постарая, Джей — облегнах ръце на гърдите му и се опитах лекичко да го избутам и същевременно да направя крачка назад, но той обгърна талията ми и с другата си ръка, така че се озовахме лице в лице.

— Какво ще кажеш за една целувка за късмет, бейби?

В главата ми отекнаха множество варианти на възможния отговор, като се започне от „само през трупа ми“ и се стигне до „отврат“.

Джей наклони глава и ме погледна иззад перчема си. Дали си мислеше, че в тази поза е по-убедителен?

— Хайде, Ейнджъл. Знам, че си падаш по мен.

— Така ли? — Как, за бога, бе стигнал до подобно заключение? — Но...

Джей кимна, а перчемът му кимна два пъти, сякаш имаше самостоятелно мнение по въпроса.

— Ами да, нали съм те виждал как ме зяпаш в репетиционната.

Какво? Нима бе изтълкувал насмешливия ми поглед за сляпо обожание?

— Хайде, миличка! — и той се приведе да си получи целувката.

Дръпнах се рязко назад.

— Джей, махни си ръцете — изръмжах остро. Какво им ставаше на мъжете? Уви, Джей не беше първият, който се пробваше да ме опипа в съблекалня. Разполагах с богат репертоар от хватки за самозащита, но в началото винаги се опитвах да ги вразумя.

— Но ти не искаш да ги махна. — Устните му стигнаха шията ми и като че ли се канеха да ми направят смучка.

— Напротив, искам! — Избутах го, но още щом освободих лицето и шията си, той ме нападна от друг ъгъл, като да беше гърчещо се морско чудовище с твърде много пипала.

— Не искаш.

— Разкарай си ръцете!

— Хей, не се дърпай, миличка. Само двамата сме... няма нужда да се преструваш, че не ме искаш.

Е, сега вече търпението ми рязко се изчерпа. Предупредила го бях. И след като не можех да го отблъсна със собствени сили, явно беше време да използвам тежката артилерия. С други думи — скритата ми дарба. Впих очи в кофата и призовах водата. Заля ме невероятно усещане за свързаност — водните молекули в тялото ми зовяха и притегляха водата към себе си. Мръсната вода се надигна като кална кафява змия от кошницата на змиеукротител и се заизвива към Джей. Съсредоточих се и насочих водната спирала към врата му.

А сега *надолу*...

Струята послушно се плъзна по гръбнака му, напои обилно ризата и дънките му и накрая плисна на пода.

— Какво по...! — Джей скочи назад, а страстта му внезапно охладня. — Вир-вода съм.

И още как!

— О, Джей, от панталона ти тече вода! — изписках в престорено съчувствие. После вдигнах озадачено пръст към брадичката си. — Поне се надявам да е вода.

— Мамка му! — Джей ме изгледа злобно, докато тръскаше вода от обувките си. — Какво друго може да бъде?

Размахах ръце във въздуха.

— О, ами, напрежението се отразява на всички ни. — Изражението му бе толкова възмутено, че кикотът, който едва успях да потисна, неудържимо избликна. — Дали... дали да не идеш да се преоблечеш?

При звука от смеха ми физиономията му потъмня.

— Ах ти, кучко, ти си направила нещо! — Той замахна с показалец.

— Аз ли? — попитах невинно. — Че какво бих могла да сторя? Нали ме държеше? Ако има теч от покрива, вината не е моя, а на тая съборетина.

Джей огледа тавана, но там нямаше и следа от мокро петно. От друга страна, не можеше да си обясни как бих могла да предизвикам внезапния потоп иззад гърба му.

— Ти... ти... не се смей!

Кимнах към часовника.

— Съжалявам, Джей, ама наистина не е зле да се преоблечеш. Нали имаш други дрехи?

Той тръгна към вратата, а обувките му отчетливо жвакаха. В последния момент се обърна.

— Тая работа няма да свърши така! — изсъска и затръшна вратата зад себе си.

Облегнах се на тоалетката и доволно увих ръце около тялото си.

— О, колко забавно се получи!

Концертът мина учудващо добре, като се има предвид сцената, разиграла се зад кулисите само минути преди началото. Джей бе намерил отнякъде комплект сухи дрехи, макар тениската да бе здравата измачкана — вероятно изровена от дъното на сака на някой от членовете на бандата. Когато хвана микрофона, усетих, че съм в състояние да му простя доста неща. Вярно, не би могъл да претендира за Британските музикални награди, но определено имаше дарба в писането на песни, а и знаеше как да омае публиката. Моето участие също мина добре, а солото ми на цигулката в парчето „Star-crossed“ си спечели аплодисменти и одобрителни подсвирквания, несъмнено поведени от прекрасните ми приятели. Виждах ги ясно от мястото си в дясната част на сцената: Мисти, с полюшващата се чорлава маса от бледоруси къдрици, танцуващата Самър с шикозната си, непостижима прическа а ла Одри Хепбърн, и прекрасния тъмнокос Алекс, сродната душа на Мисти, който демонстрираше, че наложи ли се, един студент от Южна Африка е в състояние да танцува зашеметяващо. А когато Мисти и Алекс танцуваха заедно, въздухът направо се нажежаваше — даже и аз го усещах, макар и от сцената. Един от проблемите на това да си савант е, че горе-долу по времето, когато се раждаш, някъде другаде по света се ражда твоят партньор, с когото сте свързани чрез дарбите си. Ако съюзът се окаже сполучлив, както при тях двамата,

тогава усещането е невероятно: дарбата ти разцъфва до небивали висоти и заедно можете да вършите нови и нови неща, съчетавайки силите си. Да не говорим за привличането, което съпътства тази тайнствена връзка — ако се съди по Мисти и Алекс, емоцията е невъобразима. Възможно е да се наложи цял живот да търсиш човека, който допълва дарбата ти. Мисти и Алекс се натъкнаха един на друг най-ненадейно, при това абсурдно рано — едва на шестнадесет.

Някои хора просто имат късмет.

Пийнах малко вода, докато се подготвихме за последния сет. Всъщност не бях съвсем честна: Мисти нямаше чак такъв късмет, понеже едва не умря, за да намери Алекс. А аз например, колкото и да се вълнувах от мисълта някой ден да открия своята половинка, май не бях готова да рискувам толкова много. Нищо, че ставаше дума за сродната ми душа.

Свърши и последното парче и Джей прие аплодисментите — готова бях да се обзаложа, че този поклон го бе репетирил — класическа поза на рок звезда, стиснал китарата, сякаш му беше възлюбена. После протегна великодушно ръка към останалите момчета от бандата и същевременно ме загърби, така че максимално да ме изолира. Ама че загубеняк! Но всичко си струваше заради безценния спомен как стои пред мен залян с мръсна вода. По принцип трябваше много да внимавам как използвам дарбата си, понеже савантите криеха уменията си от обикновените хора, а и при мен последствията бяха по-видими, отколкото при останалите, но в този случай си дадох разрешение да действам. Само светица би устояла на изкушението да постави Джей на мястото му.

— Невероятна публика сте — Джей върна китарата на стойката. — Благодарим ви и лека нощ! — И той напусна сцената, като не пропусна да ме блъсне по пътя си.

Не успях да падна от ръба само благодарение на бързата реакция на Мат, барабаниста. Лишен от претенциите и домогванията на китаристите и саксофониста, Мат успяваше да се задържи в бандата въпреки безбройните спречквания, инициирани от Джей. Затова и бандата се наричаше *Seventh Edition*^[3], някога, много отдавна е имало първо издание.

— Хей, Ейнджъл, какво става с теб и Джей?

— Джей Казановата искаше да се понатискаме преди концерта — отвърнах безгрижно. — А аз взех, че му отказах.

Мат ме потупа съчувствено по рамото, докато вървахме към задните помещения.

— А как така се оказа мокър до кости точно преди да излезем?

— Явно има справедливост на този свят.

Мат се ухили.

— Много е старомоден в поведението си към момичетата. Хич не си длъжна да търпиш подобни глупости.

— О, не ме разбирай погрешно, изобщо не ги търпя. Търпя старомодните мъжаги с ботуши и танцувам върху гробовете им.

Мат се потупа по носа.

— Ще се смятам за предупреден. Ти си истински воин: Жана д'Арк от гримьорната.

Голям сладур е този Мат, винаги намира какво да каже, и то така, че да ми повдигне самочувствието. Повечето хора са убедени, че съм страшно наперена, и единствено проницателните като Мат долавят, че само се перча, за да не ме е страх.

— Благодаря ти, миличък — вдигнах се на пръсти, за да го целуна. — Добре се справихме тази вечер, нали?

— Аха. Чудничко.

Ухилихме се доволно един на друг, а после се разделихме, за да обърнем малко внимание на гостите си зад сцената.

— Ейнджъл, страхотна беше! — Мисти ме прегърна. Понеже беше обременена с дарбата да не може да лъже, знаех, че комплиментът ѝ е искрен. — Изпъкваш като ярък лъч истински талант!

Подсмихнах се.

— Благодаря ти, сладурче. — Нали е съвсем малко по-висока от мен, винаги ми е приятно да я прегръщам.

Следваща на опашката да ми поднесе поздравленията си бе Самър.

— Това соло на „Star-crossed“ е прекрасно, всеки път ми изтръпват пръстите на краката. Кой го е писал — ти или Джей?

Значи, беше усетила. Самър е стряскащо проницателна дори и когато не впряга дарбата си за четене на мисли.

— Джей би казал, че е написал всяка нота, но всъщност основната част се роди от една джем-сесия, в която се бях отдала на

импровизации. Само дето никога не би ми го признал.

Мисти се смръщи и осеяният ѝ с лунички нос се набръчка очарователно.

— Искаш ли да ида да седна до него и да го попитам? — Ако го направеше и отприщеше дарбата си, Джей щеше да признае и най-срамните си тайни.

— Силно ме изкушаваш, ама няма нужда. Приятно ми е да работя с момчетата, които е събрал. Струва ми се, че ни се получава много добре. И явно цената за това удоволствие е да търпя раздутото му его.

Този път беше ред на Самър да се намръщи.

— Но май ти се е наложило да плащаш и друга цена, права ли съм?

Прехапах устна. Ако Самър е надникнала в мислите ми, със сигурност е уловила ликуването ми повод невинния инцидент в съблекалнята.

— Всичко е наред. Охладох му ентузиазма.

Алекс ме прегърна през рамо. Дребният ми ръст явно буди желанието му да ме закриля, тъй като се държи с мен като по-голям брат.

— Тоя задник да не ти е направил нещо? Искаш ли да го превъзпитам? — Алекс притежава невероятната сила да убеждава околните само с гласа си.

— Всичко е наред, Алекс, вече го направих и безкрайно се забавлявах. — Разказах им за случката и както и се надяхах, тримата избухнаха в смях. Това, естествено, привлече завистливите погледи на останалите зад сцената — очевидно бе, че при нас е весело. Джей ме изглежда мрачно, но продължи сериозния си разговор с някаква двойка, която не бях виждала по-рано. Смръщените му вежди подсказваха, че тепърва ще си уреждаме сметките.

Но това можеше да почака. Погледнах часовника на Самър — единадесет.

— Ще ида да се преоблека. Да се чакаме тук след десет минути?

Пъхнах се в съблекалнята и смених набързо сценичния тоалет с по-удобни ниски обувки, клин и туника за прибирането с метрото в студа. Бутнах бижутата обратно в кутията, натиках всичко в чантата и

тръгнах към стаята на момчетата. Заварих ги наобиколили Джей, който тъкмо бе подхванал обичайния следконцертен разбор на изявата ни.

— Само да ви кажа лека нощ! — казах, надничайки зад вратата.

— Чакай, Ейнджъл, остани да чуеш. Джей каза, че има важно съобщение — повика ме Мат.

Джей скръсти ръце и скрита металния си стол.

— Може да си тръгва. Нея не я засяга.

Щом искаше да си тръгна, значи, непременно трябваше да остана.

— Не бързам. Искам и аз да чуя. Имам още време до последния влак.

— Добре тогава — Джей се заклати на два от краката на стола, без да откъсва подигравателния си поглед от мен. Намислил беше нещо, което хич нямаше да ме зарадва. — Имам страхотни новини. Промоутърите на „Рокпорт“ ни поканиха да се включим в тазгодишната програма. Утре ще ми пратят условията, но намекнаха, че ще бъдат щедри.

— Еха! — възторгът ми бе заглушен от дюдюкането и радостните възгласи на момчетата.

— Точно това чакахме, момчета. Програмата за фестивала е разкошна. Имам потвърждение от *Gifted*.

— Сериозно ли? — *Gifted* бяха една от любимите ми банди — свирят инди, но се харесват и на мейнстрийм публиката. Говореше се, че били невероятни на живо, но досега не бях имала шанса да ги гледам. А сега не само щях да ги гледам, но и щях да стана част от близкия им кръг, да си общуваме зад сцената. Въобще щях да имам толкова поводи да се държа като полудяла фенка, че вероятно и на мен самата щеше да ми стане неудобно.

— Така че следващите няколко месеца ще трябва здравата да поработим — да изгладим репертоара, да напишем нови песни. — Джей звучеше като главнокомандващ, който инструктира войската си как да действа в предстоящата битка. — Не искам да проиграем този шанс. Мога ли да разчитам на вас?

Естествено, всички изразихме съгласието си. Вярно, че беше пълен кретен, но все пак благодарение на него бяхме стигнали дотук.

— За момента има само една промяна. Казах на промоутърите, че ще се изявяваме като изцяло мъжка банда — така ще си спечелим

по-голяма публичност. Присъствието на момиче пречи да спечелим подобаваща женска аудитория.

— Какво? — избухнах.

— Хей, не можеш да постъпваш така! — възкликна Мат.

Джей сви рамене.

— Вече го направих. Ще трябва да го преживееш.

Пред очите ми падна алена пелена.

— Правиш... правиш го само защото отказах да се целувам с теб! — Водата в бутилката на шкафа зад гърба му започна да клокочи, но бях твърде бясна, за да се опитам да се овладея. За щастие, никой не забеляза, тъй като вниманието на всички бе погълнато от гневния ми изблик. — Това е сексуална дискриминация — сексуален тормоз — и двете! Ще... ще те съдя!

Джей се ухили самодоволно.

— Мога само да ти пожелаая късмет. Дори нямаш договор. Пееш с нас единствено защото те поканих. Никога не си била част от *Seventh Edition*.

За пръв път чувах подобно нещо. Нима забравяше всичките пъти, когато ме бе молил да направя това и онова „в името на бандата“?

— Не е честно! — възмути се Мат. Останалите гледаха смутено, но никой друг не събра смелост да надигне глас в моя защита.

Джей се нахвърли върху него.

— Охо, сега разбирам. Значи, на теб се слага, така ли, Мат? Затова ли я защитаваш?

— Намеците ти са отвратителни и несправедливи и към двамата ни — озъби му се Мат. — Някои хора са в състояние да поддържат и позрели отношения с момиче. Та тя е една от нас.

Джей скръсти ръце.

— Добре тогава. Чувствай се свободен да я последваш. Не е толкова трудно да се намери нов барабанист.

О, не, не, прекрасната ми вечер започваше да се сгромолясва! Не можех да съсия бъдещето на Мат. Знаех си, че Джей вероятно ще ме изрита някой ден, но приятелчето ми заслужаваше да бъде в бандата, когато най-после постигнат успех, дори да се налагаше да дели светлината на прожекторите с този задник Джей Филдинг. Стиснах

Мат за рамото и го натиснах обратно в стола, понеже очевидно се канеше да тръгне с мен.

— Недей, стой мирен — прошепнах му. После стрелнах Джей с презрителен поглед. — Ще се окажеш голям глупак, ако изгониш Мат, той единствен те подкрепя през всичките тия години. Жалко, че нямаш неговото чувство за лоялност. Късмет в търсенето на друга цигуларка. Ще трябва да пренапишеш вокалите, но ти си го знаеш, а и в момента нищо не ти се струва по-важно от това да ми го върнеш, нали?

Очите на Джей проблеснаха злобно.

— Ще намеря кой да те замести, не се тревожи.

— Аз не бих била толкова сигурна. — Вече нямаше защо да оставам. Вдигнах чантата си от пода. — Приятно изкарване на „Рокпорт“, *Осмо издание*.

---

[1] Популярна песен от XIX в. — Б.пр. ↑

[2] Фраза, придобила популярност от култовия сериал „Стар Трек“. — Б.пр. ↑

[3] На английски — *Seventh Edition*, т.е. *Седмо издание*. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Няколко месеца по-късно, в една майска събота, се събудих с цял празен уикенд пред себе си. О, колко ми липсваше сцената! Часовете в единадесети клас, работата като сервитьорка тук и там, за да си изкарам някакви пари, шляенето с приятели — всичко ми се струваше твърде еднообразно след вълнението да съм на косъм от успеха. Сега разбирах как се чувстват участниците в телевизионните предавания за търсене на таланти, които отпадат, преди публиката да успее да запомни физиономията им. Или как се е чувствал Пийт Бест, барабанистът, прогонен от *The Beatles*, преди да станат известни.

Добре де, може би преувеличавам малко, но се сецате какво искам да кажа.

Единствените хора, които се радваха на разрива ми с Джей, бяха родителите ми. Мама и татко си бяха определили за основна мисия в живота да изглеждат обикновени и посредствени, явно като компенсация, задето им се налагаше да крият могъщите си сили. Ако ги видеше човек, никога не би предположил, че мама умее да манипулира въздуха, а татко има невероятни телекинетични способности. Освен това са сродни души. При тази комбинация човек би очаквал да гromят престъпността или да се занимават с нещо важно и славно, но всъщност са кротки като костенурки. Да, обичат се, но любовта им е толкова улегнала и уютна, че са се превъплътили в господин и госпожа Скука и са възхитително доволни от еднообразния си живот.

Сигурно се питат що за немирно божество е било дежурно, когато се е родило единственото им дете.

— Е, миличка, какви са ти плановете за уикенда? — попита ме мама, докато закусвахме заедно. — Надявам се, че се каниш да преговаряш?

Бях наред изпитната сесия, така че, естествено, ме чакаше преговор.

— Ще уча по музика. Изпитът ми е в понеделник.

Бледосините ѝ очи се усмигнаха доволно изпод бретона на късо подстриганата ѝ коса — пиленцето ѝ си беше у дома и мама беше щастлива. Сигурна съм, че ако ми хрумнеше да обявя, че никога повече няма да излизам от къщи, щеше да изпадне във възторг. Страхуваше се от всичко отвъд прага на къщата ни, което беше странно, предвид това, че с нейната дарба можеше да издуха всеки злодей през девет планини в десета.

Влезе и татко, облечен в синия си хавлиен халат и с пантофите, дето бяха започнали да се прокъсват на пръстите, но бог да ти е на помощ, ако намекнеш, че е време да си купи нови. Светлокестенявата му коса стърчеше на туфи. По силата на дългогодишен навик мама изпрати насреща му лек ветрец, та да я приглади.

— Добро утро, Ейнджъл! Как е момиченцето ми тази сутрин? — Халатът му се разтвори, докато сядаше, и разкри изписаните върху тениската му дати на някогашни концерти на AC/DC във Великобритания.

Станах и пъгнах купичката си в миялната.

— Добре, благодаря. — Само дето направо ми се ревеше от скука. Не ме разбирайте погрешно — обичам родителите си до побъркване, но са твърде спокойни, подобно на излегнали се хълбок до хълбок преживящи крави. Казано на същия говежди жаргон, дъщеря им се чувстваше по-скоро като подивял бик в магазин за порцелан.

Баща ми се настани на мястото ми и с щракване на пръстите привика овесените ядки в купичката си — зрънцата се вдигнаха във въздуха и се извиха във великолепна зърнена дъга.

Телефонът извъня. Грабнах го от стойката му.

— Дом „Кемпбел“ за пенсионирани рокаджии, с какво мога да ви помогна?

— Ейнджъл — чух гласа на Мисти, — защо не ми отговаряш на съобщенията?

Понижих гласа си до напрегнат шепот.

— Защото съм на тайна мисия зад вражеските линии и не мога да рискувам да проваля прикритието си.

Мисти се разкикоти.

— Да бе, да. Или си забравила да си включиш телефона, след като си го заредила?

— Не е изключено. — Всички знаят, че най-редовно забравям такива неща. Уж се каня да го направя, а после в главата ми пробягва някаква мисъл или мелодия и съзнанието ми тръгва след нея.

— Слушай, знам, че преговаряш, но ще можеш ли да излезеш довечера?

Изтанцувах кратък танц на щастието.

— Който много работи и не се забавлява, рано или късно скучен става — изрецитирах с предвзет тон.

— Ти — скучна? Никога!

— Къде ще ходим?

— Имах предвид да дойдеш у нас.

— О. — Не че не обичам семейство Девън, но си представях нещо по-клубно, със силна музика.

— Уил Бенедикт ни е на гости и иска да поговори с теб.

— О! — Това беше нещо съвсем друго. Две от лелите на Мисти бяха намерили сродните си души сред семейство Бенедикт от Колорадо — седмина невероятни братя саванти. Обичах ги всичките с безнадеждна всеотдайност и проклинах деня, в който родителите им, Карла и Сол, бяха престанали да правят синове, уви, преди да им се роди един на моята възраст, та да има и за мен сродна душа. Уил бе средният от седмината — широкоплещест мъж на двадесет и няколко. Ако живееше във Великобритания, веднага щяха да го прилапат в някой отбор по ръгби благодарение на солидната му фигура и отбранителните инстинкти. За съжаление обаче живееше в страна, в която ръгбито не беше на почит. А с тази външност би било твърде жалко да се захване с американски футбол, тъй като впечатляващите му мускули щяха да бъдат скрити от протекторите, подпльнките и каската. — Иска да ме види?

— Да.

— Конкретно мен?

— Да.

Изписах от удоволствие.

— Иска да те помоли нещо — да му направиш услуга.

— Ау, колко интересно!

— И аз това казах, но беше твърде далече, за да го принудя да признае истината. Установила съм, че в Скайп съм безсилна. Раздава го много загадъчен.

— Тогава нямам търпение да разбера за какво става дума. В колко да дойда?

— Към седем. Ела за вечеря. Ще поканя и Самър.

— Суперско! До седем, значи.

Върнах телефона на мястото му.

— Може ли да ида у Мисти довечера?

— Разбира се, миличка — отвърна кротко мама.

— Ако искаш, ще те закарам — предложи татко.

— Вие двамата сте върхът! — целунах татко по бузата и се изнесох да се облека, а вътрешно се укорих за несправедливо критичните мисли по адрес на родителите ми отпреди малко. Всъщност страхотно бях случила с тях. Ако и тримата бяхме свръхенергични като мен, вероятно къщата щеше да експлодира.

Едно от най-хубавите неща в това да си савант, са топлите връзки между семействата. Уил Бенедикт няма кръвно родство с Мисти и останалите Девънови, но понеже двама от братята му са сродни души на сестрите на госпожа Девън, съвсем естествено го смятат за един от семейството и очакват да отсяда у тях, когато се случи да мине през страната. А тъй като двете със Самър сме приятелки на Мисти и ние сме част от веригата, така че можех да претендирам едва ли не за сестрински отношения с момчетата Бенедикт. Ако се вгледаш в света на савантите, ще видиш подобни връзки между безброй семейства, ето защо в известен смисъл сме едно голямо село. А като добавим и факта, че можем да разговаряме едни с други телепатично, става ясно колко близки могат да бъдат взаимоотношенията ни.

Когато Мисти ме въведе в къщата, Уил седеше на задната веранда с Алекс и пиеше бира под късните лъчи на слънцето. Колкото и да обичам страната си, налага се да призная, че английския климат хич не го бива, но днес бе един от малкото дни в годината, в който ние, англичаните, бяхме постигнали съвършенство: градината пламтеше от цветя, светлината падаше меко, обагрена в розово, температурата бе идеална за седене навън.

Когато ме зърна, Уил остави бирата и се изправи.

— Охо, отдавна не сме се виждали. Как е любимата ми размирничка?

Огледах се, уж за да проверя дали зад мен не стои някой.

— Съжалявам, Уилям, няма я, ще трябва да се примириш с мен.

Той се подсмихна на обръщението. Никой, нито дори майка му, когато му беше много ядосана, не го наричаше Уилям.

— Я ела тук — той ме прегърна и буквално ме отлепи от земята. — Как си, Ейнджъл Клеър Дора Кемпбел?

Сбърчих нос в тениската му. Мразя цялото си име. Когато Виктор Бенедикт, по-големият брат на Уил, отбеляза, че инициалите ми са AC/DC^[1], никой от братята му не ме остави да забравя това злощастно обстоятелство. Не мога да си представя какво си е мислела майка ми, та да се съгласи на подобна комбинация.

— Много съм добре, благодаря.

Той ме пусна, за да разменя прегръдка и с Алекс.

— *Как си, брато?* — попитах го с най-добрия южноафрикански акцент, който бях в състояние да докарам.

Той кимна одобрително и чулна кокалчетата на свития си юмрук в моя.

— Напредваш.

Мисти пристигна, натоварена с дрънчащ поднос с напитки. Спъна се в изтривалката, но Алекс спаси чашите с добре премерен скок. Доста бързо се бе научил да предвижда кога предстои катастрофа.

— Благодаря, Алекс. — Тя примъкна подрънкващия поднос до масата и с въздишка седна до Алекс. — Мисията е изпълнена. Вземайте си.

Избрах си кутийка лимонада, без да си правя труда да използвам чаша.

— Самър ще дойде ли?

— Не можа да се измъкне. Майка ѝ е в поредната криза — Мисти мрачно изтри кондензираните капки от чашата си.

Самър бе изключително потайна по отношение на ситуацията у тях — дори не ни беше канила на гости, и то нас, най-добрите ѝ приятелки. Но ние се досещахме, че майка ѝ не е добре, че страда от някакво психично заболяване, което поставяше огромни изисквания спрямо Самър в качеството ѝ на единствена дъщеря. Всеки път, когато предложехме някаква помощ, Самър неизменно отказваше, така че нямахме друг избор, освен мълчаливо да я подкрепяме.

Хрумна ми нещо.

— Уил, знам, че искаш да ме питаш нещо, но не би ли могъл първо да провериш дали Самър е добре? Да се увериш, че нищо не я заплашва? — Дарбата на Уил е да долавя опасности. Освен това владее всякакви защитни тактики. И съвсем естествено, когато завърши колежа, започна кариера в областта на охраната на хора и места, свързани с нас, савантите. Вече си е изградил завидна репутация.

Уил изви въпросително вежда, а в кафявите му очи се изписа тревога.

— Притесняваш се за нея, така ли? За какво точно става дума?

— Не съм съвсем сигурна, Самър не обича да споделя, затова ще имаш ли нещо против?

— Естествено, че не. — Той разкръстоса крака и затвори очи, притиснал пръсти в слепоочията си. Приведе се напред като за молитва, та успях да зърна гъстата, вълниста кестенява коса на темето му, нещо, което рядко ми се случваше. След няколко секунди отвори очи. — Добре е, Ейнджъл. Долавям проблем, който е от доста време, не е точно заплаха или опасност, макар да е възможно да излезе извън контрол, но все пак за тази вечер не усещам нищо тревожно.

Поуспокоена, загребах цяла шепа чипс.

— Благодаря. И извинявай, че злоупотребявам с професионалните ти умения.

Той ми намигна.

— Съвсем справедливо, при положение че и аз се каня да злоупотребя с твоите.

— Но аз си нямам професия, ако не броим сервитьорството. — Подритнах лекичко крака на Мисти. — Справям се доста по-добре от нашата изискана домакиня.

Мисти кимна сериозно.

— Това е самата истина.

— Мисти е прекрасна сервитьорка, ако искате да знаете — добави Алекс и я целуна по челото. Сигурна бях, че си разменях мисли за онази нощ, в която откриха, че са сродни души. Мисти и тогава сервираше напитки с типичната си несръчност, но си имаше извинение — в главата ѝ се въртяха далеч по-важни мисли.

Уил се прокашля многозначително. Алекс погали Мисти по коляното и се облегна назад с дяволита усмивка. Мисти май се беше изчервила леко.

— Имах предвид музикалната ти кариера, Ейнджъл — обади се Уил и ни върна обратно в настоящето.

— О! — размених бърз поглед с Мисти и също толкова бързо телепатично съобщение. *Не му ли каза, че ме изхвърлиха от бандата?*

Не. Нямах никаква представа какво се кани да те помолит.

— Ейнджъл, ти си единствената от познатите ми, която е запозната с тукашната сцена. Зед има връзки в Ню Йорк, но не мога да чакам бандата да иде в Щатите.

Потърках буза в кутийката с безалкохолно. Май пропусках нещо.

— Коя банда?

Уил отвори уста, после отново я затвори.

— Нещо не те разбираме, *брато* — обади се Алекс. — Я дай малко назад и започни отново.

Уил се ухили и отпи от бирата си.

— Добре, извинявайте. Просто съм напрегнат.

— Ти ли? — разсмях се. Уил бе най-невъзмутимият човек, когото познавах. — Нима е възможно?

— Става дума за сродната ми душа.

— Охо! — Скочих на крака и изтанцувах бърз танц, ръсейки чипс навсякъде. — Коя е? Откъде е? — Пльоснах се върху коляното му и го целунах по бузата от чиста радост. — Може ли да ни запознаеш? Има ли си суперготин по-малък брат? — Вдигнах кокетно вежди насреща му, а после скочих на крака и си седнах обратно на мястото.

Уил започна да отмята отговорите с пръсти.

— Не знам още. Може би от Амстердам. Надявам се. Нямам представа.

Разочарована от оскъдната информация, се отпуснах върху възглавниците.

— О! Ама ти всъщност не знаеш много за нея, така ли?

Мисти ме срита.

— Ейнджъл, пак прибързваш.

— Добре, де. Ще се държа прилично. Уил, я дай пак назад и ни разкажи за момичето.

Уил и Алекс си размениха развеселени погледи.

— Честна скаутска — вдигнах три пръста в знак за клетва.

Уил се ухили.

— Не мога да повярвам, че изобщо са те приели в скаутската организация. Бедните хора, вероятно изобщо не са разбрали какво ги е връхлетяло. Добре, ще започна с Кристал.

— Супер — свих колене и ги долепих към гърдите си, готова да слушам. — Значи, лелята на Мисти, откривателката на сродни души, е намерила своята. — Кристал бе благословена с дарбата да долавя къде бихме могли да открием своите половинки.

— Не съвсем. От известно време знае, че сродната ми душа живее в Амстердам, но непрестанно пътува. Щом се накая да тръгна да я търся, посоката се променя. Направо се побъркахме, докато накрая Ив...

— Готиният интелектуалец — вметнах. Вторият брат от семейство Бенедикт съчетаваше интелигентност, доброта и убийствена външност. За съжаление, и той беше твърде възрастен за мен, пък и вече бе заплот от приятелката ми Феникс.

— Предложи — продължи Уил с малко кисела усмивка — да напише една малка програмка, с която да съпостави движенията ѝ с разни международни събития. Смятахме, че е възможно да е хуманитарен работник или важна клечка в правителството, но се оказа, че грешим. Резултатите, изглежда, съвпадат с... — Той млъкна и отново отпи глътка бира.

— Да? — попитах, останала без дъх...

— Оказа се, че съвпадат...

— Кажу, де!

Алекс изимитира барабанен туш. Нарочно разпалваха любопитството ми... гадните плъхове.

— Оказа се, че съвпадат с датите на турнетата на *Gifted*.

Изстрелях се от креслото като фейерверк.

— Момичето ти свири в бандата! — Приземих се с шумно тупване. — Ама, чакай малко — те са все момчета. Не че нещо, ако натам те влече, но...

Усмивката на Уил се разтегна още повече.

— Според нас е от поддържащия персонал: тур-мениджър, техник или промоутър, а не изпълнител.

— О! И това е готино. Имаш ли име или снимка?

— В Мрежата на хора с дарби не намерихме никого, който да отговаря на профила, но, както сама знаеш, не всички се включват в

нея. Сред антуража на бандата има доста жени на моята възраст, които биха могли да се окажат подходящи кандидати, освен мениджърите има гримьорки, фризьорки, гардеробиерки. — Той се приведе напред. — Трябва ми човек, който свири в банда, има достъп зад сцената в „Рокпорт“ и може да се срещне с всички заподозрени и да сведе вариантите до минимум. Предполагам измежду всички ще има само един, евентуално двама саванти, така че не би трябвало да е кой знае колко трудно, стига да разполагаш с достъп. Проблемът е, че бандата е толкова известна, че гледат да държат настрана обикновените хора.

— Ясно — почувствах се ужасно, че ще трябва да го разочаровам.

— А и онзи ден Зед надникна в бъдещето и те видя да свириш на фестивала, съвсем за кратко, но твърди, че си била страхотна. Та оттам ми хрумна да те помоля да ми бъдеш шпионин.

— Наистина ли ме е видял? — Странна работа, предсказанията на Зед рядко се разминаваха с истината.

— Е, какво ще кажеш? Ще ми помогнеш ли да я намеря?

Разтърках колене с длани.

— Естествено, само дето...

— Изритаха я от бандата, понеже отказа да се целува с вокала — изтърси Мисти.

Уил рязко остави бирата на масата.

— Какво? Кой е този задник?

— И къде живее? — добави Алекс.

Колкото и да се изкушавах да пратя тия двама рицари да изтрият самодоволната усмивка от лицето на Джей, подобна стратегия едва ли щеше да помогне на Уил. Вдигнах ръка.

— Чакай да помисля.

Продължавах да поддържам връзка с Мат и по неговите думи Джей все още не беше намерил кой да ме замести. Малкото кандидати, с които пробвал, бързо-бързо си тръгнали, след като установили, че имат сериозни творчески различия с Джей, а именно че са свестни музиканти, които не обичат да ги тормозят. Може би вече се беше отчаял и би бил склонен да ме приеме обратно в състава. Проблемът беше, че щеше да очаква смирено да се моля за старото си място, а аз хич не умеех да преглъщам гордостта си.

Но пък Уил беше такъв прекрасен човек. Ако не си мръднеш пръста и момичето му хукнаше към следващата дестинация и срещата им се отложеше с няколко месеца, щях да се чувствам като пълно нищожество. Пък и наистина ми се искаше да свиря на „Рокпорт“, ако действително щях да се окажа толкова добра, колкото твърдеше Зед.

Понякога, за да се сбъдне едно пророчество, е нужно единствено да се изрече на глас.

— Добре, Уил, ще го направя. Мисля, че ще мога да ги убедя да ме вземат обратно в бандата.

Уил се смръщи.

— Не искам да се zlepоставяш само и само, за да ми помогнеш.

— Не ме мисли, няма да позволя на Джей да си натика езика в гърлото ми. Имам си методи за самозащита.

— Така ли? — той огледа недоверчиво дребната ми фигура и кокалчетата ми с размер на грахови зърна, направо нищожни в сравнение със собствените му бицепси и юмруци на боксьор от свръхтежка категория. Аз, естествено, съм наясно, че външността ми не внушава кой знае какъв страх.

— Кажи му, Мисти.

Мисти се ухили.

— Последния път потуши пламенната му страст с малко мръсна вода. Можем само да си представяме какво би могла да сътвори край морето.

Размърдах пръсти и бирата на Уил се усука на спирала в бутилката.

— Ако Джей се осмели да ме погледне пї така, ще отприщя гнева на Нептун върху главата му.

Уил изгледа с възхита бурята, развихрила се в бутилката му — пяната изригваше от гърлото като вулкан.

— Напълно ти вярвам, AC/DC. Ти си страховит савант.

Доволна, оставих бирата му да се успокои.

— Така че след ден-два би трябвало да разполагам с пропуск зад сцената. И ти, Уилям, няма да си тръгнеш оттук без любовта на живота си, защото личният ти ангел хранител поема нещата в свои ръце.

---

[1] На английски — Angel Clare Dora Campbell. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Оказа се обаче, че е далеч по-лесно да обещаеш да се подмажа на Джей Филдинг, отколкото действително да го направиш. Първата стъпка бе да се обади на Мат и да провери как вървят нещата с бандата. Звъннах му в неделя точно преди репетицията.

— Здравсти, Ейнджъл съм. Как е любимият ми барабанист?

Мат изръмжа нещо неопределено.

— Явно във върхова форма, а? Как върви търсенето на моя заместник?

— Пълен провал. Не сме същите без теб, макар Джей да е готов по-скоро да ходи по стъкла, отколкото да си го признае. Последният цигулар счупи лъка си в главата му, побесня, понеже великият вожд му каза, че не може да се мери с теб.

Значи, Джей все пак ме ценеше, макар и зад гърба ми.

— Тоест мястото още не е заето? — оставих тази фраза да повиси във въздуха секунда-две, знаейки, че Мат бързо ще навърже нещата.

— Замисляш се дали да не се върнеш? Мислех, че така ти е по-добре. Нали знаеш какво ще си помисли Джей?

При тази мисъл ме побиха тръпки.

— Но ти ще ме закриляш, нали?

Мат въздъхна.

— Не мога през цялото време да ти пазя гърба, Ейнджъл.

— А, нищо, той и без това атакува предимно отпред.

— Не се шегувай с тия неща. Някой трябва да му даде урок. Не може безнаказано да се държи така с момичетата.

— Но когато постигнем слава и богатство, на вратата на съблекалнята му ще чукат толкова много заслепени почитателки, че ние, останалите, ще бъдем в безопасност. Джей чисто и просто няма да има време за нас.

— Или още повече ще си повярва, че е Божият дар за жените.

За съжаление, май беше по-вероятно да се случи второто.

— Виж, не искам да се откажа от шанса за успех заради Джей. Дадох лек заден ход, но сега бих искала да се върна. Спечелила съм си мястото в бандата като всички останали, знаеш. Че е така.

— Напълно съм съгласен. Без теб просто не ни бива достатъчно. Но според мен Джей е наясно, че го засенчваш, особено когато публиката е мъжка. Ще трябва да си доста убедителна, за да се навие.

За миг се замислих дали да не помоля Алекс да ме подкрепи с дарбата си. Само дето знаеше, че Джей ме е изгонил от бандата поради факта че отхвърлих гнусните му аванси, и току-виж решил да раздава справедливост, оплесквайки съвсем нещата. Май щеше да се наложи да разчитам на собствения си чар.

— Ще намина по време на репетицията, пък ще видим какво ще се получи.

— Погребението ти — отвърна мрачно Мат.

— Не ме ли искаш пак с вас?

— Естествено, че те искам. Но се тревожа за теб, миличка.

— Ти си истински приятел, Мат. Благодаря ти. Но чудесно мога да се грижа за себе си. Джей е този, който трябва да се притеснява.

Бандата репетираше в една от залите на колеж „Империял“, където Джей уж учеше за електронен инженер. Все пак знаеше как да свърже смесителния пулт, така че таксите в университета не бяха отишли съвсем на вятъра. Позабавих се малко пред вратата, за да чуя как звучат без мен. Само дето долових предимно голямо количество ругатни от Джей и мрачно мърморене от страна на останалите. Не можех да потисна лекото злорадство, че врагът ми страда. Да си го кажем честно — не ставам за светица.

Опитаха „Star-crossed“, ала без солото на цигулката песента звучеше блудкаво — някакви музикални фокуси, но без капчица душа. Време беше за драматичната ми поява.

— Здравейте, момчета! — поздравих безгрижно, свалих си палтото и отворих калъфа на цигулката. — Искате ли да опитаме отново?

Джей направо онемя. Мат се ухили широко и засвири. Барабаният звук сякаш събуди и останалите и те се включиха, преди Джей да успее да ги спре. Изкарах си солото със замах, като добавих и малко допълнителни елементи, които ми бяха хрумнали през скучните месеци. Когато свършихме, отпуснах лъка.

— Какво ще кажете? — попитах, залепила огромна, самоуверена усмивка на лицето си.

— Ейнджъл, страхотно беше! — обади се Кайл, бас китаристът, и вдигна бутилката си с вода в наздравица.

— Готино. Липсваше ми — призна Ричи, саксофонистът.

— Не е зле — от устата на мълчаливия Оуън, втория китарист, подобно признание бе върховна похвала.

Всички погледи се обърнаха към Джей. Виждах как претегля вариантите — дали да ми се разкрещи, задето съм нахлула без покана, или някак да ме използва.

— Момчета, я ни оставете с Ейнджъл насаме за малко — каза той накрая. — Свършихме достатъчно за тази вечер, така че ще се видим долу в бара.

Момчетата послушно си прибраха инструментите и се изнизиха през вратата. Мат ме стрелна предупредително с поглед, преди да излезе. Огледах стаята за някакви източници на вода, но за съжаление, пожарогасителите бяха от въглеродните. Настъпи неловко мълчание.

Джей облегна китарата си на стената.

— Доста дръзко от твоя страна да се изтърсиш тук.

Прокарах пръст по закопчалката на куфара.

— Дръзко, а? Значи, съвсем в мой стил.

— Предполагам, искаш да те взема обратно? — Джей се облегна на вратата, блокирайки изхода. Трябваше да му призная, че наистина имаше доста заплашителен вид.

— Мат твърди, че още не си ми намерил заместник, та реших, че бихме могли да си направим услуга един друг. — Не очаквах, че ще ми е толкова трудно да срещна погледа му.

— И какво, очакваш чисто и просто да забравя случилото се?

Както си знаех, искаше да пълзя.

— А какво толкова се случи, Джей? Лек инцидент.

— Аха, а ти ми се присмя.

Явно в неговите очи това беше истинският ми грях. Нямахше представа, че бях виновна и за самия инцидент.

Май щеше да се наложи да се поумилквам. Уил Бенедикт, безкрайно си ми задължен, да знаеш!

— Съжалявам, че ти се присмях. Много бях напрегната. Преди концерт винаги се кискам на глупости, нали ме знаеш каква съм.

Джей ме гледаше втренчено — явно се чудеше как още да ме унижи.

— И все пак не си една от нас.

Сърцето ми се сви — бях се провалила.

— Добре — облякох си палтото, взех си цигулката и тръгнах към вратата с надеждата да ме пусне да мина, без да се стига до физически контакт.

Джей ме стисна за лакътя.

— Но ако се държиш мило с мен, ще те взема обратно за пробен период — като сесиен музикант.

Идеше ми да се изплюя в лицето му, но си напомних защо всъщност го правя.

— Ще ме пуснеш ли да свиря на „Рокпорт“?

— Да, но няма да фигурираш в афиша. Сериозно говорех, че вредиш на имиджа ни пред женската аудитория.

— Не е честно.

— Това е единственият вариант, който съм склонен да ти предложа — пръстите му се впиха болезнено в ръката ми.

Май никого не бях ненавиждала така, както го ненавиждах в този момент.

— Тогава приемам — опитах се да си освободя ръката.

— Част от сделката е да се държиш мило с мен — той ме придърпа към себе си.

По дяволите!

— Че аз се държа мило с теб, Джей — та нали още не му бях издрала очите?

— Ще трябва да се постарая повече, сладурче.

Вратата зад гърба му се отвори и двамата политнахме напред. Мат се появи на прага, бутайки количка.

— О, съжалявам — каза с тон, който говореше обратното. — Ама искам да си натоваря барабаните, преди да ми лепнат фиш за неправилно паркиране.

Спасена от барабаните! Побързах да се освободя от пипалата на Октопода Джей.

— Дай да ти помогна. Джей ще ме пусне да свиря с вас на фестивала. Супер, а?

— Аха. Браво, приятелче — Мат тупна ентузиазирано Джей по рамото. Джей подскочи. — Тя ни е тайното оръжие, не мислиш ли? Чудесен избор направи навремето, когато я взе.

Точно така, Мат, възползвай се от суетата на Джей. Нека си мисли, че той ме е открил.

— Май така се получава. Ами да, действително аз я открих. — Вече виждах как се кани да използва този рефрен в интервютата. — Ще се видим ли в бара, като си прибереш нещата? — Очите му се плъзнаха по дънките и пуловера ми, в резултат на което се почувствах направо мръсна.

— За огромно мое съжаление се налага да бягам — по-внимателно със сарказма, Ейнджъл. — Утре имам изпит по музика.

Мат разроши закачливо косата ми.

— Ще ти стискам палци. Вечно забравям, че още ходиш на училище, направо си бебе в сравнение с нас. — Ясно улових намека му: Джей, пълен извратеняк си, задето се закачаш с ученички.

— Не е чак толкова малка — измърмори Джей, който не обичаше да му напомнят, че безвъзвратно се е сбогувал с юношеството.

— Е, благодаря, че се съгласи да се върна — казах бодро. — Ще се видим на следващата репетиция. Дай да ти помогна, Мат. — И като грабнах соло барабана, хукнах през вратата, преди Джей да успее да размисли.

Огледах наизвадените дрехи и вещи, разпилени по бледосиния килим от леглото чак до прозореца, и започнах да отмятам онова, което трябваше да си взема: гумени ботуши, палатка, дрехи за кално време, дрехи за концерта, дрехи за купон, кърпа, тоалетни принадлежности. Какво друго? Само дете бях толкова развълнувана, че не можех да стоя на едно място достатъчно дълго, та да запомня всичко.

Мама влезе в стаята ми с купчина сгънати, изпрани дрехи.

— Очаквам тези да си ги прибереш в скрина, млада госпожице, а не да ги въргаляш на пода.

— Разбира се, мамо — загледах разсеяно наполовина изпразнения гардероб. Определено нещо липсваше.

Мама се спря с ръце на хълбоците сред останките от разигралото се напред килименото море корабокрушение.

— И всичко това трябва да го събереш в раницата, така ли?

— Такава е идеята.

Мама затананика тихо и започна да пълни раницата ми с обичайната си методичност и сръчност.

— Малко се тревожа за този фестивал. Чувам всякакви неща, не вземай никакви хапчета, които и да ти ги предложи.

Мъдър съвет, но това вече си го знаех.

— Няма.

— И се опитай да поспиш. Учените твърдят, че най-качественият сън е два часа преди полунощ.

— Аха. — Сънят можеше да почака.

— И не разговаряй с непознати.

— Когато не съм с момчетата, ще съм с Уил Бенедикт — четиримата с Мисти, Самър и Алекс ще са на палатки. Тях ги харесваш, нали? — Добавих малка кутийка с бижута към купчината.

Мама разрови планината от вещи.

— Не смяташ ли да си сменяш бельото?

Щракнах доволно с пръсти.

— Ето какво съм забравила. — Целунах я звучно по темето. — Благодаря, мамо. Сигурно си мислиш, че не мога и улицата да пресека без теб.

Мама прехапа устна, за да устои на изкушението да се съгласи.

— Ще видя дали не мога да направя нещо с времето там, например да отклоня ветровете по-надолу по крайбрежието.

Подобно начинание би я изтощило, пък и беше неетично. Савантите не биваше да използват дарбите си, за да пренареждат света за свое удобство — такова мащабно приложение на силите се допускаше само в извънредни случаи. Ако мама променеше времето на фестивала в Рокпорт, за да не се намокри дъщеря й, нищо чудно някой беден фермер в Африка да не получи така необходимия дъжд: всичко на тоя свят бе навързано, както в теорията за пеперудените крилца и урагана.

— Моля те, недей. Ако вали, значи, така е писано. Да газиш в кал, си е част от преживяването. Нищо няма да ми стане.

— Винаги можеш да ни се обадиш.

Подсмихнах се.

— Знам, но все пак става дума за Бригхауз-бай-си. Нали се сещаш: плажове, пясък, хлапета с кофички и лопатки, пенсионери с термоси с чай. Няма какво толкова да ми се случи, нали?

Джей ми беше дал да разбера, че след като не съм пълноправен член на бандата, трябва сама да се добера до фестивала. В минивана му нямало място за мен, обяви той на последната ни репетиция. Да не би да бе разбрал отнякъде, че съм закачила снимката му на дъската за дартс върху вратата на бараката? Оказа се, че стрелбата със стрелички ми действа особено терапевтично. В крайна сметка нищо не губех, понеже Уил бе наел автомобил, за да ни закара до южното крайбрежие, а определено предпочитам да пътувам с приятелите си. Смятахме да пристигнем рано-рано в сряда, първия ден на фестивала. По всеобщо мнение *Gifted* щяха да пристигнат малко преди концерта си в петък. Нашият концерт беше в четвъртък, но Уил искаше да имам достатъчно време, за да подготвя почвата и да се ориентирам в ситуацията зад сцената.

Тъй като чаках точно до прозорчето до входната врата, успях да изскоча от къщи, преди Уил да надуе клаксона. Останалите вече бяха в колата: Самър отпред, Алекс и Мисти отзад.

— Здравейте! — прелетях по стълбите и натиках палатката си в багажника, без да обръщам внимание на факта, че и без нея бе пълен догоре. Все някак щеше да се побере и тя. Зад мен пристъпваше баща ми с раницата. Наложих се двамата с Уил да пренаредят всичко, за да съберат багажа ми.

— Не мога да си представя как ще влачиш всичките тия неща — зачуди се Уил. Не можеше да се отрече, че раницата ми бе голяма колкото мен, а вероятно и по-тежка.

— Извинявайте, ама аз съм *изпълнител* — потупах се по гърдите. — Трябва да съм подготвена за публиката.

— Просто иска да впечатли онези от *Gifted* — отбеляза прозорливо Мисти. — Само дето, ако се окажат в една стая, няма успее да върже и едно изречение.

— Не съм аз виновна, че до един са толкова... ъ... талантиливи и сексапилни.

— Но повечето са твърде големи за теб — възрази Самър.

— Че какво от това? Аз им се възхищавам като музиканти.

— Да, бе, да — измърмори Алекс.

Настаних се до Мисти. Никак не ми беше лесно с двете цигулки на колене, но все някак се справихме.

— Две? — обади се Алекс.

Потупах черната рок цигулка.

— Една за сцената, а другата, защото... ами просто защото. — Интуицията ми подсказваше, че няма да е зле да си взема и фолк цигулката. А савантите уважават интуицията си.

— Ейнджъл не обича да се разделя с Фреди — поясни Мисти.

— Фреди? — Алекс погледна подозрително очукания калъф, в който се криеше вторият инструмент.

— Не, не си носи кукла за вентрилоквизъм^[1]! — прихна Мисти, явно прочела мислите на Алекс. — Това е Фреди Гъдулката.

— Редно е да поясня, че я кръстих така, когато бях на девет, в чест на рок легендата Фреди Меркюри. — Единственото неудобство в това да имаш верни приятели от детството е, че никога не те оставят да забравиш глупавите прякори и тъпотииите, които си сътворил в началното училище. В един момент дори бях изписала името с коректор върху калъфа. — Не съм я наричала така от години. — Или поне не и в присъствието на други хора.

Зад нас вратата на багажника се затвори с хрущене. Притиснах цигулките по-плътнo, доволна, че предвидливо ги бях взела в купето.

— Я ми дай Фреди — предложи Самър. — Имам място в краката.

— По-добре вземи Черната пепелянка — подадох ѝ другата цигулка. — Фреди ще си стои при мен.

Баща ми почука на прозореца и аз смъкнах стъклото, за да си кажем довиждане.

— Приятно изкарване на всички. И да ми я върнете цяла-целеничка — обърна се татко към Уил.

— Разбира се, господине. Благодаря ви, че ми я давате назаем.

Баща ми се усмихна малко накриво, после отстъпи назад, за да можем да потеглим. Родителите ми може и да не обичат да им се губя от погледа, но никога не биха застанали на пътя ми, когато истински искам нещо.

— Ще ви пиша съобщение, като пристигнем — провикнах се през прозореца.

Самър, нали бе най-благонадеждният човек с английска кръв на борда, отговаряше за навигацията. Въведе крайната ни цел в джипиеса, а Уил изкара колата от алеята и се отправи към южната дъга на кръговото.

— Е, колко часа път ни чакат? — попита той, извил шия.

— Доста. Би трябвало да стигнем след около три часа — уведоми го Самър.

Раменете му се разтресоха от смях.

— Какво има? — попитах.

— Тръгваме призори заради някакви си три часа път? Че в Колорадо карам по толкова само за да ида до супермаркета.

— Бригхауз е далече от Лондон — възрази Мисти.

— Алекс, вразуми ги, братле.

— Островен манталитет, Уил. Ще свикнеш. Покрай Мисти си знам, че всяко пътуване над половин час представлява експедиция, изискваща месеци планиране, почивки по разписание и провизии за непредвидени случаи.

Мисти го сръга с лакът.

— Не е вярно.

Той стисна ръката й.

— Добре де, едnodневно планиране.

— Я недей да хулиш страната домакин, Уилям — смъмрих го укорително.

Уилям почука по козирката на въображаемата си шофьорска шапка.

— Слушам, госпожо.

— Отляво, Уилям, тук шофираме отляво!

— А, да — колата ни се насочи към правилната половина на тихата квартална уличка. — Просто проверявам дали внимавате.

Пристигнахме в къмпинга по обяд и се наредихме на дългата опашка автомобили, която се точеше към поляната, определена за паркиране. Мястото за колите бе на известно разстояние от зоната за палатките, което означаваше, че трябва да влачим всичките си вещи повече от километър, или поне така ми се стори. Уил ме съжали и метна раницата ми на рамо заедно със своята, но двете цигулки се наложи да пренесе сама.

— Надявам се, че ще има къде да ги държиш — предупреди ме Самър.

— Предполагам, че ще има хранилище за инструменти. — Заобиколих една локва — олеле, дали не си бях забравила гумените ботуши? Самър, естествено, беше обула практични гумени боти, изрисувани с лилии в стил Моне, а аз оптимистично бях тръгнала по сандали.

Мисти се разсмя и побутна Алекс с лакът.

— Какво? — попитах. Пак си шушукаха нещо телепатично.

Мисти се изчерви.

— Тъкмо казвах на Алекс да си представи как Фреди и Черната пепелянка ще се сгушат до китарата на Кърт.

— Мислиш ли? — Немалко от фантазиите ми включваха моя милост и Кърт Вос, вокала на *Gifted* — как свирим заедно и... ами... други неща.

— Не, Ейнджъл, шегувам се. Едва ли ще те допуснат до инструментите, охраната им сигурно ще е в истерия с тия луди фенки. — Тя ми се ухили. — Какво ли ще си кажат, ако разберат, че една от тях все пак е успяла да се промъкне?

Изплезих й се.

— Не смятам да се излагам. Ще се държа на ниво, нали съм професионалист — ще демонстрирам умерен, сдържан интерес. Но като за начало ще вляза в ролята на загадъчно, мълчаливо момиче, което навестява зелената стая^[2] с вид, сякаш крие мрачна, безкрайно любопитна тайна. Кърт ще остане омагьосан и ще иска да ме опознае.

Мисти изпръхтя, едва сдържайки смеха си, но Алекс и Уил се разкикотиха на глас.

— Какво?

Самър забави крачка. Спретнатата й черна раница лежеше удобно на раменете й и тя, както се очакваше, изглеждаше съвсем свежа.

— Според мен е по-добре да се държиш естествено, Ейнджъл. Нищо чудно усилието да се преструваш на сдържана да те убие.

Това не беше изключено. Раменете ми увиснаха обезсърчено.

— Сигурно няма да ме допуснат и на километри от *Gifted*. Но както и да е — вдигнах брадичка — и без това го правя заради Уил. *Всичко е заради теб, всичко е заради теб, бейби.*^[3]

Това парче ми е любимо от дете. Още щом запях, Алекс се включи като втори глас. Уил през смях отмерваше ритъма върху раницата ми. Мисти и Самър също се присъединиха. И така, с песен на уста влязохме в къмпинга.

---

[1] Умение да се извлича човешкият глас така, сякаш той идва от друг източник, обикновено неодушевен предмет. — Б.р. ↑

[2] Помещение, използвано като място за почивка за изпълнители преди или след изявата им на сцената. В миналото тези помещения са били боядисвани в зелено. В днешно време това, разбира се, не е така, но терминът се е запазил. — Б.пр. ↑

[3] Рефрен от популярна песен на британската поп-рок група *McFly*. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Приблжих входа за изпълнителите с трепет в сърцето. Нямах да се учудя, ако Джей бе пропуснал да ми изкара пропуск. Би било напълно в негов стил: да ми предложи нещо и в последния момент да оттегли офертата, за да ме накара да страдам и да се моля да ме допусне до светлата си личност.

Охранителят в кабината, грамаден мечок, се смръщи на новодошлата с двете цигулки. Вероятно бях единственият изпълнител, който е пристигнал пеша, при това сам.

Оставих Черната пепелянка и му показах писмото, в което се описваше ангажиментът ми. Наложих се да се повдигна на пръсти, за да стигна прозорчето, та се почувствах като хобита Фродо на прага на странноприемницата в Бри, където живеят големите хора.

— Здравейте, казвам се Ейнджъл Кемпбел. При вас би трябвало да има пропуск на мое име, или поне така се надявам.

Той пое писмото от пръстите ми, смръщи му се, сякаш го беше пернало по носа, после се захвана да рови в кутия, пълна с пощенски пликове. Дръпна един и видях името си отгоре. Слава богу! Докато сравняваше адреса с този в писмото, лицето му разцъфна в усмивка — вероятно първата, откакто Англия бе спечелила Световната купа.

— Госпожица Ей. Си. Ди. Кемпбел?

— Да?

— С инициали AC/DC?

— Ъ, да.

Той размаха плика.

— Най-добрата банда на всички времена.

Явно се бях натъкнала на поредния стар рокер — което беше логично, като се имаше предвид каква му беше работата.

— Така поне твърди баща ми.

Той ми подаде писмото и плика далеч по-топло, отколкото ме бе посрещнал.

— Добре дошла в Рокпорт, госпожице Кемпбел. Ако се нуждаеш от нещо, само ми кажи. Казвам се Ал.

— Приятно ми е да се запознаем, Ал. Би ли ме упътил към хранилището за инструменти?

— Разбира се. Минаваш право през зелената зала, тоест онази кръгла палатка. В другия край ще видиш заключени складови помещения. В плика е написан кодът на клетката, предвидена за бандата ви.

— Супер.

Ал се приведе през рамката на прозореца, за да огледа багажа ми.

— С кого ще свириш, съкровище?

— Със *Seventh Edition*.

На лицето му се изписа разочарование.

— Не съм ви чувал.

— Не си ни чувал *още*— поправих го.

Той се подсмихна.

— Тогава ще гледам да дойда да ви слушам.

Доволна от тази първа среща, макар любезността му да се дължеше на абсурдното ми име, забързах към зелената стая. Територията, отредена за фестивала, обхващаше няколко ниви и свършваше рязко при ниските скали на Бригхауз-бай-си. Ниската, жилава трева май по-често приютяваше стада овце, отколкото музиканти. И все още криеше достатъчно доказателства за присъствието им под формата на малки капани от изсъхнали барабонки. Прекрасно. Зоната за изпълнителите бе заградена вляво от основната сцена. А тя бе известна с това, че стърчеше право от скалата с морето за фон. Около нивата се извисяваше борова гора, така че на въздушните снимки изглеждаше като че ли мястото е с формата на зелен полумесец, отхапан от тъмната гора. Щом се напълнеше с хора, музика и светлини, щеше да е неземно. Нямах търпение.

Отметнах платнището на палатката и отвътре ме посрещна беглият аромат на тамян. Персийски килими покриваха земята и заглушаваха звуците.

— Добре дошли в юртата. Може ли да видя пропуска ви, моля?
— привлекателното момиче на рецепцията погледна плика в ръката ми. Кестенявата ѝ коса бе прибрана във френска плитка, а устните ѝ бяха

оцветени в яркочервено — въобще по нищо не ѝ личеше, че спи на палатка наред пасище за овце.

— О, да, извинете — оставих цигулките и разпечатах плика. — И победителят е: Ейнджъл Кемпбел! — Дръпнах синята връв и нахлузих пропуска на врата си.

Момичето май не схвана майтапа или пък реши, че шегата ми е твърде глупава, за да ѝ обърне внимание.

— Моля, носете пропуска във всеки един момент и внимавайте да не го забравите някъде. Гледаме изключително сериозно на сигурността.

— Ама разбира се.

— Тук съм, за да ви помогна с каквото ви е нужно — резервиране на таксите, всякакви въпроси относно организацията, промени в разписанието на изявиите, каквото и да ви интересува, аз съм човекът, към когото трябва да се обърнете. — Усмивката ѝ бе съвсем механична.

— Благодаря.

— Закуските и напитките в тази палатка са на ваше разположение без заплащане.

— Супер.

— Но ще ви бъдем благодарни, ако проявите уважение към личното пространство на останалите изпълнители. Това е мястото, където гостите ни могат да почиват, без да се тревожат, че медиите ги наблюдават отнякъде.

Как, за бога, бе надушила, че всъщност съм от фенките?

— Разбирам. — Сърбеше ме езикът да я питам за *Gifted*, но някак си знаех, че любопитството ми ще се приеме точно толкова благосклонно, колкото кошничка с чеснов хляб, поднесена на вечеря у вампири. Момичето се извърна и започна да прелиства страниците в папката си. Аз обаче не тръгнах.

Тя вдигна очи и изви едната си вежда. Господи, как ми се искаше и аз да можех така.

— Имате ли нужда от нещо?

— Просто се чудех кой друг е пристигнал. — Ето, съвсем любезно и неопределено.

Тя погледна в списъка.

— Вие сте първата от вашата група. Пристигнаха и неколцина други, предимно от изпълнителите, които ще подгръват основната банда довечера. — И тя прочете няколко имена, много от които бях гледала по YouTube или дори бях слушала на живо. — Големите имена за концерта довечера ще пристигнат едва след три.

— Ами... ъ... *Gifted*, дали е пристигнал някой от тях?

Лицето ѝ се изопна.

— Не. Ще свирят чак в петък, както със сигурност знаете.

— Мислех си, че не е изключено да пратят някой по-рано, нали се сещате, да провери как стоят нещата.

Някой се прокашля зад гърба ми.

— Ако това е всичко, госпожице Кемпбел, трябва да се върна към работата си. Има и други гости, на които трябва да обърна внимание. — Очите ѝ се вдигнаха към човека зад рамото ми и усмивката ѝ се стопли с тридесетина градуса.

— Разбира се. Благодаря. — Наведох се да си взема цигулката, но преди да посегна към Фреди, нечия ръка ме изпревари. Изправих се и се озовах срещу чифт леденосини очи върху загоряло лице с щръкнал бретон, прорязан от златисти кичури. Устните ми изпревариха мозъка ми. — Господи!

Устните на момчето трепнаха в усмивка и разкриха чифт трапчинки.

— Е, чак Господ не съм. Просто Маркър Коен.

Чудничко се изложих.

— Исках да кажа... — Исках да кажа: толкова си прекрасен, че просто не можах да се сдържа.

Но той не дочака да се посрамя още повече.

— Ето, това май е твое? — Той тикна Фреди в ръката ми. — Съжалявам, но бързам. Хенри, има ли някакви съобщения за мен?

Хенри, момичето зад рецепцията, замига с премрежен поглед насреща му. Даже и нейният хладен професионализъм се разтопи под лъчите на ироничната усмивка на тъмнорусия бог.

— О, да, Маркър. Марго Дъркс се отби и остави това за теб. — Тя му подаде сгънат лист хартия.

Божественият Маркър Коен разгъна листчето.

— Супер. Ще се видим по-късно. — И си тръгна. Никога до този момент комбинацията от плетена шапка, сива блуза с дълъг ръкав и

избелели дънки не е изглеждала толкова привлекателна.

— Това наистина ли беше той? — попитах, притиснала ръце в сърцето си.

Все още разпалена от присъствието му, Хенри ми се усмихна заговорнически.

— Да, госпожице Кемпбел, това беше Маркърс Коен.

— Наричай ме Ейнджъл.

Хенри сви устни.

— Ейнджъл. Сериозно ли?

— Така се казвам.

Хенри повдигна рамене.

— Е, Ейнджъл, дръж си очите отворени за този младеж. Запътил се е към големи успехи.

— Излишно е да ми го казваш. — Достатъчно често бях виждала лицето му в музикалните издания и дори си бях изрязала една негова снимка, която бях закачила на „Стената на сладурите“ в стаята си. — Свири в онази, новата банда, нали?

— Точно така. *Black Belt*. Придружават *Gifted* на турнето. Издадох първия си албум по Коледа. В момента привличат огромен интерес, имахме голям късмет, че се успяхме да ги ангажираме заедно с *Gifted*.

— Действително привличат огромен интерес — съгласих се.

Изоставила позата, Хенри се изкикоти съвсем непринудено.

— Аха. Ако искаш, можеш да ме наричаш Хенри, съкратено от Хенриета.

— До скоро, Хенри! — Тръгнах към склада. Май мисията, посветена на Уил, щеше да се окаже с изключително приятни странични ефекти.

След като предадох Фреди и Черната пепелянка в сигурни ръце, писах на приятелите си, че ще се помотая малко, колкото да се аклиматизирам. Взех си сок, пържени картофки и два сандвича, намерих си масичка пред юртата и се опитах да си придам вид, сякаш именно тук ми е мястото. Пейките бързо се запълниха с новопристигнали, които гледаха да хапнат преди началото на концертите на втора и трета сцена. Основната сцена откриваше чак в седем и половина. Но от Маркърс Коен нямаше и следа. Някакъв мъж с кожено яке се настани до мен, без да пита дали мястото е свободно,

твърде зает да пуши и да си проверява имейлите, та да си губи времето с елементарна вежливост. А докато говореше по телефона, успя да използва думичката „майната ти“ във всяко изречение, при това в умопомрачителни комбинации.

— Ейнджъл! — Две едри длани обхванаха раменете ми и аз цялата подскочих.

— Мат? Сега ли пристигате?

— Аха. Джей се изгуби някъде около Ексетър.

— Че отбивката е много преди Ексетър.

Мат се ухили.

— И аз така му казах. — Сложи бирата си и пакет чипс до мен. — Кое е приятелчето ти?

— Нямам представа.

Мъжът ни изглежда смръщено, сякаш беше безкрайно нахално от наша страна да разговаряме на маса, която бях заела, преди той да пристигне.

— Познаваш ли Джоуи Рийф и Фреш Чанс? — Мат махна към две момчета, които си проправяха път през тълпата с пружинираща походка. Двамата направиха завои към масата ни. — И те са от Лондон.

— Хей, Мат, как върви? — По-високият от двамата докосна бегло ръката на Мат. Беше внушителен на ръст — към метър и деветдесет, с късо подстригана черна коса, тъмни вежди и оформена в ивици набола брада. Не че съм повърхностна или преценявам хората по външността им или нещо такова, но веднага си набелязах да го гледам на сцената.

Приятелчето му беше с коса на къси расти, черни очила с дебели рамки и шапка с лика на Че Гевара.

— От къде накъде такова момиче седи точно с теб, човече? Да не ти е излязъл късметът?

— Фреш, това е Ейнджъл. Свирим заедно в *Seventh Edition* — поясни Мат.

— Ейнджъл? Истински ангел? — Фреш кацна на масата между мъжа в коженото яке и мен. — Паднал сред хората, за да сбъднеш мечтите ми?

Ръкувах се с него.

— Не е изключено да се окажеш леко разочарован, ако очакваш да натвориш някакви чудеса.

— Как се държи с теб вашият Джей? — полюбопитства Джоуи и се отпусна на облегалката на стола ми, от което се почувствах като резен сирене в сандвич от мъже. — Мат казва, че е голям задник.

— Държи се с нея като с боклук — обади се Мат.

— Не е честно, човече — Фреш си открадна едно парченце от чипса ми. — Ако аз имах момиче като Ейнджъл до себе си, щях да се държа с нея като хората.

— Но Джей не притежава нито здравия ти разум, нито безупречния ти вкус — уведомих го.

— Имате ли нещо против да намалите звука? — прекъсна ни коженото яке. — Опитвам се да работя.

Без да си прави труда да се обърне, Джоуи се изсмя подигравателно.

— Ами имаме, да.

Мъжът се изправи рязко, тръсна цигарата си срещу нас и с гневна крачка се запъти към друга маса.

— Явно е завършил училище за изискани обноски. Тоя да не е бащата на Джей? — попита Фреш.

— Не, това е Бари Хангърфорд, музикален продуцент — обади се Джей, пристигнал точно навреме, за да стане свидетел на сценката. Хилеше се гадно, чуждите грешки винаги го развеселяваха.

Рапърите се разпсуваха, при това с голямо въображение и словоохотливост.

— О, човече! Тоя работи с поне петима от петдесетте най-добри хип-хоп изпълнители в света — простена Фреш. — Не знаех, че е такъв...

— Нещастник? — довърших вместо него.

Джей погледна групичката ни, после свободното място до Бари Хангърфорд на другата маса и се запъти към едрата риба.

— Не се връзвайте толкова, момчета — потупах Фреш по коляното. — Ако действително иска да подпише договор с рапъри, ще предпочита да са пиперлии, нали се сецате? Учтивостта не се котира добре на пазара.

— Умно момиче е приятелката ти, Мат. Ще ида за по още едно, преди тоя глупак Джей да изпие цялата пиячка — предложи Джоуи.

Очевидно бързаше да се отдалечи, за да прикрие смущението си.

Протегнах празната си чаша.

— О, благодаря. Много си щедър с безплатните напитки.

Той пое чашата ми ухилен.

— Внимавай, Ейнджъл. Не забравяй, че съм пиперлия.

— Направо ми се разтрепериха мартинките, или поне щяха да ми се разтреперят, ако си ги бях взела.

— Да, бе, да — и той се понесе нататък, като по пътя се здрависа с неколцина познати.

Когато стана време да запалят лампите над външните маси, вече се бяхме събрали сериозна компания. Даже и Хенри се присъедини към нас, когато ѝ свърши смяната, привлечена от шегите на Джоуи, който не спираше да ръси духовитости, докато циркулираше между масата и бара. Фреш, Джоуи и Мат имаха множество приятели от музикалната сцена — звукови и светлинни техници, а също и други изпълнители, така че групичката ни наброяваше близо двадесетина души — определено най-голямата сред насъбралите се в краткото затишие преди основния концерт. Невероятно бе да си заобиколен от толкова много таланти хора, направо прехвърчаха искри. Чувствах се опиянена от вълнение. Някак се случи, че запях с Фреш — направихме кавър на едно любимо парче, а после две момчета извадиха акустични китари и в един момент се усетих, че танцувам върху масата с Хенри. Не ме питайте как се стигна дотам, но се оказахме доста сполучливо дуо. Хенри ми призна, че е дошла да работи на фестивала, понеже има известни амбиции като изпълнител. И едва когато скочих на земята, забелязах, че Маркър Коен се е настанил във враждебния лагер на Бари Хангърфорд в другия край на платформата и през цялото време ни е гледал. Внезапно вече не бях толкова уверена, че съм била неотразима: дали на запътилия се към голямата слава не му се беше сторило, че се напъвам да привлека вниманието на продуцента? Кълна се, че присъствието на Хангърфорд въобще не беше мотив за поведението ми — чисто и просто не мога да си седя на дупето, когато се лее такава прекрасна музика.

А Маркър изглеждаше все така прекрасен, а също и малко самотен на онази скучна маса.

Сръчках Хенри.

— Иди покани Маркър да дойде при нас.

Хенри тикна кичурче коса зад ухото си и погледна нататък.

— Не, не мога.

— Че защо?

— Срамувам се.

— За бога, Хенри. Допреди малко се кълчотеше пред цяла тълпа непознати. Не ми говори, че си срамежлива.

— Ама с него съм. Ти иди.

— Аз ли? Та той не ме познава.

— А мен ме познава само като служител. Не ми е разрешено да общувам с гостите.

Прииска ми се да можех да вдигна една вежда като нея.

— Така ли?

— Вие не се броите. Вие сте... — Тя се изчерви. — Нормални.

Това не отговаряше съвсем на истината, но я разбихах. Ние бяхме втора категория изпълнители, а на масата на Хангърфорд седяха расовите екземпляри. И Джей.

Потрих длани.

— Добре, ще ида.

— Ейнджъл! — Май не вярваше, че ще събера смелост, и сега се уплаши.

Поизпънах дрехите си.

— Спокойно, де. Няма да се държа като фанатичка. Ще бъда умерено дружелюбна. — Вече съжалявах, но от друга страна, нещо ме глождеше. Момчето заслужаваше да си прекара времето по-добре. Седеше с лепкавия Джей и намусения Бари и с трима други важни бизнесмени. В нашата част на платформата беше далеч по-весело.

И докато Фреш и Джоуи се надпреварваха да рапират под съпровода на думкането на Мат по един стол, аз се запътих към далечната маса. Вече бях решила, че заобиколният подход ще е най-удачен.

— Хей, Джей, как беше пътуването?

Джей разтри брадичката си, озадачен от внезапното ми желание да разговарям с него след леденото ми отношение от последните няколко седмици.

— Добре — каза накрая.

— Искаш ли да дойдеш при нас? — посочих веселата тумба отсреща.

— Може, но по-късно. — Погледът му се вдигна към Бари, който бе все така погълнат от имейлите и разговорите си. Джей се беше постарал нищо да не му липсва, досущ като момче за всичко, с надеждата да се отвори възможност да му подметне нещо за бандата.

— Ами ти, ъ, Маркърс? — обърнах се към него с ясното съзнание, че бузите ми започват да аленеят и подкопават опитите ми да го раздавам хладна и сдържана.

Той поклати глава.

— Благодаря, но не — изражението му издаваше явно раздразнение, челото под шапката му беше смръщено. Почувствах се като нахален репортер, лепнал се за някоя звезда на „Холивуд Булевард“.

Скръстих ръце на гърдите и стиснах лакти.

— Няма да те караме нито да пееш, нито да танцуваш. Тая чест се пада само на безнадеждни екстроверти като мен.

— Забелязах.

Ох!

— Значи, „не“, така ли?

— Точно така, не.

Нужни ми бяха огромни усилия, за да се върна при нашата маса с вдигната глава. Решила бях, че Маркърс е пич, задето се пошегува, когато възкликнах „Господи!“, но се оказа, че се има за нещо повече от нас. С други думи, беше по-скоро като Джей, отколкото като Мат.

— Не стана ли? — прошепна Хенри, която бе наблюдавала хода на дипломатическата ми мисия.

Свих рамене и се усмихнах уверено.

— Той губи. — Скочих обратно върху масата и пернах Джоуи по главата.

— Я вземи изпей нещо, на което да можем да танцуваме.

Джоуи спря наред рапирането и скочи до мен.

— Хайде, момиче, да им покажем как купонясват лондончани.

Китаристите подхванаха някакво динамично клубно парче, Мат ускори ритъма, Фреш запя, а останалите затанцувахме.

Ето, виждаш ли, Маркърс Коен, прекрасно можем да се забавляваме и без теб и одобрението ти.

Със започването на вечерната програма купонът се разпадна. Повечето от новите ми приятели бяха нужни на пулта или за

осветлението, така че трябваше да бързат за техническите проверки. Докато се сбогувах с Фреш и Джоуи, телефонът ми избръмча — съобщение от Мисти.

Искаш ли пица?

Сигурно чакаха сведения, а аз се бях замотала. Всъщност можеше да се каже, че силно се бях отклонила от мисията. Написах отговор и забързах към къмпинга. В отсъствието ми приятелите ми бяха опънали палатките и бяха наредили всичко, ето защо вече бяха готови да се гмурнат във фестивала.

— Всичко наред ли е? — попита ме Мисти, когато пристигнах задъхана. Двете със Самър ме чакаха край палатките. Алекс и Уил се редяха на дългата опашка пред фургона с пиците.

Тъкмо да кажа „да“, но взех, че изтърсих „не“.

— Мисти, контролирай се! — изписках възмутено.

Тя се намръщи и побърза да овладее силите си.

— Извинявай. Разсеях се, понеже се притеснихме за теб. Няма те от часове. Какво стана?

— Нали ти казах къде съм. Пред зелената зала. — Измъкнах един розов пуловер от раницата си в момичешката палатка, защото захладяваше.

Докато излизах заднешком от палатката, Самър подръпна надолу туниката ми. За пореден път се оказвах раздърпана и развлечена. Кое то вероятно имаше нещо общо с факта, че допреди десет минути танцувах по масите.

— Я се спри малко и обясни — предложи ми тя.

Исправих се и си поех дъх.

— Добре, добре. Повечето от изпълнителите са страхотни, прекрасно си изкарахме, но има едни двама, които невероятно ми лазят по нервите. — Прокарах пръсти през косата си, подстригана на черта до раменете, колкото да я среща. — Джей, както знаете, си е истински задник, но случайно се запознах и с един друг, който ме кара да се чувствам... — направих физиономия —... някак нахална.

Мисти ме прегърна с една ръка.

— Ама че кретен.

— Какво толкова си направила? — поинтересува се Самър.

— Само го поканих да се присъедини към купона.

— Купон ли?

Нещо в спокойните въпроси на Самър ме подтикна да се замисля какво ли впечатление бих направила на непознат човек. Започвах да съжалявам за неукротимите си пориви и прекомерната жизнерадост.

— Ами... нали ви казах, че се забавлявахме.

— И? — Самър размени усмивка с Мисти.

— Пеехме и, ъ, танцувахме.

— Танцувахте? — повтори въпросително Мисти.

— Върху масичките за пикник.

Самър прихна.

— На някои момчета подобно поведение би могло да им се стори малко прекалено, не мислиш ли?

— Явно да. Но поканата ми бе продиктувана от най-дружелюбни чувства.

Самър ме прегърна.

— Ти, Ейнджъл, си най-дружелюбното момиче на планетата и точно заради това те обичаме. Ако този тип не може да те оцени, тогава — проблемът си е негов.

Кимнах разгорещено.

— И аз точно това си казах.

— Ама за кого става дума? — попита Мисти. — Искам да знам, за да го освиркам на концерта му.

— За божествения Маркърс Коен, свири в бандата, която подгръва на *Gifted*.

— Наистина ли така се представя? — попита невярващо Мисти.

Разрових в чантата си, извадих със замах блестящо тюркоазено шалче и го метнах около шията си.

— Не, аз така го нарекох, при това, без да искам. Като го видиш, ще ти стане ясно.

Телефонът на Мисти избръмча. Тя си прочете съобщението.

— Забрави го този. Далеч по-важно е дали искаш ананас към шунката.

— Точно така, на кого са му притрябвали рок богове, щом има пица? Кажи на Уил, че искам колкото се може повече екстри. — Тази проява на авантюризм бе отчасти напук на момчетата с нагласата на Маркърс Коен. Мен ако питате, животът е за живеене, а не за мрачно съзерцание отстрани, и ако това означаваше да си напоръчам всевъзможни добавки към пицата, тогава исках от всичко по много.

ГЛАВА 5

Алекс и Уил ни бяха запазили място върху няколко бали сено край фургона с пицата.

— Здравейте, момчета! Съжалявам, че цял следобед не ви обърнах внимание! — подвикнах бодро и скочих на най-близката бала, за да ги прегърна.

Уил ми подаде ръка да слеза.

— Мога ли да се оплаквам, след като си тук заради мен? Някакъв напредък?

Отворих най-близката кутия с пица.

— Тази с какво е?

— С всичко, както поръча. — Той си взе парче и отхапа. Задъвка замислено. — Малко е... особена на вкус, но не е лоша.

Опитах я и се съгласих с оценката му.

— Значи, точно като за мен. Научих, че *Gifted* ги чакат по-късно. Ще свирят чак в петък, но ще пристигнат още утре. Запознах се с един от подгрыващата банда, така че предполагам, че част от екипа ще дойде предварително, а след това и големите звезди. Ако ще правят мащабен концерт, ще трябва да си изпробват апаратурата предишната сутрин, докато ние, щастливите къмпингуващи, се опитваме да се наспим след поредната бурна нощ.

Самър избърса пръсти в салфетка си.

— Замислих се за името им — *Gifted*. Понеже от доста време са на сцената, досега не се бях вглеждала в това, но възможно ли е, ако са саванти като нас, да са го избрали умишлено?

— Тоест изобщо не крият, че имат дарба, само дето никой не обръща внимание? — обади се Мисти.

Алекс се смръщи със замислено изражение в тъмносините очи.

— Не съм чувал и най-бегъл намек за тях по Мрежата, а ти, Уил?

— Не, а много старателно проверих, преди да тръгнем, можеш да ми вярваш.

— Но пък, ако е вярно, би обяснило феноменалния им успех — продължи Мисти. — Никой не може да се мери с тях.

— Ако името им е намек, не мислите ли, че по-важният въпрос е кой друг е наясно с тайната им? — попитах. — Вече изключихме членовете на бандата по полов признак, но ако *Gifted* са саванти, може би в обкръжението им има още някого?

Уил се приведе напред, въодушевен от идеята.

— А дарбите често се проявяват в семействата, вижте нас например. Ще трябва да прегледам връзките между членовете на бандата и антуража им. Може да се окаже, че сме открили цяла групичка саванти, която действа независимо от нас, останалите, а това ще е положително развитие, каквото и друго да се случи. Мрежата ще им помогне да останат незабелязани.

— Е, хайде, хайде, бихме могли да свършим и други неща. — Взех последното парче пица, после се сетих за тясната си пола и го подадох на Уил. — Колкото и да ми е приятно да подреждам света на савантите, все пак не забравяй, че сме дошли да търсим любовта.

— Няма опасност да забравя — Уил протегна пицата към мен. — Хайде де, отхапи си. Не се прави, че не искаш.

— Ще стана грамадна като къща.

— Глупости, можеш да ядеш колкото си искаш и пак няма да станеш по-голяма от кучешка колибка. Ето.

Ухилих се и си отръфнах от крайчето, после бутнах парчето обратно към него.

— Натъпках се, честно.

Докато момчетата довършваха пицата, аз се огледах със задоволство. Над главата ни, на фона на розовеещото се небе, се ветрееха знамена в ярки цветове. Щандовете и сергиите за закуски бяха украсени с лампички, та всичко изглеждаше вълшебно. Входът на палатката за фолк музика бе отворен и вътре някаква жена с дълга тъмна коса свиреше на китара и пееше пред групичка почитатели. Биваше я, придаваше модерно звучене на традиционна песен. Може би си струваше да я послуша човек.

Преди да успея да предложа на останалите да влезем, Мисти ахна и сграбчи Алекс за ръката.

— Не използвай телепатия! — изсъска му.

— Какво? Защо? — сепнах се.

— Това е той, ей там! Не се обръщайте всички. Алекс, ти погледни. Помниш ли го?

Алекс я прегърна през раменете, за да я успокои, и заразтрива ръката ѝ през ръкава.

— Кой, *bokke*^[1]?

— Онзи подлец Ели Дейвис от антисавантската групировка, дето ни беше устроила капан в училище. Имаше устройство, което улавя телепатия, сещаш ли се?

— Не бих могъл да го забравя скоро.

— Помня, че Уриел му го взе, но не бих се учудил, ако разполага и с друго.

Лицето на Алекс мигом се изопна и изгуби обичайното си добродушно изражение. Напълно ми беше ясно какво си мисли — никой нямаше да ни създава проблеми, докато той отговаря за нас. Очите му заоглеждаха тълпата, но наоколо имаше толкова много хора, че беше почти невъзможно да намериш конкретен човек.

— Не го виждам, *bokke*. Не можеш ли да го проследиш, Самър?

Самър поклати глава.

— Трябва първо да го видя, или поне да усетя присъствието му.

— Уил?

Уил затвори очи и отключи дарбата си.

— Права си, Мисти, тук е. Нивото на заплахата се е покачило, без да обърна внимание, но заплахата не е насочена към нас. Усещам... зловредно присъствие, но като че ли няма представа, че сме тук. Преследва друга цел.

— Дали не е същата, която преследваме и ние? — прошепна Самър.

— Нищо чудно. — Уил ме потупа по коляното, за да привлече вниманието ми. — Ейнджъл, съжалявам, че се налага да пришпорим нещата, но утре ще трябва да действаш бързо и да се опиташ да осъществиш контакт с някой от антуража на *Gifted* веднага, щом пристигнат първите им придружители. Ако тях е погнал, трябва да ги предупредим.

Преглътнах мъчително. Надявах се да имам възможността да подхожда по-деликатно.

— Ама те нямат ли си охрана за такива случаи?

Уил поклати глава.

— Дейвис и бандата му нямат намерение да нападат. Целта им е да разобличат савантите. А ако действително съществува групичка, откъсната от нас, останалите, няма как да знаят, че не бива да го допускат в обкръжението си.

— Представя се като журналист — добави Мисти. — И по тая линия би могъл да си осигури достъп зад сцената.

— Не само се представя, но действително е журналист — поправи я Алекс. — Точно от такава позиция действа, иска да направи едно от най-великите открития на века — да разкрие съществуването ни пред обществото.

— Малко е вероятно да е дошъл сам — заключи Уил и си извади телефона. — Ще пиша на братята ми да знаят, че Дейвис отново се е активизирал, няма да е зле да имаме подкрепление.

— Това не е лоша идея — казах и потреперих, а кожата ми настръхна.

— Но дотогава, Ейнджъл, опасявам се, че ти си основната ни надежда. Използвай връзката си с подгрыващата група и виж дали не би могла да установиш контакт с екипа на *Gifted*.

Размених бърз поглед с Мисти и Самър.

— Ъ, не съм убедена, че това е добра идея.

Челото на Уил се набръчка озадачено.

— Защо?

— Защото онзи тип от подгрыващата група не ме харесва.

— Невъзможно. Всички те харесват, дори и да им се струваш...

— Уил потърка брадичка, търсейки подходяща дума.

— Прекалено ентусиазирана за жалкото им съществуване — завърши думите му Мисти.

— О! — скочих и я завъртях в кръг. — Обичам ви, хора. Добре, ще ида да напомня на онази намусена рок звезда, че съм невероятна и че всъщност ужасно иска да ме въведе в затворения кръг на една от най-прочутите банди на земята.

Самър се включи в момичешката ни прегръдка.

— Точно така, дай му да разбере, че всяка съпротива е излишна.

— И ако това не свърши работа, ще убедя охраната да ме пусне и сам ще поговоря с него — предложи Алекс.

— Дайте първо да видим какво ще успее да стори Ейнджъл. — Уил обърна телефона си към мен, за да видя екрана. — Ето снимката

на Ели Дейвис, която брат ми беше разпространил миналата година. Ще ти я изпратя.

Мисти сбръчка нос.

— Точно той е. Тъмна коса, голям нос, облича се като журналист — всекидневни дрехи, но елегантни. Носи тефтер. Обаче го издава враждебността му, сигурна съм, че ще я доловиш. Истински ни мрази.

— Мислите ли, че знае за мен? — Ако наистина се навърташе зад сцената, трябваше да си изготвя план за действие, ако случайно го срещна.

— Беше на онзи дебат в Кеймбридж, на който беше и ти, но се съмнявам да ти е обърнал внимание. Съсредоточил се беше върху Мисти и мен — каза Алекс.

— Май не ни е виждал заедно, а? — Мисти прехапа устна. — Вярно, че известно време ме следеше, така че няма как да съм сигурна, но си мисля, че ще си в безопасност, стига да не прибегваш до телепатия.

— Че това е отвратително. Искаш да кажеш, че не мога да ви съобщавам какво се случва зад сцената?

— Естествено, че можеш — Уил размаха телефона си под носа ми. — Тези устройства помниш ли ги?

— Много пък си умен — измърморих. — Добре, утре ще действам колкото се може по-експедитивно. Освен това си имам съюзник на рецепцията, може да ми помогне, ако си изиграя правилно картите.

Уил си прибра телефона.

— Ще пообиколя малко и ще се оглеждам за Дейвис. Алекс, ще хвърляш ли по едно око на момичетата, докато ме няма?

— Естествено.

— А ние ще наглеждаме него — добавих, понеже ме дразнеше склонността на Бенедиктови да прекаляват с мачовщината.

— Според мен трябва да минем под прикритие — каза Самър. — Да намалим риска да се натъкне на Мисти и Алекс.

Ето че ми се предоставяше чудесната възможност да послушам момичето на китарата.

— Тогава да идем да послушаме някой от по-неизвестните изпълнители. Какво ще кажете за малко фолк?

— Фолк ли? — Алекс не звучеше особено въодушевен.

— Боб Дилън, *Mumford and Sons*, Тейлър Суифт — всички са започнали именно от тази сцена. Нищо чудно някой от сегашните участници утре да стане голяма работа.

Като хвърлиха изпълнен с копнеж поглед към бандите, които забиваха на основната сцена, приятелите ми послушно ме последваха в палатката. За съжаление, пристигнахме точно когато китаристката приключи и на мястото ѝ излезе акордеонист. Май щеше да се наложи да се извинявам.

На следващата сутрин на закуска, състояща се от кроасани и кафе, Уил докладва, че така и не е срещнал Дейвис при обиколката си на къмпинга.

— През нощта нивото на заплахата падна, така че явно е отседнал някъде извън лагера. — Уил духна в лилавата си термочаша, от която се издигаше пара. — Но за всеки случай никой не бива да ползва телепатия, докато не разберем със сигурност дали носи детектора на доктор Шуъркрос. Уредът регистрира всякакви покачвания в нивото на психическата енергия, така че трябва да се въздържате да използвате и другите си дарби, освен ако не умеете да маскирате енергийния заряд.

Мисти пребледня.

— Значи, мен със сигурност ще ме хване. Нали ме знаете, изобщо не умея да се контролирам.

Алекс я целуна нежно по бузата.

— Не се притеснявай. Ще ти помогна. Ще те убедя да държиш дарбата си под похлупак. Ще ми е нужна съвсем малко енергия.

Тя му се усмихна с облекчение.

— Благодаря, Алекс. Ще ми е много неприятно, ако се наложи да ме върнете вкъщи, понеже ви излагам на опасност.

— Самър, ти съгласна ли си с правилата? — попита Уил.

Самър кимна.

— Естествено. Трудно ще ме хванете да използвам силите си.

Побутнах я закачливо с върха на обувката си.

— Аха, Самър е крокодилът сред савантите: носи се незабележимо под водата и изведнъж: щрак, съзнанието ти се оказва в челюстите ѝ — демонстрирах движението, при което разлях малко кафе на тревата.

— О, какво ласкателно сравнение, благодаря ти, Ейнджъл! — разсмя се Самър.

Прихнах на свой ред, пластмасовата ми чашка се наклони и кафето заплаши да се лисне върху голите ми крака. Привиках го обратно с щракване на пръстите. Водата се отдели в миниатюрни капки, които скочиха обратно в чашата.

— Ейнджъл — сгълча ме Уил.

Вдигнах глава, изненадана от суровия му тон.

— Какво?

— Никакви демонстрации на сили.

— Е, стига де, та това не изисква никаква енергия!

— Но никак не е нормално, не мислиш ли? Ако го направиш, без да се замислиш, и някой те види, ще провалиш всичко.

Играта с всякакви течности, съдържащи вода, ми беше втора природа, така че мигом минах в отбранителна позиция.

— Никога не го правя пред непознати. — Мисти трепна, вероятно я заболяха зъбите от лъжата ми. — Добре де, само когато истински, ама истински си го заслужават. — Тя едва не подскочи. — Или когато съм сигурна, че ще ми се размине. — Довърших, а скованите ѝ рамене се отпуснаха, най-последно си казах истината.

Уил скептично поклати глава.

— Не мога да повярвам, че досега никой не те е хванал. Родителите ни са ни втълпили да не позволяваме на никого да разбере на какво сме способни. Безопасността ни е твърде важна.

Докривя ми заради косвения упрек към мама и татко.

— И моите също! Само дето... не умея много добре да слушам.

Ако се съдеше по усмивките на приятелите ми, май бяха готови да ми простят всичко, стига да съзнавам, че трябва да се държа поотговорно.

— Съжалявам, Уил. Ще внимавам повече. И си прав, хващали са ме, но винаги съм успявала да извъртя нещата... уж че става дума за най-обикновен фокус, като на илюзионистите по телевизията.

— Само че, ако Дейвис или някой от хората му те видят, веднага ще им стане ясно, че не е фокус.

— Схванах, честно — леко отпаднала духом, приложих обичайната си мярка за повдигане на настроението, а именно разтегнах устни в още по-широка усмивка. — Така, след като

хубавичко ме нахокахте, отивам да баламосвам и блъфирам, та току-виж ме допуснат до интимното обкръжение на *Gifted*, стига някой от тях да е пристигнал. Пожелайте ми късмет.

Уил се изправи, за да ме прегърне.

— Съжалявам, че съм такъв мърморко.

Отпуснах се с удоволствие в братската му прегръдка. Има неща, които просто няма как да получиш като единствено дете — да ти се кара по-големият ти брат бе едно от тях.

— Не си мърморко. Е, добре де, мърморко си, но си го заслужавам.

— Да внимаваш, Ейнджъл. Само ти се отделяш от групата ни и това хич не ми харесва.

— Всичко ще е наред. Ще ви пиша съобщение, за да знаете как вървят нещата.

Вдигнала високо глава, забързах към зоната за изпълнителите. Ал пак се оказа дежурен, насочил цялото си внимание към малък телевизор. В първия момент реших, че зяпа кадри от охранителните камери, но после видях, че гледа ръгби. Измъкнах пропуска от чантата си и си го нахлузих през врата.

— Хей, Ал, нещо ново на западния фронт?

Той вдигна глава и се ухили.

— Я гледай ти, малката госпожица Променлив ток. Как вървят нещата при теб, *Ей Си*^[2]?

— Прекрасно. Случи ли се нещо вълнуващо днес?

— Ако смяташ пристигането на автобуса на *Gifted* за вълнуващо събитие, значи, да. — Той се почеса по възгoleмия корем и се прозя. — Техни величества са решили да пристигнат рано-рано и да послушат някой от другите изпълнители.

— Не ги ли харесваш?

— Не са лоши — той се наведе през бюрото. — Повярвай ми, от моята уста това е голям комплимент.

— Хайде, ще се видим по-късно.

— Умната!

Докато крачех към юртата, увих ръце около тялото си, стана ми хладно в ранния утринен въздух. Изглежда, *Gifted* бяха пристигнали. Оставаше ми само някак да установя контакт с тях. Фасулска работа! Вероятно се бяха настанили в къмпинг зоната за знаменитости, тъй

като именно там паркираха останалите автобуси и каравани. Някои от групите наемаха грамадни кемпери „Уинебаго“ — идеалния дом, когато си далеч от дома. Да, звездите, естествено, не спяха върху овчи барабонки. Настроението ми се разведри, когато се сетих, че познавам човека, който ще ми каже къде точно са паркирали.

— Добро утро, Хенри!

Хенри вдигна от чашата си с чай обрамчените си с тъмни сенки очи. Изглеждаше малко смачкана — даже устните ѝ бяха лишени от обичайния блясък на съвършено нанесеното червило.

— Здравсти, Ейнджъл. Добре ли изкара снощи?

— Аха. Ходихме във фолк палатката с приятелите ми.

— Попаднахте ли на нещо добро?

Направих гримаса.

— Трябваше да дойдете на основната сцена. Имаше концерт на *Total Zone*.

— Знам, чувах се.

— Супер бяха.

— Май сте поостанали до късно.

— Твоите приятелчета — Мат, Джоуи и Фреш, — май не знаят какво е сън. Мат настоя да остана с тях.

Подсмигнах се.

— Ама се обзалагам, че сега си отспиват, а не като теб — на работа. Да ида ли да хвърля една мокра кърпа по Мат за наказание?

Хенри сви устни, сякаш за миг припомнила си, че би трябвало да изпълнява ролята на строгото куче пазач, на което са наредили да варди входа на юртата, но после немирната ѝ същност взе връх.

— Наистина ли би го направила?

— Можеш ли да ми покажеш къде му е палатката?

Хенри извади карта на къмпинга. Божичко, невероятен шпионин съм! Дори не се наложи да я моля. Лакираният ѝ в червено нокът почука в една точка.

— Мат е тук. Джоуи и Фреш са до него.

Извадих си телефона.

— Може ли да я снимам? Хич не ме бива да помня кое къде е.

Пръстите ѝ се разпериха върху картата.

— Забранено ми е да я показвам на други хора.

— Стига де, представи си само — чудесна, студена, мокра кърпа, дълбоко заспал барабанист, който си мисли, че е в безопасност поне до обяд... — Оставих картината сама да се доизрисува изкусително във въображението ѝ.

Хенри отмести ръката си.

— О, добре тогава. Само гледай никой да не разбере, че я имаш.

— Обещавам — побързах да щракна картата. — След пет минутки ще чуеш момичешки писъци.

Увеличих картата с показалец и палец и видях, че всеки парцел е ясно обозначен с името на обитателя или на бандата. Налагаше се да свърша обещаната шега с кърпата, та Хенри да не заподозре, че съм имала друг мотив. И най-добре беше да приключа с тая работа колкото се може по-бързо. Грабнах бутилка вода от хладилника в юртата и тръгнах през лабиринта от дъсчени пътечки, настлани между парцелите. Подминах микробусите и кемперите и навлязох в по-отдалечената територия, отредена за не толкова известните имена. Както Ал бе казал, *Gifted* действително бяха пристигнали. Сребристият им автобус бе паркиран до четири кемпера „Уинебаго“. Кърт Вос и членовете на бандата му явно нямаше да мизерстват под някое платнище. Около вратите не се долавяше никакво движение, така че вероятно и те още спяха. След още един поглед към картата установих, че четвъртата каравана бе предоставена на *Black Belt Gifted* очевидно добре се грижеха за подгрыващата си група... много мило от тяхна страна. Повечето нови банди не се радваха на подобно отношение.

Стигнах палатката на Мат. Щеше да е по-лесно да използвам дарбата си и да вкарам една спирала вода, без никой да ме види, но нали бях обещала на Уил. Налагаше се да прибегна до стандартния метод. И понеже няха кърпа под ръка, методът ми на действие щеше да включва директно приложение. Развинтих капачката на шишето и пропълзах в палатката. Мат лежеше по гръб и хъркаше. Наведох се над него и излях тъничка струйка вода върху лицето му.

Мат изкрещя и скочи така, сякаш му бях пуснала ток, а не вода, размаха безпомощно ръце и здравата ме цапардоса. Бутилката изхвърча от ръката ми и се удари в една от стените на палатката.

— Какво по...!

Опипах внимателно бузата си с пръст.

— Ох! — Номерът май не беше минал особено успешно. Халосала си бях главата на едно метално колче.

Мат ме изгледа смръщено от спалния си чувал.

— Ейнджъл, какво, по дяволите, правиш тук? И защо съм мокър?

Подхвърлих му една кърпа.

— Извинявай. Трябваше да е майтап — отмъщение, задето сте държали Хенри будна цяла нощ.

Той попи водата от лицето си и едва тогава забеляза, че се държа за главата.

— Удари ли се?

— Малко.

Той се надигна от чувала с поредната ругатня.

— Глупаче! Имаш още много хляб да ядеш за тая работа. Идеята не е да пострадаш ти. — Той обърна главата ми към светлината, процеждаща се през входа. — Нищо страшно. Само цицина.

А аз си представях, че ще се получи ужасно смешно. Вместо това резултатът бе повече от жалък. Май не си вземах поука. Вечно пропусках да погледна надолу, преди да скоча.

— Извинявай.

Мат изсумтя, а недоспалият му мозък едва сега започна да пробужда.

— Хенри ни е сърдита, а?

Кимнах, доловила, че приятелят ми като че ли проявява немалък интерес към Хенри.

— Значи, ще трябва да й се извиня.

— Шоколад или цветя.

— Какво?

— Ако искаш да я впечатлиш. И се престори, че номерът е бил страшно забавен, покажи й, че имаш чувство за хумор.

Той се ухили.

— Явно имам, щом още съм ти приятел — той разроши нежно косата ми. — Хайде, измитай се, малката. Някои от нас се опитват да поспят.

Излязох на заден ход от палатката и си изтупах дрехите. Добре де, може и да не съм чак толкова забавна, колкото си мисля. Но поне се сдобих с картата, очевидно не всичко е било на халос. Следваща спирка: Маркър Коен. Нали Самър каза, че съм неустоима. И макар

самоувереността ми да бе претърпяла известно крушение в резултат на слабото ми изпълнение отпреди малко, нямах друг избор, освен да се държа така, сякаш й вярвам.

---

[1] Умалителна форма на *bok* — сърна или антилопа на африканс. — Б.пр. ↑

[2] От абривиатурата на имената на английски — *AC*. — Б.р. ↑

ГЛАВА 6

Спрях пред няколкото метални стъпала, които водеха до вратата на уинебагото. О, божичко! Прехапах кокалчетата на едната си ръка и прехвърлих няколко реплики наум:

Здрасти, помниш ли ме?

Привет. Искаш ли да пием кафе?

Маркъс, дали би могъл да ми дадеш съвет как да пробия в музикалната индустрия?

Само дете нищо не звучеше подходящо. Щеше съвсем да ме намрази, а нищо чудно и да повика охраната. Можеше дори да ми отнемат пропуска, задето преследвам една от звездите.

Мисли за Уил, наредих си. Изкачих стъпалата и вдигнах ръка да почукам. По дяволите, просто не можех. Въртнах се и бързешком слязох обратно.

Престани, Ейнджъл! Не се дръж като страхливка. Я се стегни!

Хванах се за перилата и завлачих неохотно тялото си обратно нагоре по стълбите.

— Хей, миличка, проблем ли има?

Извърнах се рязко и се озовах лице в лице с Кърт Вос, вокала на *Gifted*. С издължени крайници, гъста черна коса, пронизващи зелени очи, малко над тридесетте, той беше Зевс в пантеона на рок боговете. Отворих уста, но от нея не излезе нищичко, освен немощно изписукване.

Усмихнат, той сведе очи към пропуска ми.

— Ейнджъл, това истинското ти име ли е, или прякор?

— Истинското — прошепнах, макар че в същия този момент фенката Ейнджъл, скрита в мен, крещеше от възторг и го молеше да й драсне автограф на брошурката от фестивала или на тениската, или на кожата... където и да било.

— Дошла си да се видиш с моето момче Маркъс, така ли?

Хайде, Ейнджъл, дръж се! Ако се сприятелях с Кърт, можех спокойно да мина и без Маркъс.

— Опитвах се да събера кураж — признах и се ухилих с най-чаровната си и палава усмивка, или поне така се надяхах. Самър се къльне, че трапчинките ми са истинският ми пропуск за всичко. Приведох се напред и снижих глас. — Той май не е особено впечатлен от мен.

— Сигурна ли си?

Кимнах.

— Май ме мисли за... — смръщих се и се опитах да се поставя на мястото на Маркърс. —... повърхностна.

Кърт се подсмихна.

— Може и да си права. Маркърс е прекалено зрял за възрастта си. Аз на неговите години не бях и наполовина толкова сериозен. Вечно му повтарям да гледа по-ведро, но той си има мисия, разбираш ли? — Той ме хвана за ръката. Господи, вижте, вижте всички! Кърт Вос ме държи за ръката!!!! И ме задържа по стълбите. — Я да идем заедно да го видим.

Отстъпих назад смутено, а тайничко си мислех как до края на живота си няма да си измия ръката.

— О, не искам да ви се натрапвам.

— Че това не бих го изпуснал за нищо на света, миличка. — Той почука на вратата. — Хей, Маркърс, раздвижи си задника. Имаш гости.

Вратата се отвори и на прага се появи Маркърс, само по дънки. Ако челюстта ми не бе увиснала още когато Кърт ме хвана за ръката, в този момент със сигурност щеше да удари земята. Мили боже! Днешният ден явно вървеше от хубаво на по-хубаво.

— Кърт! Сега ли пристигаш?

— Аха. Доста бързо се придвижихме от Хамбург.

В този момент Маркърс осъзна, че до Кърт стои моя милост.

— А тя какво прави тук?

— Така не се говори пред гостенка. — Кърт се промуши покрай него и влезе в кемпера, като ме теглеше след себе си. Вътре цареше полумрак, завесите още не бяха дръпнати. Миришеше на мъжки дезодорант и препечени филийки. На едно от канапетата бе облежната китара, а на масата бяха разпилени листове с изписани ноти. — Заварих я да събира кураж да се приближи до лъва в бърлогата му и нали съм си благороден, реших да ѝ се притека на помощ.

Сините очи на Маркърс се впиха в мен, докато си намъкваше тениската през главата.

— Искала си да ме видиш?

Свих рамене. Имах чувството, че съм висока има-няма един сантиметър.

— Май да.

— Едно кафенце ще ми дойде добре. Има ли откъде да се вземе?
— обади се Кърт, докато ровеше из листовите.

Погледът на Маркърс се стрелна към нотите. Кърт прочете заглавието и текста и се ухили.

— Получил си вдъхновение, а, Маркърс?

— Още не е готова — Маркърс дръпна листа от пръстите на Кърт и го тикна в куфара на китарата. Когато затвори и заключи капака, вече дишаше по-спокойно. — Ще ида да ти взема кафе. — После млъкна, раменете му някак се сковаха и се обърна към мен с явно нежелание.
— Ти искаш ли нещо?

Колкото и неохотно да бе предложението, не можех да откажа, понеже кафето ми беше единственото извинение да остана с тях.

— Кафе, благодаря.

— Как го пиеш?

— С мляко, без захар.

Кърт дръпна завесите и откряна един от прозорците, та да влезе малко чист въздух. Звучите на фестивала боботеха като гръмотевичен тътен в далечината. Кацнах на канапето и пригладих туниката си.

— Е, Ейнджъл, в коя банда си?

— *Seventh Edition*. Едва ли си ни чувал.

— Като каква си в нея? — Той седна срещу мен и вдигна единия си глезен върху коляното на другия крак. Налагаше се непрекъснато да си напомням, че не сънувам: Кърт Вос като че ли проявяваше интерес какво ще му кажа.

— Вокал и цигулка.

— Супер. Бива ли те? — Той сплете пръсти зад тила си.

— Ъ... — Как да отговоря на такъв въпрос, без да прозвуча напълно самовлюбена?

Маркърс стовари три порцеланови чаши с кафе на масата между нас.

— Гаджето ѝ твърди, че е много талантлива, но пък е такъв задник, че не знам дали може да му се вярва.

— Какво гадже? — смръщих се срещу Маркърс. — С Мат сме само приятели.

— Мат ли? Нямам представа кой е Мат. Колко гаджета си наредила?

— Нито едно, много благодаря! — запелтечих вбесена. От къде накъде ще се държи така?

— Говорех за гаджето ти Джей Филдинг, сещаш ли се? Вчера ми наду главата за теб — как си била голямото му откритие, как всичко си дължала на него.

Кърт се подсмихна и отпи от кафето.

Сега вече съвсем побеснях.

— Джей Филдинг? Ти да не си луд? Та тоя тип е стопроцентов егоистичен плужек!

Нещо в очите на Маркърс припламна заплашително.

— Тогава ти каква се оказваш? Нали ти живееш с него?

— С него ли? Ама кой ти каза такава нещо? Та аз живея с нашите, идиот такъв!

Кърт се прокашля многозначително.

— Доколкото разбирам, Маркърс, с Ейнджъл сте се запознали едва вчера?

Маркърс кимна с потъмняло от гняв лице.

— Тогава защо си ѝ толкова сърдит?

— Защото... не съм сърдит. — Маркърс отпи сърдито от твърде горещото кафе и лицето му се сгърчи.

— Не си ли? — Очите на Кърт пробягаха към кюфара на китарата.

Изправих се.

— Виж, дай да си изясним нещата, преди да халосам нещо. — За предпочитане физиономията на Маркърс или пък на Джей, понеже от него бе тръгнала цялата тъпоумна история. Задоволих се да вдигна обвинителен пръст срещу Маркърс. — Никога не съм и никога не бих ходила с Джей Филдинг и категорично не живея с него. Още ходя на училище, за бога, и си живея у дома. Не че това ви влиза в работата. — Изгледах сърдито Кърт, който тихичко се смееше на канапето.

О, господи! Вижте ме само, размахвам пръст срещу личния си рок идол. Явно съм луда.

— Всичко е наред, Ейнджъл — Кърт побутна чашата ми с кафе към мен. — Седни. Маркъс ще спре да се държи като пълен малоумник, след като вече знае, че е сбъркал.

— Едва ли. На Маркъс май настройките му по подразбиране са да се държи като малоумник.

Кърт се изсмя гръмогласно, а Маркъс, вбесен, се премести колкото се можеше по-далеч от мен, поне докъдето му позволяваше пространството.

— Нещо конкретно ли искаше Кърт, или просто намина, за да внесеш смут, както обикновено? — обади се той.

Кърт протегна лениво ръце над главата си.

— Дойдох само да ти кажа, че техническата ще е в единадесет. Устройва ли те? Явно остарявам, щом така се радвам, че ден-два ще се задържим на едно място за разнообразие.

На вратата се почука и влязоха още две момчета — азиатец с черна коса с дълъг бретон и кестеняв здравеняк с впечатляващи бицепси. Като навързах две и две, стигнах до заключението, че това са другите двама членове на *Black Belt*. А благодарение на задълбочените си познания по въпроса — снощи прочетох наличната информация в Уикипедия — реших, че по-дребният е Майкъл и свири на барабаните. Едрият беше Пит, който циркулираше между клавишните и баса. А от мускулите му можех да заключа, че също така се занимава с товарене и разтоварване на тежки инструменти по разни микробуси. И тримата бяха от Ливърпул, познавах се от деца още от времето, когато се срещнали в клуба по джудо, откъдето идваше и сладурското им име. И като поотраснали, започнали да свирят заедно. Останалото, както се казва, е история: преди година ги открил търсач на таланти. Можех само да завиждам на стремглавото им издигане към върха.

— Здравсти, Кърт, как пътува? — обади се Майкъл. После погледът му се плъзна към мен. Започвах да се чувствам крайно излишна. Тия момчета си бяха толкова близки, а ето, моя милост се бе настанила между тях и се опитваше да се впише в групичката им като пингвин сред пеликани.

— Много добре, благодаря. Познавате ли се с Ейнджъл? — Кърт ме посочи. — Тя ми е новата най-добра приятелка, защото не цепи

басма никому. — Той ми намигна, а сърцето ми изпълни кратък степ. Ясно ми беше, че се шегува, но все пак не всяко момиче бива удостоено със званието „Нова Най-добра Приятелка“ на Кърт Вос.

— Ами не. Здравсти, Ейнджъл. — Майкъл вдигна ръка за поздрав. Пит ми кимна. Май не беше от най-разговорливите.

След като за момента ме бяха приели в кръга си, се налагаше да измисля как да действам. Ако се съдеше по буреносното изражение на Маркърс, едва ли възнамеряваше да ме покани да намина и друг път. Беше нужно да задълбоча отношенията ни, за да съм добре дошла и утре. Примерно трябваше някак да им бъда полезна.

— Страхотно се вълнувам, че се запознах с вас. Чувала съм невероятни неща за бандата ви. Успяхте ли вече да разгледате фестивала? — попитах.

Майкъл се настани на свободното място до мен, очевидно твърде добре възпитан, за да попита направо какво, по дяволите, правя тук.

— Не. Пристигнахме късно снощи. Маркърс, ти направи ли опознавателна обиколка?

— Не — изръмжа Маркърс.

Веждите на Майкъл се вдигнаха изненадано.

— Какво ти става, човече?

Маркърс отпусна рамене в опит поне малко да се освободи от напрежението.

— Нищо. Бях се съсредоточил да пиша песен.

Майкъл се усмихна разбиращо.

— Ясно — обърна се към мен. — Честичко изпада в такива настроения. Щом му хрумне идея, нищо не може да го спре, става като кокошка, дето снася яйце. Не можеш да я преместиш, докато не си свърши работата.

— Тогава да оставим червената кокошчица на мира, след като няма време за веселба. Ако искате, мога по-късно да ви разведа — постарях се поканата ми да звучи колкото се може по-общо. — Вече намерих откъде може да се купи чудесна пица.

Пит сложи още две чаши кафе на масата — за себе си и за Майкъл.

— Няма нужда, Ейнджъл, имаме кой да се грижи за храната. По-лесно ни е така, отколкото да се чудим как да се опазим от ловците на автографи.

— О!

— Не че не обичаме пица. Даже може да помолим готвача да ни направи за довечера, какво ще кажеш, Кърт?

— Добре. Обичам пица, а и иначе ще иска да ни сервира разни засукани френски специалитети, само и само да ни впечатли. — Очите на Кърт припламнаха палаво. — Искаш ли и ти да дойдеш, Ейнджъл? Можеш да доведеш и останалите от бандата. Любопитно ми е да се запозная с тоя Джей, дето така е успял да издразни Маркърс.

— Еха! Тоест, да, разбира се. — Започвах да се окопитвам. Не ме свърташе от радост, задето бях осигурила покана за вечеря за всички. Скочих на крака и едва се удържах да не се разтанцувам. Вместо това се прегърнах. — Много ви благодаря. — После си представих предстоящата вечер и челото ми се набръчка. — И се извинявам предварително за Джей, напълно е невъзможно да го хареса човек, но пък има талант, така че ще трябва да го извините. Към колко да дойдем? Довечера в седем свирим на втора сцена. Може ли да дойдем след това?

Кърт се усмихна на ентузиазма ми.

— Естествено. За довечера нямаме кой знае какво, само няколко интервюта. Ще ти дам телефона си, за да ми напомниш кога точно започвате. Може да мина да ви послушам. — Извадих телефона си от предния джоб на туниката и той сам вкара номера си.

Мили боже! Имах телефона на Кърт и обещанието, че ще се опита да дойде да ни слуша! Тикнах обратно телефона в джоба и го притиснах към бедрото си.

— Ще си добре дошъл. — Ох, щях да експлодирам. Ако не си тръгнеш веднага, в спретнатата обител на Маркърс щеше да се развихри ураган от емоции. — Благодаря... и... ъ... най-добре да тръгвам. Веднага. Веднагически.

Побързах да изляза, съпроводена от смеха на Кърт и Майкъл. Не бях успяла да прикрия ентузиазма си нито дори да замажа възторга си с поне един пласт изисканост. Прескочих стълбите и се завъртях няколко пъти на дъсчената пътечка между караваните, обзета от дива радост, че ще отнеса такава новина.

— Ейнджъл, чакай!

Супер! Маркърс ме бе видял как се държа като хлапе в първата си истинска официална рокля.

— Да?

— Забрави си чантата.

И действително, когато се обърнах, видях, че държи блестящата ми синя чантичка с копринените ресни.

— О, благодаря — бях толкова щастлива, че дори успях да му се усмихна. — Не знам как съм я забравила, трудно е да ти убегне от окоето.

Той ми я подаде.

— Слушай, откажи се от превземките, пред мен е излишно да се преструваш. Знам, че си я оставила нарочно, както и всичко останало. Трябваше ти извинение да се върнеш, нали?

— Какво? — Коленете ми омекнаха.

Маркърс сложи ръце на кръста си, пъхвайки палци в гайките на джинсите.

— Виж, работя с Кърт вече няколко месеца. И ми е пределно ясно за какво става дума. Такива като теб ги има по цял свят, непрестанно се опитват да му привлекат вниманието, а ти очевидно си решила, че аз съм ти пропускът към него. А Кърт, хареса ли някого, мигом сваля гарда, просто е твърде великодушен. Но те предупреждавам — хората му ще те изхвърлят като парцал, ако те хванат да се възползваш от вниманието му.

Имах чувството, че ме е сритал в корема. Фактът, че действително бях с тайна мисия, донякъде помрачаваше ореола ми на несправедливо обвинена, но що се отнасяше до Кърт, не бях виновна за нищо повече от това, че изпитвах най-искрено възхищение. А и тайната ми мисия бе да открия едно конкретно момиче, не момче. Дръпнах чантата от ръката му, без да продумам, и се врътнах.

Маркърс въздъхна подразнено.

— Отказвам да се извиня за грубостта. Приемам, че не си лош човек, Ейнджъл. Просто си обсебена от мисълта да се сближиш със звездата. Но не желая да бъда използван, за да бъде наранен човекът, който толкова много ми е помогнал.

Спрях и рязко се извъртях към него, а гневът ми най-после победи чувството за унижение.

— Я се чуй само! Не се ли виждаш колко си мнителен? Решил си, че ме познаваш и си наясно как действам, но до момента всичко, което си казал по мой адрес, е напълно грешно.

Челото му се смръщи.

— Чакай малко...

— Не, ти чакай малко. Искам да кажа нещо и ще бъда съвсем кратка и ясна, така че няма да отвлека вниманието ти от собствената ти особа за дълго. Ето, чуй. Майната ти, Маркър! Дошла съм на този фестивал, защото съм музикант. — Скръстих ръце на гърдите си като защита срещу по-нататъшни удари. — Може да не съм свръхталантива като теб, но съм си заслужила мястото тук, а също и всякакъв интерес, който Кърт реши да демонстрира към мен. Нямам никакво намерение да се възползвам от него. А ти можеш ли да кажеш същото за себе си? Щеше ли да си тук, ако не беше той? — Вирнах брадичка, предизвиквайки го да оправдае собствената си кариера, следваща отпканата от *Gifted* пътека.

Маркър се завря буквално в лицето ми, а пръстът му обвинително се вдигна срещу гърдите ми, без да ме докосва съвсем.

— Да не би да намекваш, че го използвам?

Погледнах отвратно пръста му.

— Който отправя обвинения, може би сам трябва да се замисли за поведението си.

Ченето му увисна. Направо онемя.

— А сега вече трябва да ходя. Имам да се готвя за концерт. А ти нямаше ли техническа репетиция?

И доволна, че последната дума е моя, си тръгнах с решителна крачка, като оставих Маркър да се бори с гнева си.

ГЛАВА 7

— Преклони се пред мен, о, ти, простосмъртна! — обявих тържествуващо на Мисти, когато ми вдигна телефона.

— Имаш новини ли?

Седнах на една пейка в ъгъла на платформата пред юртата и се огледах дали наоколо няма някого, който би могъл да ме чуе.

— Не съм ли най-великият таен агент на всички времена?

Тя изсумтя.

— Не смятам, че Джеймс Бонд, пък даже и Джони Инглиш имат за какво да се тревожат за момента. Какво стана?

— А, нищо, само дето току-що разговарях с всички членове на *Black Belt* и — чуй само — с Кърт Вос!

Възторженият ѝ писък вероятно би могъл да стигне до ушите ми и без помощта на телефона.

— Шегуваш ли се?

— Не. Дойдох, видях и покорих. И това не е всичко: Кърт покани цялата ми банда на пица с неговите хора след концерта довечера. Ще имам невероятната възможност да видя пълния антураж, който пътува с *Gifted*.

— Браво на теб, Ейнджъл. Наистина надмина очакванията ни.

— Благодаря ви, професор Макгонъгол. Не ме ли обичаш в момента? Че дори аз почти се харесвам. О, Мисти, а Кърт е толкова мил, забавен и дружелюбен дори към хора, на които не е длъжен да обръща никакво внимание.

— Много се радвам да го чуя. Човек някак очаква знаменитостите да са твърде самовлюбени, за да проявяват интерес към околните.

— Каза, че ще дойде да ни слуша.

— О, колко мило от негова страна. Да разбирам ли, че с онзи Маркъс вече сте първи дружки?

— Ъ, не съвсем. Маркъс смята, че съм отчаяна фенка, която е решила да го прескочи и използва, за да привлече вниманието на Кърт.

Мисти изцъка с език.

— Сигурно постоянно му се случва по турнетата с *Gifted*.

— Сигурно, но защо някой ще иска да го прескочи, след като той самият е такова готино парче? — *Ona!*

— Какво си пропуснала да ми споделиш, Ейнджъл Кемпбел?

— О, боже, само не включвай силовото поле за извличане на истината, Мисти Вейдър.

— По телефона не действа много добре, така че си в безопасност. Обаче настоявам да си кажеш, и то по собствена воля.

Облегнах се назад и се загледах в облачното небе.

— Ами просто най-неуместно съм хлътнала по тоя тип. Невероятно е готин, обаче ме мрази и е убеден, че съм ужасна. Защо никога не харесвам онези, които ме харесват? Явно ме привлича снобското презрение.

— Това е синдромът „Мистър Дарси“. Нали се сещаш кой — готиният тип от „Гордост и предразсъдъци“. Колкото по-недостижим е един мъж, толкова по-силно го желаш. И обратното — момчетата тичат с изплезен език по жени, които не могат да хванат.

— Толкова млада, а толкова мъдра — отбелязах с привидна сериозност.

— Заради Алекс е. Без да искам, се образувам. — Чух някакви странни звуци от нейната страна по линията. — Извинявай, Уил се намесва. Започва да губи търпение, предвид това, че си говорим само за момчета, и пита дали не си забравила, че не бива да си ползваш силите.

— Не съм, бях учудващо послушна.

Уил пое разговора в свои ръце.

— Дейвис е тук. Алекс е успял да убеди охраната на главния вход да го пусне в кабинката и тази сутрин го е видял да влиза благодарение на камерите. В момента Самър се опитва да го проследи. Не е сам. Ще ти изпратя снимка.

— Добре, благодаря. Ако трябва да съм честна, съвсем изключих за него. Случиха ми се далеч по-вълнуващи неща. Мисти ще ти разкаже.

— Благодаря за всичко, което правиш за мен, Ейнджъл.

— О, няма проблеми, така не съм се забавлявала в живота си. Предай поздрав на всички. Ще се видим по-късно.

— Да внимаваш.

Погледнах колко е часът и си прибрах телефона. Единадесет. Групата ни имаше час за репетиции в един, така че имах предостатъчно време, за да надникна да видя как ще мине техническата проверка на *Gifted* и *Black Belt*. Така де, след като Кърт бе толкова любезен, че да прояви интерес към мен, бих могла да върна комплимента, нали така? Стига да не се мяркам пред Маркъс.

Край голямата сцена не ми беше трудно да намеря къде да се скрия. Снощната тълпа бе изпотъпкала поляната и неколцина чистачи събираха боклуци. Но пак имаше достатъчно оборудване, зад което можех да се спотая, така че онези на сцената да не могат да ме видят — едно от предимствата на дребния ръст. Сцената беше невероятна, представляваше нещо като кей над водата, така че да създава илюзията, че бандата се носи във въздуха. Пристигнах в края „Crash and Burn“, големия хит на *Gifted*. Видях и останалите трима членове на бандата, всеки сам по себе си легенда: Чанинг на баса, Сони на втората китара и Браян на барабаните. Бандата действаше като добре смазана машина. Репетираха не самата песен, нея вече бяха свирили милион пъти на живо, а проверяваха нивото на звука.

Високоговорителят до мен изпраща.

— Кой, за бога, е на пулта? — изрева Кърт, та ми стана ясно, че не с всички е толкова търпелив.

По озвучителната система се чу женски глас.

— Съжалявам, Кърт. Току-що влизам. Местният техник не успя веднага да свърже оборудването ни с тукашното. Но почти е готово.

Кърт махна към кабинката на техниците в дъното на поляната.

— Благодаря, Марго. Хайде още веднъж, момчета.

Бандата изкара парчето отново. На мен ми звучеше фантастично, нищо, че бях залепена за колоната и почти оглушала. Мощен ураган от стадионен рок, който раздруса тялото ми като дефибрилатор и раздумка сърцето ми, настоявайки да танцувам и да пея. Усецах ритмичното плискане на вълните току под сцената, свиренето на вятъра, виковете на чайките над главата ми — и всичко сякаш танцуваше в такта на песента. Едва успях да се удържа да не се разподскачам, но на припева не можех да не се включа: *С гръм и трясък ще се сгромолясаш, нима друго очакваш?*

Чистачите също се заслушаха, отвратителната им работа си имаше някои предимства. Единият вдигна пръчката, с която забождаше боклуците, и засвири като на китара, останалите прихнаха да се смеят.

Надникнах над колоната и видях на сцената да излиза млада жена с фотоапарат, която започна да щрака. Никой не ѝ се скара, така че явно я познаваха. Когато приключи, отиде при Браян, барабаниста, и страстно го целуна. Седнах си обратно зад колоната. *Уф, дано не е тя.* Щеше да е много неприятно, ако се окажеше, че сродната душа на Уил вече си има сериозна връзка. Но със сигурност имаше и други, примерно онази Марго в звуковата кабина или някоя от гримьорките, от гардеробиерките. Стиснах палци и си пожелах Уил да го чака щастие, а не сърдечна болка.

— Добре, така вече е добре. Дайте да пуснем момчетата да си свършат и те работата — Кърт изхлузи колана на китарата през главата си и сложи инструмента на стойката му.

Тримата от *Black Belt* излязоха на сцената. Майкъл пое барабаните от Браян и нагласи столчето според ръста си. Пийт се настани пред клавиатура. Маркърс си носеше китара, но я включи в усилвателя, използван допреди малко от Кърт. Учудих се, че ползват едно и също оборудване, бек вокалисти и сесийни музиканти: повечето банди демонстрираха изключително силно собственическо чувство към музиканти, инструменти и оборудване. Това само показваше колко са близки отношенията им. Държаха се като едно семейство, нещо нечувано в тази индустрия, изпълнена с конкуренция. И може би това подкрепяше подозренията ни, че вероятно споделят нещо повече от музиката — може би дори дарба.

Gifted дори не си тръгнаха. Скупчиха се в долната част на сцената, докато *Black Belt* проверяваха инструментите си. Маркърс се наведе към микрофона.

— Добро утро, къмпингуващи — той се ухили на някого в дъното на поляната.

— И на теб, Маркърс — чу се сухият глас на Марго. — Как звучи отпред?

— В десния говорител има малко шум. Можеш ли да направиш някаква магия, та да изчезне?

— Твоите желания са заповеди за мен. — Беглото жужене, което почти не бях забелязала, изчезна.

Маркъс кимна доволен.

— Дайте да пробваме.

Странно ми беше да гледам колко любезно се държи с колегите си. Мислех си, че настроението му като на Гринч^[1] преди Коледа е насочено към всички околни, но не, очевидно аз единствена бях благословена в това отношение.

— Какво ще свирим? — попита Пийт и размърда пръсти над клавишите. „Out in the Cold“?

— Добър вариант — Маркъс премести капото по грифа на китарата.

Кърт се наведе към микрофона.

— Стига, момчета. Това парче го слушаме на всички проверки от четири месеца насам. Изсвири ни новата си песен, Маркъс.

Раменете на Маркъс увиснаха.

— Новата ли?

— Аха, онази, която написа снощи.

Усещах, че на Маркъс никак не му се иска да извади на бял свят нещо толкова ново, и то все още в суров вид. Опита се да се измъкне.

— Момчетата не я знаят.

— Ще я разучим в крачка — обади се Пийт. — Кърт е прав, ще е по-забавно, отколкото да повтаряме старите неща.

Маркъс огледа поляната, сякаш търсеше някого. Скрих се още повече зад колоната и от радост обгърнах тялото си с ръце. Изглежда, щях да присъствам на световната премиера на най-новото парче на *Black Belt*. Ужасно бях доволна, че поех риска да се промъкна на репетицията.

— Хайде, Маркъс. Не помниш ли какво съм ти казвал? Ти си творец, знаеш, че трябва да се изпее на глас, за да си сигурен, че звучи както трябва — настоя Кърт.

Маркъс му се усмихна решително.

— Добре тогава. Парчето е за теб, Кърт, и... ъ... за още някого. — Той премести капото с още едно прагче и удари струните.

Майко мила!

За пръв път присъствах на живо изпълнение на Маркъс и преживяването бе просто неопишимо. До този момент не бях изпитвала подобно нещо. Музиката сякаш проникваше право в мен и се свързваше с нервните ми окончания. Имах чувството, че съм *вътре*

в песента, въпреки съвсем простичкия, натрапчив рефрен. Усещането бе толкова разголващо, че бе почти болезнено. И докато слушах леещата се мелодия, буквално почувствах какво е да си мажорен акорд, преливащ в минорен. С Маркъс открих ново измерение, скрито някъде отвъд обичайното възприятие, свят на най-чиста музика. Защо никога досега не бях чувствала нещата по този начин? Сега, когато ми ги бе разкрил, ми се струаха толкова естествени.

Я се събуди, момиче! Рационалната ми същност ми зашлеви няколко шамара за свестяване. Та тук не ставаше дума за обикновен талант: подобни интензивни усещания категорично се дължаха на дарба. Ако затворех очи, можех да доловя психическата енергия, която се изливаше от него и се разпростираше към слушателите. Трябваше колкото се може по-бързо да установим връзка с него, да му кажем за опасността в лицето на Дейвис и приятелчетата му разследващи журналисти. Но тази мисъл се задържа в главата ми едва секунда, преди отново да се оставя на мелодията.

Погълната от преживяването, не успях веднага да схвана текста на песента.

*Когато те видях за първи път, цялата блестеше
имаш лице на ангел, но вътре демон се таеше,
изпратен да ме изтезава, да засенчва светлината.
Стойте далече от мен, момиче,
върни се в тъмнината.*

Това... това за мен ли се отнасяше? Зарових пръсти в тревата и свих юмруци.

После започна припевът:

*Демон и ангел, душата ми зовеш
искам да те целуна, но ме е страх, че ще ме
оплетеш.
Неизбежно е — нещо ще се случи между теб и мен
пристъпиш ли по-близо, ще съм завинаги във плен.*

Вероятно беше съвпадение. Името ми често се срещаше в песните. Ако възприемах лично всяка песен, нямаше да мога да изтърпя и един коледен концерт. Но текстът взе да става съвсем конкретен — Маркърс пееше за дръзки танци, за палаво момиче, което флиртува с всички, явна купонджийка. И май обектът на описанието никак не му допаднаше.

Песента свърши. Маркърс отново се приведе към микрофона.

— Ето, Кърт. Сега доволен ли си?

— Много. Припевът иска още малко работа, но като цяло се е получило добре. Как се казва?

— „Ангел-демон“, един вид обратното на ангел пазител.

— Значи, сдобил си се с нова муза. А има ли някакъв повод да ти хрумне точно снощи? — Кърт се подсмиваше многозначително, усещах го по тона му.

— Няма повод — Маркърс вдигна поглед към апаратната. — На теб добре ли ти прозвуча, Марго?

— Идеално, Маркърс. И нивото на звука беше добре.

Маркърс се усмихна на комплиментата.

— Благодаря. Ще я пооправя още малко и можем да я включим в следващия албум. Дайте сега да изкараме интро към „Out in the Cold“, за да сме сигурни, че няма да изникне някой проблем. — И най-небрежно, сякаш не се беше случило нищо особено, Маркърс зададе ритъм на останалите.

Обърнах се с гръб към сцената и се облегнах на колоната. Музиката думтеше между плешките ми. Онази сценка в караваната започна да придобива смисъл. Кърт бе забелязал текста на масата и бе предположил, че Маркърс я е написал по мой адрес. Но с какво бях провокирала асоциацията с демон? Чисто и просто се забавлявах и се опитах да привлека и него в това. Свикнала бях хората да се стряскат от ентусиазма ми, но досега никой не бе изпитвал такава ненавист към мен, че да реши, че му се отразявам нездравословно.

Може би все пак не става дума за мен, опитах се да си внуша.

Но имах чувството, че пее именно за мен. Кърт поне със сигурност смяташе така. Как щях да ги погледна в очите от тук нататък?

Притиснах юмруци във вдлъбнатините под веждите си. *Я се стегни, Ейнджъл! Нали си тук заради Уил! Какво ти пука какво мисли*

някакво си момче за теб?

Но ако се окажех права за дарбата му, Маркърс беше савант.

Освен това беше на седемнадесет — тоест на моята възраст — и се чувствах необяснимо привлечена от него. Оставаше само да установя, че е роден през март.

Триста дяволи! Направо бях изгубена!

Ето защо постъпих така, както би сторило всяко разумно момиче: избягах и се обадох на най-добрата си приятелка Самър.

— Ало?

— Самър, моля те, трябва да използвам телепатия, случаят е спешен!

Тя се разсмя. Вярно, че често прибъгвах до подобно извинение. И сега си патех, досущ като лъжливото овчарче.

— Успокой се, нищо спешно няма. Знаеш, че не можеш да рискуваш.

— Ама ти не разбираш! Не преувеличавам — зашепнах и се огледах дали хранилището за инструменти е празно. Заобиколена бях от черни куфари и кутии, но не се мяркаше жив човек. — Онзи Маркърс... мисля, че е савант.

— Нали говорихме, че е възможно *Gifted* и *Black Belt* да имат определени дарби.

Защо звучеше толкова невъзмутимо?

— Ама Самър, та той е на седемнадесет като мен и се чувствам нелепо привлечена от него. Нали така разказваше Мисти за Алекс? Че не можела да спре да мисли за него, макар че през цялото време се карали?

Самър въздъхна.

— Ейнджъл, не смяташ ли, че, как да кажа, излишно се палиш? В момента вероятно няколко стотици милион души са на седемнадесет години. Защо да е точно той?

— Не чу ли, че според мен е савант?

— Добре, де, това снижава леко бройката, но въпреки това шансовете са нищожни. Каква му е дарбата?

— Музика.

— Ейнджъл, музикалният талант не е савантска дарба.

— Ама неговият е. Целият те въвлеча в музиката. Знам, че не ме имаш за особено прозорлива, но трябва да ми повярваш: мога да

разпознава истинска дарба, когато тя превръща вътрешностите ми в чисто злато. — Усещането отново ме заля, докато се опитвах да го опиша.

— Като Даная и златния дъжд — измърмори Самър.

— Какво?

— От Тенисън. Бог Зевс посетил Даная под формата на златен дъжд.

Както би казал Мат, Самър е „класно маце“.

— Точно така. Докосна ме висша сила. Направо усещах как музиката вибрира в тялото ми, макар че текстът беше крайно обиден и за мен, и за поведението ми.

— О! — Тази подробност май разби романтичните й представи.

— Точно така. Не става дума за едностранно привличане, въпреки че в момента тълкува чувствата си като отвращение. Затова трябва да използвам телепатия. Само така ще мога да разбера дали действително е Той. Ако не, мога да му сричам задника, задето се държи грубо с мен. После ще може да напише нова песен „Момичето, което ме съсипа и запокити в заслужена агония“.

— Ами ако се окаже сродната ти душа?

— Пак ще му сричам задника, но после ще го уведомя, че е обречен да е с мен и мърдане няма.

Самър помълча известно време.

— Внимавай, Ейнджъл. Може да не е наясно с истинската си същност.

— Не е възможно! Няма как да е съвпадение, че е в една компания с момичето на Уил. Още не съм имала възможност да разбера дали *Gifted* също са надарени, но бих заложила сериозна сума пари, че си имат скрити таланти.

Нямаше нужда да умея да чета мисли, за да ми стане ясно, че Самър вече се тревожеше какво се каня да предприема. Предвид импулсивната ми натура, приятелите ми ме смятат за непредсказуема, но какво да правя, просто не мога да се сдържам. Изглежда, че когато са раздавали уменията за самоконтрол, съм била най-отзад на опашката. Всъщност не, май изобщо не съм си правила труда да се реда.

Самър въздъхна.

— Виж, я ела при палатката. Този работа трябва да се обсъди. Ако ще използваш телепатия, трябва да си сто процента сигурна, че Дейвис и хората му не се навъртат наоколо.

Значи, не се опитваше да омаловажи предчувствието ми, което беше добре. Погледнах часовника на телефона.

— Няма да мога. Имам репетиция. Ще се опитам да се измъкна по-късно преди концерта. Ако не успея, ще дойдете да ме слушате, нали?

— Естествено.

— Кога пристига подкреплението?

— Уриел ще вземе Виктор от летището довечера. След онази случка в Кеймбридж живо се интересуват от Ели Дейвис.

— Не се и съмнявам. Обаче трябва вече да вървя.

— Добре, но не прави нищо в твой стил, преди да сме съставили план за действие.

Сбърчих нос.

— Трябваше да звънна на Мисти. Щеше да ми каже да действам, без много-много да му мисля.

— Именно затова си се обадила на мен. Защото дълбоко в себе си знаеш, че трябва някак да противодействаш...

— На инстинктивните си наклонности. Да, така е, знам. Глупава съм.

Самър ужасно се дразни, когато двете с Мисти говорим с пренебрежение за себе си. На нея винаги може да се разчита да повдигне ниското ни самочувствие.

— Изобщо не си глупава! Та ти си прекрасна, жива, талантлива.

— Но и крайно неблагоприятна?

— Ъ... ами... да.

Подсмигнах се. Прекрасно ме разбираше.

— Кажи на останалите за новото развитие. Ще ви звънна по-късно.

Seventh Edition репетираха в залата за изпълнителите — палатка, предназначена за настройване на инструменти и пробни изпълнения. Пристигнах съвсем навреме, стиснала Черната пепелянка под мишница, но заварих Джей намръщен.

— Не разбирам как се очаква да се представим в най-добра светлина, щом не можем да припарим до сцената преди концерта.

Хенри надникна в тефтера си.

— Съжалявам, Джей, но в момента сцените или се подготвят за довечера, или са заети с изпълнители. Само на хедлайнерите се предоставя възможност да ги използват предварително, просто не можем да го правим за всички банди, които искат да провеждат технически репетиции.

Джей стисна грифа на китарата толкова силно, че кокалчетата му побеляха.

— Системата ви е скапана.

— Съжалявам, че не ви допада организацията — продължи Хенри с любезния си разумен тон, — но наистина не мога да сторя нищо. Постарайте се да се явите поне двадесет минути преди концерта и ще можете да поставите изискванията си пред техническия екип. Изключително опитни са в бързото стиковане на нещата.

Мат удари лекичко чинела, колкото да напомни на Джей, че времето тече.

— Добре, явно ще трябва да се справим по този начин.

Хенри кимна, макар и малко рязко, завъртя възмутено очи към мен и побърза да си излезе.

— Ейнджъл, радвам се, че най-после реши да се присъединиш към нас — озъби ми се Джей.

— Не съм закъсняла. — Отворих куфара и извадих Пепелянката. — Къде ми е усилвателят?

— Като сесиен музикант сама носиш отговорност за превоза на оборудването си. — До този момент *Seventh Edition* винаги качваха усилвателя ми в микробуса. И през ум не ми беше минало, че Джей ще падне толкова ниско, че да саботира изявата на бандата, само и само да ми направи напук.

— Шегуваш се, нали?

— Споко, Ейнджъл. Ей го тук. Погрижих се да го натоварят заедно с барабаните. И Джей прекрасно знае, че сме го взели, но явно иска да се поизпоттиш. — Мат издърпа усилвателя ми иззад бас барабана.

— Благодаря, Мат. Джей, хич не е смешно. — Хвърлих гневен поглед към тая гнида и застанах колкото се можеше по-далече от него, без да излизам от самата палатка. — О, имам добри новини. — Казах с умишлено небрежен тон.

— Не сега, Ейнджъл. Някои от нас нямат време за клюки. Предстои ни сериозен концерт и имам желание да се подготвим — прекъсна ме рязко Джей.

— Ама това определено искате да го чуете.

— Напротив, съвсем не държа да го чуя.

— Обзалагам се на колекцията ти от класически рок плочи, че искаш.

Той изсумтя пренебрежително.

— Отказвам да се обзалагам. Добре, казвай. Иначе няма да млъкнеш, нали?

Дръпнах една струна, за да проверя звука.

— Тая сутрин случайно срещнах Кърт Вос. Покани ни в кемпера си довчера на пица. Всички от *Gifted* и *Black Belt* ще са там. — Вдигнах поглед, за да се насладя на реакцията на момчетата.

Ченето на Джей увисна.

— Кого е поканил?

— Мен и бандата ми, но всъщност, ако официално не съм част от *Seventh Edition*, а съм само сесиен музикант, реално нямам банда и ще трябва да ида сама. — Изсвирих една гама на цигулката.

Кайл пусна баса на земята, вдигна ме във въздуха и ме завъртя в кръг. Разперих лъка и цигулката като криле.

— Никъде няма да ходиш сама, Ейнджъл. Та това е върхът! Хей, момчета, Ейнджъл си е една от нас, нали така?

— Естествено — съгласи се Ричи и изсвири няколко игриви тона на сакса.

Оуън изгрухтя нещо нечленоразделно и вдигна палци.

— Аз лично никога не съм казвал, че не е от бандата — намигна ми Мат. — Джей?

— Аз... — Джей имаше такъв вид, сякаш устата му беше пълна с бръснарски ножчета.

Но аз знаех точно какъв морков да размахам под носа на това магаре.

— Помисли само какви полезни контакти ще можеш да заформиш, Джей. Продуценти, важни клечки в бранша. А и Кърт спомена, че довчера ще се опита да дойде да ни слуша.

— Майтапиш ли се?

— Не. Напълно съм сериозна.

Джей преглътна.

— Естествено, че си в бандата. Не знам защо си останала с впечатлението, че не си.

Такава наглост не бях очаквала даже и от Джей, та за миг направо онемях.

— Жените, момичетата като теб, имат склонността да си внушават разни глупости, да търсят под вола теле. Въобще да реагират ирационално, сигурно под влияние на хормоните. — Той нагласи колана на китарата през гърдите си. — Е, щом ни предстои такава специална публика, най-добре здравата да порепетираме.

— Ама ти чуваш ли се изобщо? — измърморих. — Пред твоето лицемерие бледнеят даже и политиците.

Той не ми обърна внимание.

— Ако Кърт си е паднал по нашата Ейнджъл, тогава най-добре да започнем със „Star-crossed“, нали?

---

[1] Герой от приказката „Как Гринч открадна Коледа“ на доктор Зойс. Превърнал се е в символ на зимните празници и е лице на различни сувенири. — Б.р. ↑

ГЛАВА 8

В крайна сметка, вместо да ми се отвори възможност да обсъдя ситуацията със Самър и Мисти, ми остана време само колкото да мина през палатката като фъртуна, за да си взема дрехите за концерта.

— Извинявайте, хора, ама страшно бързам! — извиках, докато притичвах покрай приятелите си, насядали на тревата да ме чакат. Екстра се бяха разположили, с бирички и безалкохолни на слънцето. — Джей ни накара да репетираме, докато не ми рукна кръв от пръстите.

— Какво? — скочи Уил, готов да иде да набие малко разум в главата на идиота.

— Добре де, преувеличавам — провикнах се през платнището. — Наболяват ме леко, но схващате какво искам да кажа. Олеле, къде са ми пръстените? — Метнах няколко тениски през рамо в отчаян опит да изровя кутийката с бижутата. — Едва успях да го накарам да сложи край на репетицията и то само защото му казах, че имаме по-малко от два часа да се преоблечем и да направим пробата. — Уведомих го също, че ми е нужно точно толкова време, за да се приготвя, ирационална потребност, диктувана от хормоните, както му обясних. Джей като никога допусна този малък бунт срещу строгите си правила. Любезното му отношение към моята особа все още се усещаше във въздуха подобно на облак дружелюбни радиоактивни частици след разтърсващата експлозия на новината. — Кой ми е откраднал колана? Нищо не мога да намеря! — Проплаках, докато ровех из купчините дрехи.

Самър долази до мен.

— Кемпбел, измъквай си задника от палатката. Кажи ми какво ти трябва и ще ти го намеря.

Едва тогава се огледах — за някакви си секунди френетично тършуване и обръщане на сакове бях сътворила пълна бъркотия в палатката.

— Дявол да го вземе! Новата ми сребриста рокля, моля, също и подходящ колан и бижута.

Самър се захвана да прибира вещите ми в празната раница.

— Да ти помогна ли? — надвесих се над рамото ѝ, засрамена, че така съм разхвърляла.

— Вън! — тя посочи с пръст изхода на палатката.

Измъкнах се заднешком през ниския отвор.

— Май ми е сърдита — уведомих Мисти, която надничаше вътре и се смееше. — Хей, Ури, Виктор, та вие сте пристигнали! — В бързината бях подминала новодошлите.

— Доста набито око имаш — отбеляза Уриел, вторият от прекрасните братя от семейство Бенедикт, ала с усмивка, понеже чудесно ме познаваше.

Вдигнах се на пръсти, за да го целуна. Със светлокестенявата си коса, топли очи и жилаво, атлетично тяло, Уриел бе наистина расов екземпляр. Освен това излъчваше топлота и уют, като благоуханна пекарна в студен зимен ден.

— Как е Тарин?

При споменаването на любимата му, усмивката му се разтегли още повече.

— Добре е, благодаря. Вдругиден има интервю в едно училище в Колорадо Спрингс, иначе щеше и тя да дойде.

— Охо, чудесно. Дано да я вземат. — Май Уриел и сродната му душа най-последно щяха да успеят да си наредят живота. — Да ѝ кажеш, че ще ѝ стискам палци. — После се обърнах към другия новодошъл, Виктор, най-страховития от братята, който работеше нещо много секретно за ФБР. Изглеждаше доста странно без строгия костюм, облечен в обичайната за фестивала униформа от дънки и тениска — малко като да срещнеш училищния директор на почивка. — Ъ, здрасти, Виктор.

— Здравей, Ейнджъл — отвърна той съвсем сериозно, но май нарочно си придаваше строгост. Нали четеше мисли — знаеше, че изпитвам ужас от него, и то не от това какво би могъл да ми направи, а какво би могъл да научи за мен. Да стоиш пред всевиждащия и всезнаещ Виктор, си беше тренировка за Страшния съд.

Устните му потрепнаха и ъгълчетата на сивите му очи се свиха.

— Грещиш, Ейнджъл. Далеч не знам всичко. — Той се приведе към мен. — Просто умея да внушавам на хората, че е така... винаги действа.

Усмихнах му се и потреперих театрално.

— При мен определено действа безотказно.

Самър се появи от палатката с роклята и колана ми, праметнати през едната ѝ ръка, и обувките в другата.

— Това ли търсеше?

— Ау, обувки! Съвсем бях забравила. — Стъпалата ми изтръпнаха само при вида на високите токчета, но понякога се налага да жертваш удобството в името на елегантността, особено когато ще свириш пред Кърт Вос. Изписах развълнувано. — Днес е най-щастливият ден в живота ми и те обичам до припадък!

Уил се разсмя.

— След като си изяснихме този въпрос, ще имаш ли време да ни разкажеш какво, за бога, се случва с теб? Оставихме те сама за пет минути и успя да си издействаш покана за вечеря с най-великата банда на планетата, както и да идентифицираш основен заподозрян за сродната си душа. — Той завъртя очи в престолено възмущение. — Мислех, че всички сме тук заради мен.

Погледнах часовника на Уриел. Имах пет минути, преди да хукна обратно към зоната на изпълнителите. Там бяха организирали съблекарни, което бе далеч по-удобно, отколкото да се мъча да се напъхам в роклята в палатка висока метър и половина. Плъснах се на тревата и си поех дълбоко дъх.

— Добре, ето как стана работата.

Още преди да приключи с разказа, Виктор хвана телефона.

— Какво правиш? — попитах.

— Пиша на колегите. Ако тези момчета са нерегистрирани саванти, значи, са в опасност и биха могли да се окажат риск за цялата общност. Искам да проверя дали не фигурират в сивия списък.

— Сив списък ли? — обади се Алекс. Увил бе ръце и крака около Мисти, а тя се бе облегла на него като в кресло.

— Онзи, който не е публикуван в Мрежата на хора с дарби. Някои предпочитат имената им да не фигурират в официалния списък.

— Тайна притурка към тайния списък — обобщи Алекс.

— Като телефонните номера, които не са включени в указателя — вметна Самър.

— Хич не е зле, ако си мегаизвестен като Кърт — отбелязах.

Мисти ме замери с една маргаритка.

— Охо, вече е само „Кърт“, така ли? На малки имена ли преминахте?

Ухилих ѝ се и ѝ метнах маргаритката обратно.

— Естествено. Трябваше да видиш физиономията на Джей, когато му съобших, че съм новата най-добра приятелка на Кърт. Даже ме прие обратно в бандата. Не можа да устои на златния шанс да оближе нечий задник.

Последваха няколко не особено ласкави коментара по адрес на вокала на бандата ми.

Скочих и изтупах клина си отзад.

— Съжалявам, хора, но вече трябва да тръгвам.

— Чакай малко! — Уил ме хвана за ръката и ме спря. — Знам, че искаш да провериш дали този Маркъс не ти е сродна душа, съвсем нормално е да си любопитна, но ми обещавай, че ще го направиш само ако си сигурна, че нищо не те заплашва. Нямам представа колко е чувствително устройството на Дейвис.

— Успя да долови какво ми казваш наум, когато коментирахме презентацията на Алекс в училище — напомни ми Мисти. — Тогава Дейвис не знаеше, че чува твоите мисли, така че устройството явно действа в голяма зала и не е особено прецизно.

Уил кимна.

— По-добре да сме предпазливи, нали, миличка?

В главата ми вече се въртяха безчет мисли и се блъскаха една в друга. Опитах се да обобщя ситуацията, изброявайки с пръсти.

— Така, първо, да не използвам необмислено телепатия. Второ, да направя такова шоу, че да впечатля един истински бог на рока, добре. Да се сдържа да не сритам Джей, сещате се къде, на партито с пицата след концерта. Също и онова дребно божество с обидната песен. Така. Да намеря сродната душа на Уил. И да си изкарам дяволски добре. Ясно. — Кикотейки се, грабнах сценичния тоалет и обувките от Самър и затичах в тръс към бариерата.

— Бижутата! — провикна се Самър.

Обърнах се и Алекс ми подхвърли кутийката. Улових я и я притиснах в гърдите си.

— Какво щях да правя без вас, а? Хайде, до после!

Толкова бях напрегната, че вътрешностите ми се тресяха като желе. Приседнах на стълбите, които водеха зад сцената, и започнах да

дишам бавно и равномерно, както Самър ме беше учила. В такива случаи обикновено си играех с водата в шишето си, карах я да се върти и бълбука, та да усмири възбуденото ми съзнание, но сега не можех да рискувам. Лишена от обичайния си ритуал, трябваше да се задоволя с йога дишане — а хич ме няма в разните техники за осъзнатост, по които май всички си падат. Спри и се потопи в тишината: ето точно в този момент се паникьосвам.

Мат се приближи до мен, задъвкал чипс с вкус на сол и оцет. Протегна пликчето към мен.

— Искаш ли?

Поклатих глава.

— Как може да си толкова спокоен?

— Изобщо не съм спокоен. Това ми е шестият пакет. Ако спра да ям, ще повърна.

— О, божичко, о, божичко! — Простенах и притиснах корем с длан. — Как можа да го споменеш?

Джей пристъпи към нас с решителна крачка и подхвана военната проверка.

— Всички ли са тук?

— Да, Джей — измърмориха момчетата.

— Ейнджъл, добре изглеждаш. Готина рокля. — Комплимент от Джей, при това без сянка от подигравка... да не би светът да вървеше към своя край?

— Благодаря.

Джей се огледа замислено. Чувахме тълпата, събрана на поляната пред втора сцена. Сцената беше издигната в горичката в западната част на терена, отреден за фестивала. Може би не беше зле, че бяхме далече от морето. Благодарение на дарбата си автоматично се настройвах спрямо движещата се вода. Морето направо ме кара да трептя. А в момента беше нужно да се съсредоточа върху твърде много неща, за да съумея да се преборя и с инстинкта си да си поиграя с вълните. Единственият недостатък тук бяха комарите, които излизаха по здрач, иначе за новоизлюпената ни банда бе огромен успех, че ни бяха отредили място във вечерната програма, при това на истинска сцена, а не в някоя палатка. Можеше дори да ни снимат за телевизията, ако камерите бяха достатъчно благосклонни да обърнат внимание на новобранците.

Джей сплете пръсти и силно ги притисна един в друг.

— Просто дайте най-доброто от себе си. Имам пълна вяра във вас.

Не можех да свикна с тази любезна версия на Джей. Беше като онзи герой от „Lego: филмът“ — доброто ченге/лошото ченге. Буквално очаквах главата му да се завърти и отзад да се покаже физиономията на познатия ни подлец.

— И на теб късмет, приятел — обади се Мат и за щастие, запълни неловкото мълчание.

Осветлението на сцената се включи, това беше знакът да застанем зад инструментите.

— Хайде, да вървим! — Джей се втурна нагоре по стълбите. Тръгнах след него, стиснала Черната пепелянка под мишница, като се мъчех да не залитна на токетата. Щом излязохме на сцената, публиката бурно ни приветства още преди водещият да съобщи името ни.

— Йо, Ейнджъл! — изрева Уил.

С длан над очите успях да намеря приятелите си сред тълпата, бяха точно при загражденията. Тримата Бенедикт и Алекс образуваха нещо като почетна стража около Мисти и Самър.

— Хубавица! — подвикна Уриел.

Мисти и Самър ми помахаха. Алекс изсвири пронизително. Даже Виктор се усмихваше.

Поуспокоена, включих цигулката в усилвателя и проверих настройките. Момчетата също бяха заети с пробите, но всичко вървеше гладко, без неочаквани спънки. Джей изчака да вдигнем поглед, за да е сигурен, че всеки от войниците му е на нужната позиция.

— Готови ли сте да започваме?

Кимнахме.

Джей направи знак на сценичния мениджър, че сме готови.

— А сега! — прогърмя гласът на водещия. — Начало на тазвечерната програма ще сложи една дебютна банда от Лондон. Сигурен съм, че от тук нататък ще чуваме името им много по-често. И така, аплодисменти за *Seventh Edition*!

От тълпата се надигнаха одобрителни викове. Погледнах морето от лица. Дали Кърт бе удържал на думата си да дойде? Но пък едва ли

щеше да застане точно сред стадото меломани на поляната. Та нали, ако го забележеха, щеше да настане пълна истерия.

— Благодаря ви, Рокпорт, за топлото посрещане. Ще започнем с една наша любима песен. Нарича се „Star-crossed“. Надявам се да ви хареса — обяви Джей, заливайки публиката с далеч повече чар, отколкото обикновено демонстрираше пред хората.

Не виждах Кърт никъде, нито пред, нито зад сцената, което бе жалко, понеже това парче ми беше коронният номер.

Концентрирай се, Ейнджъл. Затворих очи и започнах да отброявам в кой момент след интрото на Мат трябва да се включа. И засвирих.

Песента вървеше чудесно. Джей пееше с такава емоция, каквато никога не би могъл да вложи в реалния живот, защото способността му за съпричастие бе с дълбочината на детско басейнче. Стигна любимия ми куплет точно преди моето соло.

*Виждам те зад прозореца
и животът ми започва отново.
Любовта ме залива като звездни лъчи
и с болка като от горещо олово.*

И тогава нещо стана в мен — нещо прещрака, като смяна на тоналността от минорна в мажорна. Започнах солото и буквално полетях. Цигулката пееше, пръстите ми свиреха, но сякаш не бяха част от мен, а усещането бе едновременно плашещо и въодушевяващо. Чувствах как всякакъв контрол ми се изплъзва, как бях свързана със земята единствено благодарение на нотите, пърхащи по петолинието като птици на телеграфен кабел, които чакат да се извисят в небето. И което беше още по-странно, усещах как тази емоция се излива от мен, завладява публиката, свързва я с мен. Всички до един бяха в захлас.

Стигнах края и тълпата запя от удоволствие, като утихна само колкото да чуе последния куплет и припева. За малко да забравя, че трябва да пея втори глас на Джей. Най-после „Star-crossed“ приключи при продължителни ръкопляскания, викове и подсвирквания. Лицето на Джей светеше от пот и задоволство. Мат ме поздрави с вдигнат палец. Все още не бях на себе си, убедена, че в мен се бе развихрила

някаква необяснима алхимия, която ме бе превърнала в съвсем различен музикант.

Едва тогава забелязах Маркър и Кърт. Стояха в дъното на сцената и слушаха концерта заедно със сценичния мениджър. И двамата бяха в черно, така че изглеждаха като обикновени членове на поддържащия екип, но бих ги познала навсякъде — отпуснатата поза на рок идола и настръхналата бдителност на по-младия му приятел.

Кърт донякъде го очаквах, ама Маркър?

— Благодаря ви, благодаря ви — повтаряше Джей. — А сега нека ви представя бандата ни. Отзад на барабаните е най-важният ми човек, Мат. — Тълпата заръкопляска. — Тук са Оуън на китарата, Кайл на баса, Ричи на сакса... и... — Той млъкна за миг. Налагаше му се да направи публично признание, което никак, ама никак не му беше по вкуса. Почти го чух как преглъща. — И Ейнджъл... вокали и цигулка.

Приветства ме мощен възглас и не едно и две одобрителни подсвирквания. Приятелите ми започнаха да скандират „Ейн-джъл, Ейн-джъл“, та да го подразнят допълнително.

Джей се усмихна криво на реакцията на тълпата.

— А аз съм Джей. — Оваците след представянето му също бяха шумни, в крайна сметка тази вечер действително беше на висота. Ободрен, той се приведе към микрофона. — А сега, следващата ни песен: „Broken Queen“.

Останалата част от концерта премина твърде бързо. Остро усещах присъствието на онези двама души зад сцената, но съзнанието ми някак успя да се раздели на две: едната част ликуваше и се кикотеше възторжено като видиотена фенка, а останалата се опиваше от непознатото до момента чувство, че музиката всъщност се спотайва в костите, а не в мозъка. Когато приключихме подбраните парчета, публиката ни извика на бис. Джей се нахрани да изпее „Broken Queen“, но тълпата завика „Star-Crossed, Star-Crossed!“ и той бе достатъчно прозорлив, че да им угоди. Вторият път беше още по-добре. Сега вече бях готова за могъщия порив и можех да се отпусна и да полетя с ятото ноти. Дори забравих за тайната ни публика. Не мислех за нищо, освен за музиката.

Колкото и да ни се искаше да останем на сцената и да удължим вълшебния миг под светлината на прожекторите, следващата банда вече чакаше, затова се наложи да напуснем това омагьосано място.

Когато аплодисментите стихнаха, Джей благодари на всички, нарече публиката „най-страхотната на света“ и ни поведе назад. Все още се носехме върху облак от еуфория. Момчетата се тупаха по раменете. Онези от поддръжката изнасяха инструментите на следващата група. Стоях встрани, притиснала ръка в гърдите си, зашеметена от нестихващата възбуда. Какво точно се беше случило? Не виждах нито Кърт, нито Маркърс. Явно си бяха тръгнали.

Джей дойде и ме прегърна, при това не с някоя от лепкавите си прегръдки, а с най-искрено задоволство, че съм част от бандата.

— Много яко се получи, Ейнджъл. Мислиш ли, че ни е чул? — Нямаше нужда да уточнява за кого говори.

— Дано — обади се Ричи и на свой ред ме прегърна. — Май никога не сме свирили по-добре, а ти, момиче, беше направо огън! — Той ме докосна шеговито по ръката. — Ох!

Отворих уста да отговоря, но в този момент се приближи мениджърът с радиостанция в ръка.

— Съжалявам, момчета, но ще трябва да ви помоля да се изнасяте. Между другото, страхотен концерт направихте.

— Благодаря — Джей махна на следващата банда за късмет и тръгна към стълбите.

— Странно как понякога е в състояние да се държи напълно поносимо — измърмори Мат и ме стисна дружески за врата.

— Обладали са го извънземни, това е единственото разумно обяснение — отвърнах.

— Помисли си само — може да се окаже от хората, които се очовечават от успеха, вместо да се покварят.

Изкикотих се.

— Дълбоко се съмнявам.

Джей ни чакаше в подножието на стълбите и веднага ми стана ясно защо. Кърт и Маркърс стояха отстрани и си говореха нещо. При звука на точетата ми, предизвестил появата ми като отсечен барабанен ритъм, и двамата вдигнаха глави.

— Ейнджъл! Страхотен концерт направиха твоите момчета — обяви Кърт и се приближи да ме целуне.

Лудата фенка в главата ми изпищя истерично: *целуна ме!*

Разумната Ейнджъл едва прикриваше самодоволството си от закачката: „твоите момчета“, сякаш бях главатарката на бандата.

— Благодаря, Кърт. Май не познаваш останалите. — Набързо ги представих.

Кърт се здрависа с всеки поотделно.

— Супер. Запознах се с вашата Ейнджъл днес сутринта и реших, че непременно трябва да ви чуя. Същински динамит е това момиче, нали?

— Това комплимент ли е? — подкачих го, понеже най-последно започвах да превъзмога задъханото си обожание и да се държа с него като с приятел. — На мен ми звучи по-скоро като обида. А, а това е Маркърс Коен. Джей май вече го познава, но за останалите, Маркърс свири в *Black Belt*. Утре вечер ще подгряват *Gifted*.

Маркърс се здрависа с момчетата. Когато стигна до любимия ми барабанист, погледът му леко помръкна.

— Мат, нали?

— Точно така — Мат натика ръце в джобовете и отвърне се чу шумоленето на пликче от чипс.

— Ейнджъл спомена за теб.

— Така ли? — Мат ме погледна изненадано и се ухили. — Не й вярвай и думичка. Не съм виновен за нищо.

Маркърс замълча за миг. Май се опитваше да се ориентира какви точно са ни отношенията.

— Е, предполагам, че ако има някакъв проблем, тя ще се окаже в дъното на нещата.

— Май вече добре я познаваш — подсмихна се Мат.

— Само така си мисли — хванах Мат под ръка с надеждата да подразня Маркърс. Мат, естествено, не би изтълкувал нещата погрешно. Ужасно се изкушавах да пробвам малко телепатия, но бяхме заобиколени от твърде много хора. Трябваше някак да издебна Маркърс насаме. — Е, харесахме ли ти?

— Беше... — Маркърс потърка брадичка, търсейки подходящи думи. Сините му очи бяха като езера, отразяващи лятно небе. — Съвсем неочаквано.

— Неочаквано в хубавия или в лошия смисъл? — настоях.

Той се прокашля смутено.

— Трябва да призная, че съм силно впечатлен, Ейнджъл. Определено се изненадах.

Кърт надникна иззад рамото му.

— Взе ти акъла, нали? Или поне така ми каза.

Погледът на Маркъс се зарея някъде над главата ми, а бузите му придобиха малко по-тъмен оттенък.

Пуснах ръката на Мат и вместо това хванах Кърт за лакътя и лекичко го стиснах.

— Кърт, знам, че милиони момичета ти го казват, но да знаеш, че те обичам, честно, задето дойде да ни слушаш и се изказваш толкова мило за изпълнението ни. И като казвам „обичам те“, имам предвид чисто професионално уважение, не съм някоя вманиачена фенка. — Намръщих се, колкото да покажа, че се шегувам, макар в цялата шегга, разбира се, да имаше и малко истина.

Кърт се разсмя.

— Благодаря ти, миличка. Поостанахме, за да сме сигурни, че всички знаете за поканата. Чакаме ви при караваната ни след десетина минути, става ли? Чудесно се представихте, момчета.

Момчетата шумно им благодариха и Кърт и Маркъс си тръгнаха.

— Това май бяха най-великите пет минути в живота ми — измърмори Ричи.

Погледнах късата си сребриста рокличка и крайно непрактичните токчета — не особено подходящи за вечеря с пица.

— Имам само десет минути, за да се преоблека... О, не! Не ме чакайте! — И като изхлузих обувките, хукнах боса към съблекалнята.

ГЛАВА 9

Тъкмо смъкнах роклята наполовина и телефонът ми избръмча. Съобщение от Мисти.

Голям проблем. Виктор твърди, че докато свирехте, нивата на психическа енергия са стигнали небесата. Всички го усетихме. А щом ние сме усетили, значи, и Дейвис със сигурност е усетил, ако е бил сред публиката. Какви ги вършиш?!!!!

Припряно написах отговор.

Не бях аз. Маркърс и Кърт ни гледаха. Мислиш ли, че са били те???????

Сега, когато онзи вълшебен миг на сцената бе отминал, осъзнах, че Виктор е прав: изпълнението ми на цигулката бе подсилено от някакъв вид психическа вълна. Редно беше да се досетя, но си мислех, че еуфорията ми е предизвикана от музиката. А и хич не бях сигурна, че ми допада идеята Маркърс или Кърт да ми помагат с психическа енергия. Та това не беше ли като допинга при спортистите?

Виктор казва, че трябва да ги предупредиш. Опитва се да използва разни контакти и да си издейства среща с мениджърите на Gifted, обаче не става никак бързо. Предупреди ги още довечера.

!

Знам. Ще ти стискаме палци.

А така се надявах да прекарам кратка вечер с пица в търсене на сродната си душа! Втренчих се ядосано в отражението си в осветеното с безброй крушки огледало.

— Какво ме гледаш, глупачке? — троснах се на бледото създание, което бе вторачило в мен сиво-сини очи, издължени като на котка благодарение на сценичния грим. Не ми харесваше тази особа, изглеждаше ми стресната, сякаш се бе покатерила на твърде високо дърво и не знаеше дали ще успее да слезе без помощта на пожарникарите.

Хич, ама хич не исках да проваля тази златна възможност, тази сбъдната мечта — да се разбирам така добре с Кърт. Маркърс... това

беше друга история, достатъчно оплетена, но дори и там не ми се щеше да оплескам нещата и да саботирам всичко с твърдения, които ще им се сторят налудничави. Направо си представях каква сценка ще се заформи.

Хей, Кърт, още веднъж благодаря, че дойде да ни чуеш. А, между другото, случайно да имаш паранормални способности, които криеш от всички?

Подобно изказване никак нямаше да се приеме добре.

Маркърс, знам, че ме имаш за малко странна, но не ти ли е хрумвало, че може би си савант? Не си ли чувал за саванти? Ами... разбираш ли, това са хора със свръхсили, само че не носят ластични костюми...

Направо се сгърчих пред тази перспектива. Погледнах пак телефона.

Моля ви, не може ли някой да ме смени?

Зачаках отговора на Мисти.

Виктор казва, че работата е далеч по-важна от личните ти притеснения. Уил обеща цял живот да ти купува пица с всички екстри, ако опазиш сродната му душа и евентуално твоята собствена от ония типове.

Изпсувах наум. Права беше. Разсъждавах като пълна егоистка. Та нали момичето на Уил бе някъде там, напълно сляпо за опасността. И дори да се окажеше, че Маркърс не е сродната ми душа, все пак беше савант и заслужаваше защита. Беше напълно уязвим. Възможно бе да ме намрази, но в един момент щеше да разбере.

Съжалявам, че се държаш като страхливия лъв. Кажу им, че „Мисията невъзможна“ започва.

И с тези думи подписах смъртната присъда на невероятните си отношения с рок идолите ми.

Пиците бяха сервирани в пространството между автобуса на *Gifted* и останалите кемпери. Някой бе закачил лампички и изнесъл маси, така че все едно си имахме собствен ресторант с тераса и жива музика за фон — чуваше се концертът от основната сцена. За миг се спрях в сенките, та да се подготвя психически. Виждах моите момчетата, Маркърс и останалите от *Black Belt*, но Кърт и неговите хора липсваха. Докато зяпах от скривалището си, най-отдалечената врата на автобуса се отвори и момчетата от *Gifted* се изнизаха един по един.

След тях слезе привлекателна жена с кестенява коса и аленочервен костюм и — о, боже! — журналист с измачкани панталони и бяла риза. Дейвис ме беше изпреварил. Изпратих предупредително съобщение и забързах да предотвратя евентуалната катастрофа. Минах точно между Маркъс и Мат. Сигурно изглеждах като вманиачена по шопинга откачалка в първия ден на разпродажбите, хукнала към любимия магазин — съвсем не впечатлението, което бих искала да създавам.

— Здравейте, всички! — провикнах се прекалено бодро. Чух как Маркъс се изхили презрително зад гърба ми. Явно бях потвърдила подозренията му, че единствената ми цел са знаменитостите.

— Привет, Ейнджъл. Радвам се, че успя да дойдеш. — Кърт ме запозна с останалите от бандата. При нормални обстоятелства това щеше да бъде върховен момент в живота ми, който да ме погълне цялата, но в този миг вниманието ми бе насочено към журналиста зад гърба на Кърт. С облекчение отбелязах, че Ели Дейвис не ме погледна, тъй като довършваше разговора си с жената.

— Очаквам да го публикуват в съботното издание — тъкмо казваше той. — Ако успея да вмъкна още няколко подробности като за фон, а също и снимки зад сцената преди утрешния концерт, ще е идеално — няколко непринудени кадъра към статията.

Жената погледна в тефтера си.

— Ще добавя името ви в списъка с одобрените лица.

— Ще бъда с фотографа ми. Ще ви изпратя името му.

— Ейнджъл? — Кърт щракна с пръсти под носа ми. — Тук ли си?

Разтърках чело.

— Уф, извинявай. Май се отнесох някъде.

Той ме хвана под ръка.

— Сигурно си скапана. Аз лично съм като смазан след важен концерт. Тъкмо разправях на момчетата колко сте страхотни.

С ъгълчето на окото си наблюдавах как жената повежда Дейвис към прозорчето на микробуса за храна и напитки. *Само не ми казвайте, че ще остане да вечеря с нас!*

— О, ъ... — Какво каза Кърт? Май спомена, че съм страхотна. — Благодаря. А кой е това?

Кърт проследи погледа ми.

— Това е Марго, мениджърката ни за турнето. Не си ли запознахте?

— Още не, но всъщност питах за мъжа.

— Някакъв журналист от Ел Ей. Не е важен. — Той сви рамене. Вероятно се запознаваха с хиляди журналисти при всяко турне, така че не можеше да се очаква да им помни имената. — Но с Марго трябва непременно да се запознаеш. Хей, Марго, я ела насам! — Той изсвири силно с уста и жената в червения костюм се обърна. Помаха ни, предаде Дейвис на грижите на друг член от екипа и тръгна към нас. Започваше да ми просветва, че май не бях единствената с мисия за вечерта, а също и че Кърт напредва със своя план доста по-умело от мен. — Марго, това е Ейнджъл.

Марго ми подаде ръка.

— Приятно ми е. — Имаше съвсем лекия акцент на човек, който говори английски отлично, макар и да не му е роден език. — Марго Дъркс.

— Ейнджъл Кемпбел. Да не би случайно да си от Амстердам?

Тя кимна.

— Точно така. Там е установена бандата. По данъчни причини. — Отблизо останах възхитена от безупречната ѝ кожа с цвят на карамел и огромните кафяви очи. Тежка, гъста меденокафеникава коса, прибрана в делови кок на тила. Прав нос и плътни устни — белег за смесен етнически произход. Редно беше да крачи по някой моден подиум, вместо да ръководи турне.

— А ти самата холандка ли си?

Марго не даде вид да се е подразнила от любопитството ми.

— Как позна? Всъщност може би името ме издава?

А, не, просто имам приятел савант, който от доста време следи движенията на бандата ви.

Ох, трябваше да свърша толкова много неща: да ги предупредя за Дейвис, да проверя дали Марго е тази, за която я мислех, дали Маркъс е този, за когото го смятах. С кое да започна?

Кърт ме изпревари.

— Марго, гледа ли записа от концерта на Ейнджъл?

— Това вече съвсем ме стъписа.

— Запис ли?

— Да, миличка. Пуснаха ви по телевизията, понеже концертът ви съвпадна със смяна на голямата сцена. — Той се усмихна широко и измъкна кичур коса, пъхнал се в халката на обещата ми. — Не се ли радваш?

— О, боже мой, о, боже мой, о, боже мой!

Марго вдигна едната си свършена вежда.

— Май се радва.

— И какво ще кажеш? — попита я Кърт.

— Ще кажа, че разбирам какво имаш предвид, у нея има нещо.

— Даже и Маркърс е на това мнение, а той определено не ѝ е фен.

— А, Маркърс — Марго изцъка с език. — Още не ми е простил, задето не го опазих от онази Шинейд.

Нещо проблесна в зашеметения ми мозък.

— Шинейд ли?

Кърт се подсмихна.

— Не се тревожи, Ейнджъл. Стара история.

— По-скоро „урок“, бих казала — добави Марго. — Не си прави шеги, Кърт. Маркърс истински се разстрои от оная история, която проклетото момиче продаде на жълтата преса.

— Но пък ефектът върху творчеството му се оказа страхотен. Повечето от парчетата в новия им албум се дължат именно на нея.

— Надявам се всеки път да изтръпва, когато чуе „Dead at Heart“.

Нищо чудно, че Маркърс бе така подозрителен. Нахлула бях в личното му пространство веднага след като се бе изнизала последната уж влюбена двуличница.

— Бедничкият.

Кърт въздъхна отегчено и седна до една празна маса.

— Е, миличка, това са рисковете на славата. Дръж се за истинските си приятели, понеже скоро ще установиш, че неискрените ще те изоставят, в зависимост от това откъде духа вятърът.

Марго направи знак на една от асистентките си да ни донесе пица и напитки. Усещах завистливите погледи на *Seventh Edition*. Поне останалите членове на *Gifted* се бяха разпръснали между гостите. Русата фотографака кацна на коляното на Браян и се включи в разговора. А Ели Дейвис се въртеше наоколо като пираня, захапал парче пица „Маргарита“.

— Значи, с момчетата от бандата сте много близки, така ли? — попитах, решавайки, че е време да се захвана за работа.

— Аха, като братя сме. Понякога ми се иска да ги удуша, но въпреки това сме много сплотени.

— И... ви свързва музиката или нещо повече?

Кърт погледна Марго, сякаш я питаше „Накъде ли бие с тия въпроси?“.

— Нали с тях се виждам по-често, отколкото с когото и да е друг, така че вероятно не само музиката. Но това ти е ясно — и ти си имаш твоите момчета.

Изсмях се гърлено. Гласът ми като цяло е абсурдно дрезгав за човек с моя ръст и виждах, че Кърт искрено се забавлява с това.

— А, не, не може да става и дума за сравнение, вярвай ми. Джей ме допуска в бандата само защото съм му полезна. Явявам се нещо като младши член на коалиционно правителство, който се кани да напусне веднага, щом прогнозните проучвания му дадат достатъчно гласове, за да се пробва сам.

— Ще бъде пълен идиот, ако изгони най-важния член на бандата си. Не ме разбирай грешно, и него го бива, но ти, Ейнджъл, си много специална.

Тия ласкателства силно ме затрудняваха да се съсредоточа върху мисията си.

— О, божичко, благодаря, Кърт, много, много се радвам, че мислиш така... и много се гордея и вълнувам.

— Това е самата истина. Марго, ти ли ще я питаш, или аз?

Марго зарови вилица в салатата си от домати с моцарела.

— Ти, Кърт, аз съм никой.

Напротив, Марго Дъркс, нищо чудно да се окажеш някой много, много важен.

Полудяла от любопитство, направих последен храбър опит да не се отклонявам от целта.

— Всъщност и аз искам да те питам нещо.

— Нека аз първи, става ли? — Кърт сложи длан върху моята на масата. — Ейнджъл, какво ще кажеш да свириш с нас утре вечер?

Съзнанието ми мигом изтласка всякакви мисли за поръчението ми, сякаш беше ракета-носител, изхвърлена при изстрелването на совалка.

— Аз ли?

— Да, ти. — Кърт се ухили на Марго. — Гледай сега. Дръж си шапката.

Скочих устремно на крака.

— О, боже... да, да, да! — Просто нямаше начин да не се разтанцувам. Естествено, всички ме зяпнаха, сякаш неочаквано си бях изгубила акъла, което си беше самата истина. — О, мили боже!

— Сигурен бях, че ще го направи. Хайде, плащай.

Марго се усмихна и залепи една десетачка в дланта му.

— Не е честно, Кърт. Когато се обзаложихме, изобщо не я познавах.

— Благодаря ти, благодаря ти, благодаря ти! Не мога да повярвам, че ме каниш. — Съвсем запъхтяна, едва успях да се накарам да седна обратно на пейката и да призова професионализма и самообладанието на помощ. За съжаление, Професионализмът и Самообладанието бяха избягали нанякъде заедно и ме бяха оставили на произвола на безотговорните си заместници — Луд възторг и Истеричен ентузиазъм. — Какво искаш да направя? — Всъщност нямаше значение какво щеше да поиска. Ако ми беше казал да облека костюм на великденско зайче, пак щях да се съглася.

— С момчетата от доста време си мислим да добавим цигулка към новия ни сингъл. Смятахме да го оставим за студиото, но като те чух днес, реших да пробваме още утре. Ако се получи добре, ще участваш в записа.

Не можех да повярвам, че това ми се случва.

— Музиката готова ли е вече?

— Подхванали сме я с Маркъс. Намини утре сутринта и ще ти покажа. Може да ти хрумне нещо. Звученето е по-скоро фолк, отколкото класически рок.

Добре че си взех Фреди. Знаех си аз, че интуицията ми е безпогрешна, но това надминаваше и най-смелите ми мечти.

— Ще дойда. Даже и нашествие на зомбита не би ме спряло.

Кърт се ухили, облегна се назад и отпи от бирата си.

— Е, миличка, какво искаше да ме питаш?

Отворих уста, но можах да възпроизведа нито звук. О, господи, обещала бях на всички, но ако точно в този момент започнех да

бръщолева за савантски дарби, щеше да реши, че съм напълно изперкала, и да оттегли поканата си.

Какво можех да сторя?

— Аз... ъ... исках само да ти кажа, че едни мои приятели биха желали да поговорят с теб.

Изражението му леко помръкна.

— Нямам нищо против да разпиша няколко автографа, но определено нямам време за лични разговори. Кажете им да наминат след концерта, става ли?

— О, ама те не са ви фенове! — Господи, наистина ли това ли казах? Ето че започвах да оплесквам нещата.

Кърт ме погледна озадачено и същевременно развеселен от липсата ми на такт.

— Така ли? Тогава защо...?

— Те са... ъ... експерти по сигурността. Имат известни опасения и искат да ги обсъдите. — О, дявол го взел, това пък прозвуча съвсем тъпо. Сякаш бях някоя седемнадесетгодишна позьорка, дрънках глупост след глупост. Даже и на мен тая история не ми звучеше правдоподобно.

— Миличка, добре ли се чувстваш?

— Да... не... по дяволите! Май не създавам правилното впечатление, а?

Марго ме гледеше тревожно и вероятно вече се чудеше дали да не смени статуса ми от „плюс“ на „минус“.

— Защо не пробваш с истината, Ейнджъл?

— За истината е нужна приятелката ми Мисти. — Не само че не напредвах към целта, ами и дрънках пълни безсмислици. *Стегни се, Ейнджъл.* — Вижте, хич не ме бива да обяснявам, та ще трябва някой друг да го направи. Марго, би ли отделила на приятелите ми само пет минути? Разбирате ли, тук съм с трима американци: единият е нещо като бодигард, другият е криминалист, а третият работи за ФБР.

Кърт ме гледеше така, сякаш внезапно се бях превърнала в брадата джудже и се кривях в ирландска жига под носа му.

— Моля ви, не се шегувам, нито съм луда. Нито пък разигравам някаква сцена за пред вестниците или нещо такова. — Сведох поглед към неначенатото парче пица. — И очевидно всичко провалих. Не трябваше мен да карат.

— Кой и какво те е карал? — Кърт отново сложи ръка върху моята. — Ейнджъл, да нямаш никакви неприятности?

— Не, но смятаме, че е възможно вие да имате. Моля ви... — преглътнах с мъка буцата в гърлото си и написах криво-ляво един телефонен номер върху салфетката си с молива за очи. — Моля те, просто се обади на този номер, Марго. Човекът, който ще вдигне, се казва Уил Бенедикт.

— Уил Бенедикт? — Марго гледаше салфетката като че ли беше отровна.

— Да. Той е добър човек и изобщо не е като мен, кълна се. — Побутнах салфетката към нея. После погледнах Кърт през мигли. — Знам, че звуча съвсем налудничаво, но нали още искаш да свирия с вас?

Кърт потърка брадичка.

— Май да, но нещо в тая работа не ми се връзва. Криеш нещо, нали?

А още дори не беше видял какво мога да направя с бирата му.

— Аз... май ще си ходя. Ако размислиш за участието ми, остави ми съобщение на рецепцията. Ще тръгвам, та Марго да може да се обади.

Оставих ги да си шушукат с долепени глави. Животът чисто и просто не беше справедлив: току-що бях съсипала най-обещаващата възможност за професионален пробив, която някога щеше да ми се предостави. Направо ми идеше да скоча от скалата отсреща. Естествено, благодарение на дарбата си можех да накарам морето да ме приеме като пухено легло, а после плавно да ме отнесе, но въпреки това мисълта бе крайно изкусителна. Улових се, че си тананикам припева на „Crash and Burn“ — мда, май това ми беше лайтмотив.

— Какво правиш тук сам-сама? — Маркъс ме бе забелязал да се крия в сенките. — Да не би Марго да ти е показала среден пръст?

— Ако няма да се държиш мило, по-добре се махай — казах, понеже в момента не ми пукаше. На двадесетина метра от нас Дейвис бе потънал в разговор с Браян и Мат, твърде близо, за да рискувам да пробвам с телепатия. Пък и кого заблуждавах, нима бе възможно точно той да е сродната ми душа? Такава глупачка бях, обърках именно онова, заради което бях дошла. А и Маркъс беше много над нивото ми.

Той приседна до мен на стълбите на кемпера и ми предложи парче пица от чинията си. Поклатих глава.

— Хайде де, нищо не яде.

Наблюдал ме е, така ли?

— Не мога.

Той бутна чинията.

— Би трябвало да си на върха на щастието, Ейнджъл. Направихте невероятен концерт.

Странно ми беше да седя до него, без да съм обект на нападите и презрението му към фенки като мен. Бяхме толкова близо един до друг, че долавях аромата на афтършейва му — леко тръпчив. Дланите му, квадратни и сръчни, лежаха върху коленете му. Ръце, които вероятно можеха да строят стени точно толкова умело, колкото и да свирят на китара. Три лунички образуваха триъгълник върху опакото на дясната му ръка. Изкушавах се да проследя очертанията на този триъгълник, но упорито не отмествах ръцете си, прегърнали свитите ми колена.

Маркъс изучаваше профила ми. Усещах леката топлина от дъха му върху бузата си.

— Защо се разтанцува така преди малко? За пръв път виждам човек да премине от такава еуфория в такава мрачно настроение за някакви си минути.

— Кърт ме покани да свиря в новия му сингъл.

— Ясно. Коментирахме, че ще звучи добре, но не очаквах, че толкова скоро ще пристъпи към действие. Парчето е още в съвсем суров вид.

Стиснах лакти в шепи, обзета от желанието да се свия на топка.

— Често ли пишете музика заедно?

— Така се запознахме. Всъщност Марго ни запозна, когато, напълно непознат за никого, им изпратих една песен, за да видят дали ще им хареса. Парчето впоследствие се превърна в „Crash and Burn“.

— Обожавам тая песен! — възкликнах, после запресмятах наум.
— Хей, та ти си бил на пет години, когато си я написал.

— Не точно — той се усмихна и едното ъгълче на устата му се вдигна повече от другото. — На петнадесет бях.

— Сега си на седемнадесет, нали?

— Аха.

Насилих се да сондирам леко почвата.

— И аз. Родена съм през март. А ти?

— И аз.

В мозъка ми замигаха червени лампички. Започва се.

— Чувал ли си някога за савантите, Маркърс?

— Савантите? Нова банда ли са?

О, бог да ми е на помощ!

— Не, това са... това сме хора със специални дарби, които ни отличават от другите. И ти си такъв. — Хвърлих бърз поглед към Дейвис. Стори ми се твърде погълнат от разговора, за да ми обърне внимание. Реших да рискувам. *Можем да общуваме телепатично и...* Разперих длан над кутийката му с кока-кола... Мога да правя ето такива неща. — Накарах колата да се извие и надигне от кутийката, а после плавно да се върне обратно през отвора.

Маркърс замръзна на стъпалото.

Чуваш ме, нали? Ако не ми отговореше по телепатичен път, нямаше как да съм сигурна, че е сродната ми душа. Каквито и съмнения или колебания да имаха двама души, сродните души се разпознаваха взаимно едва когато си проговореха със силата на съзнанието. *Моля те, кажи, че ме чуваш.*

Дейвис измъкна от джоба си устройство с размер на телефон и се заоглежда. Ох, това не беше добре, това никак не беше добре.

Маркърс разтърка слепоочия.

— Ти да не си... падаш... по фокусите?

Поклатих глава. *Не гледай насам, Дейвис.*

— Май нещо ми се привижда. Да не си ми сложила нещо в колата?

— Не, Маркърс. Ти си савант като мен и мисля, че е възможно да си сродната ми душа.

Маркърс се отдръпна лекичко.

— Какво да съм?

— Сродната... — Нямахме как да обясня по-деликатно. — Моята половинка. Възможно е да ни е отредено да сме заедно.

— О, не! Съвсем си луда, нали? Мислех, че си отчаяна фенка, решена на всичко, но сега вече схващам. Добре, Ейнджъл, дишай дълбоко. — Той коленичи пред мен и хвана ръцете ми. — Пиеш ли нещо, а? Да не си забравила да си вземеш лекарствата? Искаш ли да се обадя на някого?

Избухнах в истеричен смях, което вероятно потвърди опасенията му. Много беше мил, но разсъждаваше в напълно грешна посока.

— Май е най-добре да извикам лекар. Стой тук. — И той понечи да стане, но аз се вкопчих в ръцете му. Майната му на Дейвис! Непременно трябваше да го накарам да осъществи телепатичен контакт с мен.

Чуваш ме, знам, че ме чуваш. Имаш дарба, Маркърс. Не е нормално да въздействаш така на хората с музиката си. Използваш психическа енергия. При това толкова силна, че влияе и на мен, когато свиря в твое присъствие.

— Престани — изсъска Маркърс, дръпна рязко ръце и падна назад. — Махни се от мен.

Не мога. Само ми отговори. Моля те, умолявам те.

Единственият му отговор бе да се вмъкне в кемпера с един скок и да затръшне вратата. С гръм и трясък да се сгромолясаш... Когато вдигнах глава, видях Дейвис.

— Здравей, малката. — Той размаха устройството пред мен, така че да забележа скалата. — Имаш ли нещо против да го направиш отново?

ГЛАВА 10

— Е, госпожице... — Дейвис прочете името ми, изписано на пропуска, докато пъхаше детектора обратно в задния си джоб. — Ейнджъл Кемпбел, какво ще кажеш да ни дадеш едно интервю? — Бърза като змия, ръката му се стрелна и ме сграбчи за китката.

— Не давам интервюта — опитах се да се измъкна от хватката му, но пръстите му ме стискаха здраво и болезнено.

Дръпна ме да се изправа на крака и грабна телефона от скута ми.

— Това ще го взема аз. Но ти непременно извикай подкрепление, телепатично, естествено. Ще се радвам да видя как приятелчетата ти се втурват да ти се притекат на помощ. Тъкмо ще имам идеалното доказателство, че общуваш с тях с мислите си, при положение че съм ти взел телефона.

— Пусни ме! — С широките си рамене и значително по-високия ръст Дейвис се извисяваше над мен. А и както бяхме застанали, едва ли някой виждаше как се боря да се измъкна. Страхът заби нокти във вътрешностите ми. — Ще се погрижа да те изхвърлят оттук за тая работа!

— Да, бе, да. Съмнявам се, че държиш да привлечеш вниманието точно на тези хора. Май не ги познаваш добре, а? От известно време ги наблюдаваме и ни се струва, че не знаят какви са всъщност. Прав ли съм?

— Да не мислиш, че ще ти кажа каквото и да било?

Дейвис започна да се отдалечава от масите крачка по крачка, теглейки ме със себе си.

— Мисля, че все пак ще ми кажеш. Най-последно пипнах истински савант, с когото да мога да се справя. Не умееш нито телекинеза, нито удари по съзнанието, нали? Каква точно ти е специалността, сладурче? По време на концерта апаратът ми направо полудя, докато свиреше. Сигурно се ровиш в чуждите мозъци с музиката, нали? С какви подсъзнателни послания ни пълниш главите, а?

— Пусни ме! Ще ми посиниш китката. Къде ме водиш? — Дейвис ме влачеше все по-далече от тълпите, по тесните алеи между кемперите. Не разбирах какво се опитва да направи. — Това да не е някаква тъпа шега?

— Хич не се шегувам, сладурче. Едни мои приятели държат да се запознаят с теб. Чакаат да те интервюират. Сигурен съм, че с общи усилия ще те накараме да проговориш.

Замахнах с крак и успях да го сритам в прасеца.

— Ох! — Докато подскачаше от болка, съумях да се изтръгна от ръката му и хукнах да бягам. Уви, не стигнах далече. Дейвис ме събори на земята и се хвърли отгоре ми, изцеди и последната капка въздух от дробовете ми, така че нямах никаква възможност да извикам. Отгоре на всичко залепи потната си длан върху устата ми.

— Нещо ти куцат обноските. Но сега вече ще млъкнеш и ще дойдеш с мен.

Маркъс! Помощ! Макар да не вярваше в телепатия, все пак бе единственият, който бе достатъчно наблизко, че да направи нещо.

Вратата на кемпера му рязко се отвори.

— Какво по...! Ейнджъл! — Той се втурна по алеята, изтласка Дейвис от мен и го преметна през бедрото си с умела джудистка хватка. Дейвис се блъсна в отсрещната каравана. — Какво си мислиш, че правиш?

Превъртях се по гръб и изплюх няколко стръка трева. Направо усещах как по коленете, дупето и лактите ми разцъфват огромни синини.

Дейвис разтърка тила си и предпазливо се накани да се изправи.

— Просто... я интервюирах.

— Как ли пък не! Викам охраната — очите му горяха от гняв.

— Младата дама не би искала да се среща с охраната. Питай я. — Все още разтреперан от схватката ни, Дейвис се изправи и скръсти ръце. Знаеше, че няма да извикам органите на реда. Така само щях да подпомогна плана му.

— Всичко е наред, Маркъс. Ще се оправя. Имам на кого да кажа. — Вирнах брадичка и предизвикателно отвърнах на погледа на Дейвис.

— Точно така, и съобщи на онези Бенедикт, че този път не съм сам. — Дейвис размаха показалец насреща ми. — И този път няма да

отстъпя. — И като изправи рамене, той си тръгна, а аз останах лице в лице със силно раздразнения си спасител.

Маркъс се хвана за главата и се завъртя в кръг видимо объркан.

— Оставяш го да си тръгне? Та той те беше свалил на земята. Да не би... да не се опитваше...?

— Не, не ми е налитал, Маркъс. — Надигнах се на крака, все още разтърсвана от тръпки.

— Тогава какво, по дяволите, става?

— По-скоро се опитваше да ме накара да му снеса малко информация. — Поех си дъх. — За савантите.

Маркъс се извърна.

— Дявол го взел! Не започвай пак.

Направо ми се дорева. Току-що бях станала жертва на нападение и копнеех за прегръдка, а най-близкият възможен „прегръщач“ ме мислеше за луда.

— Обясни ми тогава как разбра, че съм в опасност.

— Сигурно съм те чул. Извика ме.

— Сам видя — Дейвис ми беше запушил устата. Чу ме в мислите си.

Маркъс поклати глава невярващо.

— Значи, чул съм шума от боричкането... или просто имам добра интуиция. — Ръката му се стрелна напред и ме хвана за лявата длан. — Хей, кръв ли ти тече?

Погледнах надолу и наистина — от лакътя ми се процеждаше струйка кръв. Явно здравата се бях ударила при падането. Зави ми се свят.

— О! Съжалявам, ама като видя кръв, ми прилошава. — Свих се на земята и заврях крака между коленете си.

— Защо ли не се учудвам? — Той въздъхна театрално. — Добре, Ейнджъл, да идем в караваната да те превържа. А после можеш да се обадиш на някого да дойде да те вземе.

В тъмнината зад затворените ми клепащи продължаваха да се стрелкат искри.

— Само минутка.

Чифт ръце ме подхванаха под коленете и през раменете.

— Продължавам да смятам, че трябваше да подадеш оплакване срещу тоя тип. Какво искаше да каже с това „няма да се откажа“? —

Той ме вдигна, притисна ме към гърдите си и ме пренесе по стълбите.

Отпуснах глава върху тениската му, без да отворям очи. Жалко че се чувствах така замаяна, не можех да се насладя докрай на невероятното усещане да ме носят на ръце.

— Отговорът няма да ти хареса. Не може ли да отложим въпросите, докато не дойда поне малко на себе си?

Той ме пусна на канапето.

— Добре, но настоявам за отговори, ясно?

— Да, сър! — отворих очи и видях, че ми се усмихва леко, макар изражението му все още да беше тревожно.

— Охо, хапливостта ти се завръща. Дай сега да видим. — Маркъс извади комплект за първа помощ от един шкаф. — Трябва да кипна малко вода, за да почистя порязаното.

— Аз ще оправя водата.

— Ти трябва да седиш.

— Няма да ставам. Само ми пригответи две купички: една с вода и една празна.

Недоумяващ, Маркъс сложи купичка с вода на масата пред мен и друга, която бе празна, на известно разстояние. Май си мислеше, че се каня да повърна. Разперих длан над водата и набързо отделих водните молекули от нечистотиите. После замахнах леко с пръст и я накарах да скочи в чистия съд, а мръсотията остана в първия.

— Ето, вече е дестилирана.

Маркъс ме изгледа сърдито, а после явно реши, че най-лесно ще преглътне фокуса ми, като напълно го игнорира. Отвори плик с памук и откъсна малко.

— Аз ли да го почистя, или ти?

— Ти — затворих очи, обидена, че не реагира на видяното. Освен това, ако трябваше сама да почистя порязаното, втората купичка все пак щеше да влезе в употреба.

Той ме хвана над лакътя и внимателно забърса раната с памучето.

— Не е много зле. Няма да се наложи да те шият.

— Може ли да не коментираме, моля? Най-добре да сменим темата.

Той се изсмя тихо. Усетих топлия му дъх върху кожата си.

— На кого ще се обадиш да те прибере до палатката?

— На ловците на духове? — опитах се да се пошегувам. — Всъщност не мога да се обадя на никого, понеже онзи гадняр ми взе телефона. Ще трябва да прибягна до телепатия.

Маркърс рязко си пое дър.

— И въпреки това няма да се оплачеш в полицията?

Трепнах, защото в този момент извади песърчинка от раната ми.

— Не. За щастие, мога да разчитам на далеч по-големи специалисти.

— Кои?

— Отговорът е част от забранената тема за савантите.

— Ще ти направя превързка. Не мърдай.

Чух шумоленето на найлон, после усетих допира на мек пластир върху раната.

— Ето, вече изобщо не се вижда. Ще рискуваш ли да си отвориш очите?

Огледах лакъртя си с присвити очи.

— Много професионално.

— Карал съм курс по първа помощ заедно с момчетата още навремето в часовете по джудо.

— Значи, наистина имате черни колани?

Доволен, че подемаме нормална тема, Маркърс ме възнагради с една от зашеметяващите си усмивки.

— А ти как мислиш, дребосърче?

— Дребосърче ли? Държа да знаеш, че съм съвсем малко под средния ръст.

— Да, бе, да!

— Хм. Мисля, че Майкъл и Пийт вероятно имат черни колани. Но за теб не съм сигурна. Изглеждаш ми прекалено умислен за подобни грандиозни физически постижения.

— Ако не беше ранена, щях да ти покажа някоя и друга хватка, да видим дали няма да си смениш мнението. — Гласът му внезапно прозвуча дрезгаво. Бузите ми пламнаха. — Опа, това излезе далеч по-неприлично, отколкото възнамерявах. — Маркърс отстъпи крачка назад и прокара пръсти през косата си, подразнен на самия себе си.

Нахаканата Ейндржъл, която се криеше някъде в мен, ликуваше: *Охо, можеш да ми покажеш каквито искаш хватки, когато пожелаеш.* За щастие обаче, на волана седеше срамежливата Ейндржъл.

— Спокойно, не го приех като намек. — О, напротив, напротив!
— Е, добре, значи, и ти имаш черен колан. Много яко. Освен това се шегувах, че си твърде умислен. Нали те видях как метна онзи кретен.

— За тоя тип не се изисква да имаш черен колан, Ейнджъл. И ти можеше да се справиш с него. — Той седна до мен. — Дай сега да видим останалото.

— Кое останало? — Безсрамната Ейнджъл с мръсното подсъзнание ми нашепваше всякакви непроизносими идеи.

— Ударите и драскотините. Покажи ми другия лакът. — Маркърс огледа набързо пораженията. — Имам арника за синините. — Извади тубичка от кутията и втри от лекарството в тъмносините петна. — Има ли и другаде?

— На хълбока, но там най-добре сама да се намажа.

Маркърс се отмести в другия край на караваната, а аз пъгнах ръка под ластика на клина и втрих малко от мехлема върху левия си хълбок. После изпъгнах туниката надолу.

— Готово.

— Кафе или чай? — Той отвори шкафчето над мивката.

Имаш ли билков?

— Да, мента или лайка. Марго ги купува за себе си. — Дори не беше забелязал.

Лайка, моля.

Той извади пакета, после замръзна.

— Пак го правиш.

Аха.

— Недей.

Добре.

— Сериозно говоря. Не ми харесва.

Проблемът е, че не го разбираш. Онзи, дето ме нападна, знае за нас, савантите, и иска да ни избличи в пресата. Подозира, че и сред вас има саванти, а пък те видя как реагираш на телепатичния ми зов за помощ. Сигурно вече оглавяваш списъка на заподозрените.

— Това са пълни глупости, Ейнджъл. Аз съм си аз, нищо специално. — Той метна пликчето чай в една чаша и го удави в гореща вода.

Мисля, че може да се окажеш много специален, Маркърс.

— Нали обеща да престанеш.

— Обещах. Но моля те да ми отговориш по същия начин, само веднъж. И тогава наистина млъквам.

— Не, никога. И знаеш ли защо? Защото нямам телепатични умения. — Той тупна чашата на масата и част от чая се изля. Почистих разлятото със завъртане на пръста. Чух как рязко си поема дъх. — Виждам, че умееш да правиш доста странни неща, но чисто и просто не проявявам интерес. Чувствам си се съвсем добре, както съм си — с музиката ми, с кариерата ми. Нелепо е да пристигнеш изневиделица и да ми кажеш: „Маркърс... ти си вълшебник“. Отдавна навърших единадесет и не съм получил писмото от Хогуортс, разбираш ли?

Колкото и разговори да бях водила с други саванти, нищо не ме беше подготвило как да се справя с някого, който категорично отрича възможността да е един от нас. Какво се очакваше да предприема сега? Безочливата Ейндръжъл надигна глава със смело предложение.

Изпробвах ефекта на трапчинките си.

— Маркърс, благодаря ти, че се грижиш за мен.

Скованите му рамене като че ли се поотпуснаха, когато насочих разговора към по-неутрална територия.

— Няма защо, Ейндръжъл. Радвам се, че успях да стигна навреме.

Изправих се на колене върху канапетото, така че лицето ми да е на едно ниво с неговото.

— Искам да ти благодаря като хората.

Той се обърна към мен. Влечението помежду ни се долавяше съвсем осезаемо, колкото и да се опитваше да го игнорира.

— Няма нужда да ми благодариш.

— Напротив — приведох се към него, преодолявайки разстоянието. Целунах го лекичко, като едва докоснах устните му с моите. — Благодаря ти.

Ако наоколо имаше уред за измерване на привличането, то в този момент вероятно щеше да полудее — направо си представях как стрелката удря в червената зона при всяко наше докосване.

— Всъщност, като се замисля, малко благодарност няма да навреди. — Маркърс обви талията ми с ръка и ме притегли към себе си. — Никак даже. — И ме целуна на свой ред, но далеч по-настойчиво, поемайки устните ми със своите. Не очаквах неговите да са толкова топли, толкова меки, на фона на мускулите му и наежената му същност. По гръбнака ми пробягаха тръпки. Всички кости в тялото ми

омекнаха и се стопиха, оставяйки дъжд от искри след себе си. И уж бях коленичила, а някак се озовах в скута му. Пръстите му галеха бузата ми, външния ръб на ухото ми, ключицата ми. — Прекрасна. — Прошепна. — Съвършена. — За миг останахме така, опрели чела, затворили очи.

Какво всъщност се канех да направя? А, да, да го накарам да осъществи телепатичен контакт с мен, докато е обезоръжен от целувката. За съжаление, аз самата изгубих всякаква концентрация, мислите ми съвсем се разпиляха благодарение на най-невероятната целувка в живота ми.

— Съвършена? — повторих. Никой никога не бе казвал нещо подобно по мой адрес.

Маркът се усмихна печално.

— Докато не си отвориш устата. Тогава се връща онази, лудата.

Цапнах го с юмрук в гърдите, ама лекичко.

Той ме намести по-удобно в скута си.

— Сега вече нещата истински се усложниха.

На мен ли ми казваше?

— Знам.

— Май те харесвам, Ейнджъл — обяви той неохотно.

— Повече или по-малко, отколкото ме мразиш? Чух онази песен, да знаеш.

Маркът изруга.

— Не е възможно.

— Дойдох на репетицията ви.

— Това е... само песен, нищо повече.

— Но става дума за мен, нали? За ангела демон. Не съм демон, Маркът. Не съм лош човек. Глупав — да. Даже често. Но в момента се опитвам да постъпя правилно.

— Миличка, ужасно, ама ужасно си странна, знаеш ли?

— А ти да не би да не си?

Той се изсмя дрезгаво.

— Може би съм. Всички сме странни. Преди малко ме помоли да отложим въпросите. Защо не вземем изцяло да се откажем от тях и да се наслаждаваме заедно на фестивала? Малко е вероятно да се срещнем и след това, не мислиш ли? Аз съм на турне, а ти...?

След като провалих всичките си шансове с *Gifted*?

— А аз се връщам в училище.

Той ме чукна леко по носа.

— Супер! Значи, разбрахме се.

Я чакай малко! Не съм се съгласявала да му бъда временно гадже, колкото за фестивала. Смъкнах се от скута му.

— Не съм някоя луда фенка, Маркърс. Не се хвърлям в обятията на разни рокаджии за по една нощ.

Маркърс загледа развеселено как се отмествам в отсрещния край на канапето.

— Технически погледнато, тук сме за две нощи.

Чудесно разбирах какво се опитва да направи. Усещаше привличането помежду ни и беше решил, че ще го преодолее, ако се остави на течението за следващите два дни. Но нямаше представа за какво всъщност става въпрос. А поведението му ме караше да се чувствам точно толкова ценна, колкото хартиена салфетка за еднократна употреба — абсолютно обратното на усещането, което ми бе внушил, докато се целувахме.

— Не съм такава. Савантите имат един-единствен истински партньор в живота — сродната си душа. Не си лягам с всяка секси рок звезда в тесни дънки. Но, Маркърс, мисля, че е възможно именно ти да си сродната ми душа.

Маркърс се подсмихна, изправи се и ме дръпна на крака.

— Смяташ, че съм твоята духовна половинка? Колко мило.

— Сродна душа — нещо подобно, но различно. Присъщо е само на савантите. *Ако си направиш труда да ми отговориш телепатично, ще разбереш.*

— Съгласен съм, че между нас определено има искра, Ейнджъл.

— Той прокара ръка по гърба ми и по гръбнака ми отново преминаха тръпки. Потреперих и впрегнах всички сили да не се отпусна отново в обятията му.

— Престани! Опитвам се да ти кажа нещо важно!

— Дай да видим как ще потръгнат нещата, какво ще кажеш? Имаме два дни. Да не ги пропиляваме.

И той се приведе да ме целуне. Явно си правеше сметката, че имаме само два дни, преди да ми каже сбогом и да ме остави да чезна от мъка. След унижителното си преживяване с жълтата преса,

изглежда, смяташе, че всяко момиче е поредната Шинейд. И подхождаше към всичките си взаимоотношения с откровен цинизъм.

— Не, Маркъс. Не съм съгласна. — Наложил се да го настъпя по пръстите, за да се измъкна от прегръдката му. — Ако ти трябва такова момиче, просто се поразходи между палатките. Ще се наредят на опашка, не се и съмнявам. — Пълен провал. Та той не ме уважаваше, не ми вярваше, само ме харесваше... в онзи смисъл.

Без да обръща внимание на настъпления си пръст, той отново скъси разстоянието помежду ни.

— Но в момента в караваната ми си ти, а не някое друго момиче.

— И точно в момента излизам от караваната и ти показвам среден пръст, Маркъс. Знаеш ли, преструваш се на творчески гений с дълбока емоционалност, но си досущ като всички момчета. Не ме възприемаш като човек, мислиш само как да си получиш своето. — О, по дяволите, хич не се справях добре със ситуацията. Спрях на най-горното стъпало. Маркъс стоеше наред караваната и не можеше да повярва, че наистина се каня да си тръгна, при положение че бях на път да постигна целта си — да си легна с истинска рок звезда. Наложил се да си припомня за какво всъщност ставаше дума. Че на карта бе заложено много повече от нараненото ми его. — Ако все пак решиш, че искаш да научиш нещо повече за савантите, обади ми се. — Насилих се да преглътна сълзите. — Не е нужно да говориш с мен. Имам приятели, които ще ти обяснят всичко, без да се налага да се разсейваш заради „искрата“ между нас. А ако наистина искаш да направиш нещо за мен, стой далече от Дейвис. — Заслизах по стълбите.

— Хей, Ейнджъл, наистина ли си тръгваш?

— Наистина.

— Ами ние двамата?

Докато не ми проговориш телепатично, няма да има „ние двамата“.

ГЛАВА 11

Въпреки мелодраматичното ми бягство, не бях толкова глупава, че да хукна сама към палатката, не и при положение че Дейвис и неизвестните му приятелчета се навъртаха наоколо.

— Хей, Мат, имаш ли нещо против да ме изпратиш? — прекъснах приятеля си наскоро разговора му с Браян.

— Сериозно ли? — Нежеланието, изписало се на лицето му, бе почти болезнено. — Точно сега ли?

— Извинявам се, но не се чувствам добре.

Браян тактично се изправи и се премести на друга маса. Мат го изгледа с такова съжаление, каквото за последен път видях на лицето му, когато му казах, че не може да вземе последната поничка в кутията.

— Не е зле да поработиш върху усета си за времето, Ейнджъл. — Той най-после се обърна да ме погледне. — Ама ти не се преструваш, а? Изглеждаш ми нещо... разтреперана. Какво се е случило, съкровище?

— Имаш ли нещо против да отложим разговора, докато не се почувствам по-добре?

Той се изправи и уви ръка около раменете ми.

— Видях те как се разтанцува от щастие, докато разговаряше с Кърт. Да не те е разстроило нещо след това?

— Може и така да се каже. — Хвърлих око към пътечката между караваните. Маркърс тъкмо бе показал глава иззад вратата. Побързах да отклоня поглед.

— Ясно. — Забелязал реакцията ми, Мат реши, че мрачното ми настроение е свързано с Маркърс. — Ейнджъл, не е за теб това момче, нали си знаеш? Вярно, че ни пуснаха да си играем с тях за една вечер, но се движат в съвсем различен кръгове. Ако си търсиш гадже, Джоуи спомена, че те харесва.

— Джоуи ли?

— Хайде, не се ли сещаш, Джоуи Рийфър, онзи рапър, с когото танцувахте на масата?

Мисълта, че все някой ме харесва, донякъде постопли смразеното ми сърце.

— О, много мило от негова страна, ама май ще пропусна тая работа с любовта по време на фестивала.

Стигнахме охранителния пункт и аз внимателно се огледах да не би Ели Дейвис да дебне наоколо.

— Нещо си напрегната тази вечер, Ейнджъл. Истина е, че чудесно се представи на концерта, но се съмнявам да те причакват луди фенове. Вероятно предполагат, че си от другата страна на оградата. — Мат ме преведе през редиците палатки, нетърпелив да ме остави там, където трябва, и да се върне на партито с пицата.

Стигнахме малкия ни лагер. Зърнах Уил, възседнал една хладилна чанта пред палатката, свел глава над телефона си.

— Така е добре, благодаря. Връщай се при момчетата.

Мат ме стисна за ръката.

— Добре, Ейнджъл. Ще мина през рецепцията да видя дали Хенри няма да се навие да дойде на партито с мен.

— О, ще те обича до гроб, ако я запознаеш с *Gifted*.

— Това ми е идеята — и като ми махна за довиждане, той се втурна по обратния път.

— Хей, Уил, какво става? — подвикнах.

— Слава богу! — Уил скочи и ме хвана за раменете, за да ме огледа. — Защо не си вдигаш телефона?

— Хей, я по-кратко! — издърпах ранения си лакът от ръцете му.

— Преди половин час нивото на опасност около теб направо удари тавана. Изредихме се да ти звъним, но всеки път се включваше гласова поща. Алекс успя да издейства да го пуснат зад сцената и в момента те търси. Нали знаеш, че по време на мисия телефонът ти трябва да е постоянно включен.

— Чакай, приятелче, малко по-кратко. — Избутах го с длани. — Дай ми възможност да обясня, става ли? Първо, къде са останалите?

— Пръснаха се да те търсят. Радарът ми отчете „опит за отвлечане“. Трябваше да действваме бързо.

— Викни ги обратно и накарай Алекс да се върне. Само преди минути Ели Дейвис беше именно зад сцената.

— Уил побърза да разпрати съобщенията.

— Какво се случи?

Не бях сигурна как точно да обясня.

— Може да се каже: „Хюстън, имаме проблем“. — Смръщих се. — Всъщност няколко проблема.

В крайна сметка реших, че ще ми е по-лесно да разкажа на Уил, отколкото на всичките си приятели накуп, така че набързо си признах всички срамни подробности от кошмарната вечер.

— Ейнджъл... — изръмжа Уил.

Скрих лице в шепа.

— Ох, мълчи. Знам, че обърках всичко. Единственото, което мога да кажа в своя защита, е, че положих огромни усилия да постъпя правилно.

— Не биваше да използваш телепатия.

— Ъ, усетих се, когато Дейвис ми се нахвърли, сякаш бях футболна топка, и се опита да ме отвлече в залата за изтезание на саванти. — Гласът ми звучеше леко истерично, но дявол да го вземе, тази вечер действително се оказа отвратителна.

Уил ме погали съчувствено по рамото.

— Този тип е напълно неконтролируем. Май си мисли, че щом имаш дарба, значи, си лишен от най-елементарното човешко право да не ставаш обект на насилие, понеже някой иска да разбере истината. — Той пъкна пръст под брадичката ми и повдигна лицето ми, за да се вгледа по-внимателно в очите ми. — Добре ли си наистина?

Тъкмо понечих да кимна утвърдително, когато Мисти се появи отнякъде заедно с Алекс и Самър, следвани по петите от Уриел и Виктор, и колебливото ми „да“ мигом премина в „не“ в нейно присъствие.

— Всъщност една приятелска прегръдка ще ми се отрази много добре — смотолевих.

Уил услужливо ме притисна към широките си гърди и се нагърби да разкаже историята на новодошлите. Чувствах се така приятно защитена под якето му, докато гласът му сърдито обясняваше за Дейвис и Маркърс, че се зачудих дали не бих могла да прекарам по този начин остатъка от живота си.

Самър ме погали по гърба.

— Опасявам се, че няма да е възможно, Ейнджъл. — Явно пак ми четеше мислите. — Хайде, измъквай се оттам.

Показах пламналото си лице.

— Ужасно съжалявам, хора. Признавам, че съм кралица на провалите.

Никой не оспори думите ми.

Виктор хвърли поглед към Уил.

— Провери дали няма заплаха около палатките ни.

Уил долепи пръсти до слепоочията си.

— Не, нивото отново спадна след рязкото покачване отпреди малко.

Виктор имаше такъв вид, сякаш едва се сдържаше да не извърши убийство.

— И какво, Дейвис вече има номерата на всички ни? Имаше ли парола на телефона?

— Ъ... — Известно време ползвах парола, но после ми писна да я въвеждам всеки път, така че я магнах.

— Ясно. А вътре има ли уличаващи снимки или съобщения?

— Ъ... — Имаше. Стотици.

— Ейнджъл, та нали си на мисия. Не ти ли хрумна поне за миг, че това може да се окаже огромен пробив в сигурността ни?

Жегната от укора, стиснах очи. Толкова исках да впечатля братята Бенедикт, а се оказа, че имам плява вместо мозък.

— Виждала съм снимките в телефона на Ейнджъл — обади се тихо Самър. — И повечето са съвсем нормални, типични за хора на нашата възраст — снимки с приятели в идиотски пози. Няма да успее да извлече някаква по-съществена информация.

— Но ще види, че Уил ѝ е изпратил неговата снимка. Слава богу, че размислих и не ти позволих да ѝ пратиш файла, Уил. Опасявах се да не стане нещо. — Виктор не се стърпя и закрачи нервно между палатките, очевидно с желанието да скрие нещо. Вероятно мен. — Има ли нещо друго компрометиращо?

Дали да спомена за онази снимка, на която заливам Мисти и Алекс с вода като с маркуч, само че без маркуч?

— Не, нищо.

Мисти едва не подскочи, но не ме издаде.

— Всички да си сменят номерата и да изтрият съдържанието на гласовите си пощи, преди Дейвис да успее да пробие защитата. — Виктор си извади телефона.

— Твоя номер го нямам — побързах да кажа. — Само на Уил, Мисти, Алекс, Самър и... ъ... Уриел. — Както и на цял куп приятели саванти, но за щастие, номерата им бяха разбъркани с тези на други хора и нямаше как да бъдат свързани един с друг. Налагаше се да ги предупредя един по един, ама не пред Виктор.

— Добре. Уриел, вземи резервната ми SIM карта. — Той извади карта от задния си джоб и я подаде на брат си. — Изпрати на всички предупреждение да не звънят на изложените на риск номера. И никой да не се обажда на стария телефон на Ейнджъл.

— Можеш ли да кажеш и на нашите, моля? — помолих смирено. Щеше да е ужасно, ако Дейвис успееше да ги подмами да му дадат интервю, заблуждавайки ги, че е мой приятел.

— Веднага започвам — обади се Уриел, отвори задния панел на телефона си и пъкна картата.

Самър приседна от другата ми страна и ме побутна с рамо.

— Добре ли си?

— Ще се оправя.

— Казала си на Маркърс съвсем директно, че според теб е савант. Много смело от твоя страна.

— Искаш да кажеш много глупаво. Пробвах с телепатия, демонстрирах два-три от най-ефектните ми фокуси, а той не ми обърна никакво внимание. Дори да бях разделила водите на Червено море, пак нямаше да го впечатля.

— Телефонът на Уил извибрира. Той го измъкна и погледна екрана.

— Непознат номер — каза.

— Не вдигай — предупреди го Виктор. — Може да е Дейвис и да е взел номера ти от телефона на Ейнджъл.

— Напротив, вдигни! — изквичих, напълно забравила, че съм в немилост и не би следвало да възразявам срещу инструкциите на Виктор. Наистина ли бях пропуснала да спомена, че помолих Марго да му се обади? Хубава работа! — Може да е сродната ти душа!

— Какво? — Уил се втрени във вибриращия телефон. Ако не побързаше, обаждането щеше да бъде пренасочено към гласова поща, Дейвис щеше да го хакне и... о, боже, божичко! Грабнах телефона и вдигнах. Виктор понечи да го дръпне от ръката ми, но аз отскочих с

танцова стъпка. Надявах се да съм права, иначе щеше да ме върже и да ме прати вкъщи в багажника на колата.

— Телефонът на Уил Бенедикт, мога ли да ви помогна?

— Здравейте, обажда се Марго Дъркс. С кого говоря?

— О, здравей, Марго — ожесточено замърдах вежди нагоре-надолу срещу Уил, правейки му знак да се приготви. — Точно в момента съм с Уил. Ей сега ти го давам. — И му подадох телефона.

Уил изруга под носа си, но все пак пое апарата.

— Здравейте, госпожице Дъркс, съжалявам за тази неочаквана молба да говоря с вас. Да, такава си е, нали? Не, не е луда и не съм лекар. Да, разбира се. И е права — действително трябва да обсъдим нещо — заплаха за сигурността на *Gifted*. Да докажа самоличността си? Мога да ви дам референции. Брат ми тук ще ви предостави името на един старши служител в Скотланд Ярд, който ще гарантира за него. Аха. Да, съгласен съм. Най-добре ще е да обсъдим нещата лично. В девет? Добре. Да, Ейнджъл знае пътя. — Гласът му се снижи леко и доби някак по-интимно звучене. — С нетърпение очаквам да се видим. До скоро! — Той затвори и за миг притисна слушалката до устните си.

— Е? — Сплетох пръсти и притиснах корема си с ръце, току-виж укротя присвиването отвътре.

— Звучи обещаващо. Много, много обещаващо — ухили ми се той.

Пратиха ме да си легна, а другите останаха да планират предстоящия ден, предполагам това беше нещо като наказание, пък и на Виктор май му бе дошло до гуша от мен. Случва се. Самър се опита да ме успокои, че имам нужда от почивка след цялото вълнение, но предвид факта, че Мисти мълчеше през цялото време, реших, че собствената ми интерпретация е по-близо до истината. Въобще имах доста грехове да изкупвам. Това, че накарах Марго да се обади на Уил, бе огромна червена точка в моя полза, но за съжаление, черните точки заемаха цялата страница.

— Гледай да не изпортиш работата утре, Кемпбел — ударих с юмрук възглавницата си от навити дрехи.

Заспах с мисълта, че ако заведе Уил да срещне своята орис в девет часа, все пак ще мога да спазя уговорката си с Кърт да разучим партитурата за цигулка в десет.

Когато се изтърколих от палатката с усукани дрехи, Уил вече беше буден и готов. Изглеждаше страхотно — току-що обръснат, с все още влажна от душа коса, черна тениска с разкопчана синя риза отгоре, сини дънки и поизносени ботуши.

Наведох глава и хубавичко си стръсках косата, това трябваше да ми свърши работа, докато намеря огледало. Мисти и Самър ме наблюдаваха от спалните си чували със светнали очи. Решили бяхме да не ставаме всички да изпращаме Уил — излишно бе да го напъргаме допълнително в тази и без това вълнуваща сутрин, но и двете стискаха палци върху завивките. Отдадох им чест — един вид обещание, че ще положа максимални усилия да не се издъня и този път.

— Готов ли си? — обърнах се към Уил.

— По-готов не мога да бъда. — Той изправи рамене.

— Виктор няма ли да идва?

— Ще му се обадя после.

И аз не бих искала публика при първата ми среща със сродната ми душа — все пак ставаше дума за нещо много лично.

Реших, че не е зле да го подготвя за евентуално разочарование.

— Нали знаеш, че може и да не е тя? Но пък ми се струва, че е най-подходящият кандидат.

— Знам.

Хванах ръката му, която се люлееше между нас.

— Споменах ли, че е зашеметяващо красива?

Той се изсмя тихичко.

— Не, но това няма значение. Важно е каква е отвътре.

Обвих ръце около ръката му.

— О, Уилям, ти си най-милият мъж на света. Да можеше и моят да е наполовина толкова мил.

— Наистина ли мислиш, че този Маркърс е твой човек?

— Не мога да се преборя с усещането, че е той, нищо, че се държи с мен като с кръстоска между лунатичка и фенка.

— Значи, втората ми задача за деня е да разкрася физиономията на Маркърс Коен.

И наистина би го сторил. Направо си представях как Уил Бенедикт се изправя срещу Маркърс и му дава хубавичък урок как да се държи с дамите. В това отношение е много старомоден — метнал се е на баща си.

— Няма нужда, Уил, аз ще се оправя с него. Ще го хвана за ушите и ще го накарам да ме изслуша, пък ако ще това да е последното нещо, което ще направя. Ти гледай да си подредиш твоя живот. Моят винаги ще е верижна катастрофа, каквото и да предприемам.

Марго бе предала името на Уил на охраната, така че Ал го пусна да мине.

— Чух, че вчера хич не си се представила зле, Ей Си — отбеляза той, докато попълваше пропуска на Уил. — Хванах малко по телевизията. Бандата ти далеч не е от най-ужасните.

— Благодаря, Ал.

Докато минавахме през бариерата, Уил ме побутна с лакът.

— Какво беше това? Обида?

— От устата на Ал това си е висша похвала.

— Вие, британците, сте ужасно странни хора.

Отбих се през рецепцията, за да проверя дали някой не е оставил съобщение, че срещата ми с Кърт се отменя. Хенри изпадна във възторг, щом ме видя да влизам с поредния готин младеж. Присъствието ни й подежда като първата чаша кафе за деня, призна тя, докато преглеждаше оставените й съобщения.

— Не, за теб няма нищо.

Слава богу!

— Как мина снощи?

Тя стрелна Уил с поглед.

— Спокойно. Няма да те изпорти пред организаторите.

При тази подкана едва сдържаният порой от думи мигом се отприщи.

— О, божичко, Ейнджъл. Запознах се с *Gifted*. Обичам го този Мат, вкара ме на най-якия купон на целия фестивал.

Браво на Мат.

— Радвам се, че си изкарала добре.

— Спомена, че нещо не ти е било добре.

— А, нищо сериозно. Сега съм наред. — Изкушавах се да я впечатля истински, като й кажа къде щях да ходя с цигулката малко по-късно, но реших да си мълча, да не би да урочасам цялата работа.

Сбогувахме се и тръгнахме към сектора с кемперите.

— Къде ще ни чака Марго?

— В автобуса. Там ѝ е офисът. — Уил подръпна нервно деколтето на тениската си. — Как изглеждам?

— Страхотно. Няма да ти устои. Как смяташ да процедираш? Искаш ли да остана да ти съдействам?

Той направо се задави.

— Ти? Да ми съдействаш?

Добре де, признавам, че беше малко вероятно.

— Тогава какво, да ви представя и тихичко да се оттегля?

— Така ми се струва най-добре.

Стигнахме сребристия автобус и се спряхме пред задната врата.

— Готов ли си? — вдигнах ръка да почукам.

Той кимна.

— Не я заливай с твърде много информация, става ли? Не започвай още от началото да ѝ говориш за саванти и дарби. Или сродни души. — Той се взря в напрегнатото ми изражение. — Всъщност най-добре не казвай нищо.

Вратата се отвори и на прага ни посрещна Кърт. За пръв път не се зарадвах да го видя.

— О, добро утро, Кърт. Това е съвсем нормалният ми и съвсем неексцентричен приятел, за когото ти споменах — Уил Бенедикт.

Кърт вдигна вежда.

— Така ли?

Уил ме побутна настрани и подаде визитната си картичка.

— Радвам се да се запознаем, сър.

Рок божеството потрепери.

— Без „сър“ в девет сутринта, моля. Наричай ме Кърт. Хайде, влизайте.

Планът на Уил да се отърве от мен се сгромоляса с гръм и трясък. Свих извинително рамене и пристъпих в автобуса.

— Уха, колко яко! Та тук си имате всичко! — Кърт ни вкара в малък салон с канапета, телевизор, музикална уредба и китари на стойки. На масичката даже имаше растение в саксия. Прокарах пръсти по листата, истинско беше, а не пластмасово.

— Да, нещо като дом, когато не сме си у дома. Отпред има седалки, но тук си почиваме. — Той посочи канапето. — Настанявай се, Уил. — Той самият седна срещу нас и вдигна глезен върху коляното на другия си крак, любимата му поза. — Какво става с Ейнджъл? Да не

сте я пуснали в градски отпуск? Маркърс е убеден, че е луда за връзване.

Замръзнах. Шегуваше се, разбира се, но долавях, че действително се съмнява в здравия ми разум.

— Не, сър... Кърт. Нищо й няма на Ейнджъл. Аз и братята ми настоявахме за тази среща. — Уил погледна към вратата, която водеше към останалата част от автобуса. — Мениджърката ви ще се присъедини ли към нас?

— Когато се убедя, че е безопасно. Ейнджъл беше мое решение — мой риск. Аз я въведох в близкия ни кръг и аз ще съм този, който ще я изхвърли, ако се окаже, че съм сбъркал. Не искам Марго да става свидетел на грозни сцени. Интуицията ми за хората обикновено е желязна, но може и да греша. — Усмивката му не беше онази, която бях виждала до този момент. За първи път зървах циничната му страна, усъвършенствана в хода на годините, в които се бе учил да различава добрите от лошите.

— О, Кърт, няма нужда да ме пазиш толкова, непрекъснато ти го повтарям! — Марго се появи на вратата, понесла поднос с кафета. Уил скочи и мигом разчисти масата. — Благодаря! — Очите й се спряха на лицето му, видяното определено й хареса, личеше си.

Използвай телепатия, подканих го.

Той поклати леко глава, явно имаше друг план.

Прехапах устни, за да не изтърся нещо крайно неуместно, например от сорта на: *Той е сродната ти душа, Марго! Целуни го!*

— Как си, Ейнджъл? Маркърс разказваше, че вчера те нападнал някакъв журналист. Смята, че трябва да подадеш оплакване. — Марго ми предложи чашка кафе. — Мляко?

— Да, моля. Нищо ми няма. Много ти благодаря, че отдели време да се срещнеш с Уил.

Тя ми се усмихна и побутна към мен чашата, украсена с логото на *Gifted*.

— Не мога да си позволя да пренебрегна предупреждение, дори когато идва от най-неочакван източник. Пък и се тревожихме за теб. Решихме, че няма да е зле да поговорим с някого от приятелите ти.

Супер! Значи, бяха се съгласили да се срещнат с Уил само защото искаха да се уверят, че провеждам подходящо лечение за лудостта си? Въздъгнах философски. Но пък се получи, нали така?

— Така, Уил, дали все пак да не ни кажеш какво всъщност става? Визитката ти твърди, че си експерт по лична сигурност. Така каза и Ейнджъл. Ако приемем, че не сте луди, да не става дума за някаква аматьорска театрална постановка? Ейнджъл спомена също, че брат ти работи за ФБР, това последното вече ни се видя съвсем невероятно. — Кърт отпи от кафето си. Пиеше го чисто и силно.

Уил постави още една визитка на масата.

— Командир Даунинг, „Специални операции“, Скотланд Ярд. Питайте го за Виктор Бенедикт.

Марго пое картичката със свършения си френски маникюр.

— Номерът е лондонски. Сериозно ли говорите? Ако се обадя и установя, че ни мамите, ще си имате големи неприятности, господин Бенедикт.

— Уил. Наричайте ме Уил.

— Уха! Направо усещах искрите, които припламваха помежду им, хем седях на известно разстояние от линията на прекия им визуален контакт.

Невъзмутимата Марго внезапно се изчерви.

— Добре, Уил, ще се обадя.

— Очаква да се свържете с него. Виктор го е предупредил.

— Марго взе картичката и изчезна в кабинета си. А ние тримата останахме да чакаме в неловко мълчание.

— И, ъ, от колко време работи за вас Марго? — обади се накрая Уил.

Присвих предупредително очи насреща му. Не успяваше да прикрие интереса си особено умело.

Кърт приглади дънките си.

— От четири години, откакто завърши колежа. Тя ми е доведена сестра.

— Не знаех — погледът на Уил се впери във вратата, зад която бе изчезнала Марго.

— Няма как да знаете. Не афишира роднинските си връзки с мен, но работи за нас. Знаем, че мога да й имам доверие.

Стори ми се, че зад тази реплика се криеше някакво неприятно преживяване, нещо от сорта на „парен каша духа“. В шоубизнеса вероятно е направо невъзможно да намериш хора, на които да се довериш, затова и двамата с Маркъс бяха настръхнали като таралежи.

— Имаме общ баща, но е напуснал майките ни скоро след като забременели. Запознах се с нея благодарение на баба ми и дядо ми. Защо всъщност ви разказвам всичко това?

— Защото дълбоко в себе си знаеш, че с Ейнджъл не представляваме заплаха за вас — отвърна тихо Уил.

Кърт отпи малко кафе.

Марго се върна с озадачено изражение.

— Издържаха проверката, Кърт. Наистина са такива, за каквито ги представи Ейнджъл... колкото и невероятно да звучи.

Кърт се приведе напред и ръцете му увиснаха между коленете.

— Хей, миличка, май ще трябва да си преразгледам мнението, че си откачена. Дължа ти извинение.

Усмихнах му се облекчено.

— Приема се. Освен това, ако питаш приятелите ми, вероятно ще ти кажат, че съм на ръба на лудостта, така че ти е простено погрешното впечатление.

— Но на мен точно това ми харесва в теб. Изглежда, че всичко е наред, нали така? — и той ми протегна ръка.

Стиснах я.

— Всичко е наред, Кърт.

Той се обърна към Уил.

— Добре, след като вече знам, че говорите сериозно, каква е тази опасност, която сте надушили, и защо използвате това девойче да предава съобщенията ви? Снощният журналист има ли нещо общо с тая работа? — Ръцете му се свиха в юмруци. Явно Маркърс му беше разказал. — Понеже, ако има, съм готов да ви избия зъбите, задето я изложихте на опасност.

Олеле, още един мъж със силни закрилнически чувства! Преди да успее да възразя, Уил ме прекъсна.

— Да, има общо, и да, сбъркахме, като изложихме Ейнджъл на риск. Работата беше там, че когато я изпратихме да ви предаде съобщението ни, равнището на опасност беше съвсем ниско по скалата.

— Каква скала?

Уил прокара ръка през челото си и лицето му доби решителен вид, подобно на плувец, който се готви да скочи от трамплина в битка за олимпийското злато.

— Имам дарбата да усещам такива неща. Ако впрегна сетивата си, мога да доловя всички видове опасност около себе си. Веднага разбрах, че Ейнджъл е загазила, но бях твърде далече, за да установя къде се намира и да ѝ се притека на помощ.

Марго приседна до Кърт, точно срещу Уил.

— Дарба? Можеш ли да го докажеш?

— Какво да ви кажа? Знам, че като цяло сте се заобиколили с добър и лоялен екип, поне доколкото виждам, но на ваше място бих проверил по-обстойно шофьора на автобуса. Явява ми се като риск, но е възможно да става дума за здравословен проблем. Въпреки това, проверете за какво става въпрос. Не бихте искали да блъсне автобуса в някоя стена, понеже е получил инфаркт.

Марго нервно сплете пръсти. Инстинктивно долавяше, че атмосферата буквално пращи от савантска енергия, но нямаше нужния опит, за да разпознае за какво точно става дума.

— За Джим си залагам главата, но може би си прав за здравословните проблеми. Но това не е никакво доказателство. И аз мога да си съчиня такава история.

На Кърт обаче тези не му минаваха.

— Сигурен съм, че подобни историйки са чудесна реклама за охранителната ви фирма, стига клиентите ви да си падат по такива неща, но тук всички сме възрастни хора, излишно е да си разказваме приказки.

— Аз още не съм възрастна. — Наредих чашите с кафето в редичка. — И още вярвам в приказки.

Сигурна ли си, Ейнджъл? попита ме Уил.

За теб, скъпи, съм готова на всичко. Протегнах ръка и се усмихнах на Кърт.

— Гледай.

Кафето се надигна от чашата му и започна да се усуква като въже. После призовах и моето да се увие около неговото — кафявото се усука около черното.

— Какво ще кажеш за малко мляко? — Млякото се накъдри и надигна от каничката и се присъедини към двете тъмни струи. — Не, не обичаш мляко, нали така? — Върнах млякото на мястото му. — Мисля, че вече се охлади. — Двете течни нишки се разплетоха и всяка се върна в собствената си чаша — моята все така светла, неговата

съвършено черна. Това последното изискваше сериозна концентрация и практика, но нали съм единствено дете... какво друго да правя по време на семейните почивки с нашите?

— Какво беше това, по дяволите? (Между нас казано, той не използва „по дяволите“, а нещо по-цветисто.)

— И аз имам дарба, просто моята е по-видима. Мога да манипулирам водата. С Уил сме саванти.

Опа, дали не избързах?

— Ейнджъл...

— Съжалявам, Уил.

— Саванти? Какво означава това? — Марго вдигна каничката с мляко и подозрително подуши съдържанието.

— Марго, не си ли забелязала да имаш някакви необичайни способности? — попита я Уил.

— Ами... не.

— Напротив, имаш. Във всичко, което е свързано със звука, си направо гениална. — Кърт се протегна и стисна ръката ѝ. — Признай си. Освен това твърдиш, че долавяш разни неща у другите, примерно дали имат истински талант, нали така откри Маркърс?

— Смятаме, че и Маркърс е савант — добави Уил. — Само че никак не прие добре новината, когато Ейнджъл се опита да му каже.

— Щом е дошло от нея, естествено, че няма да я приеме — обади се Марго. — Мисли я за...

— Знам за каква ме мисли — побързах да я прекъсна, за да не се отплеснем пак в темата как Ейнджъл трябва да я затворят в тапицирана стая за нейно собствено добро.

— Това твое умение да откриваш таланти как точно действа? — полюбопитства Уил. Господи, какво самообладание имаше! Аз отдавна щях да съм стигнала до репликата „ти си сродната ми душа“. Всъщност нали точно така подходих. И вижте какво се получи...

— Ако се вслушам много внимателно, чувам... чувам душата на човека. Божичко, звучи направо налудничаво, нали? — Марго прибра карамелената си коса зад тила.

— Не и в нашия свят. Вслушай се в Ейнджъл. Какво чуваш?

Марго ми се усмихна.

— Вече съм го правила. Душата ѝ има глас на камбана, свързвам го с голям музикален талант, като този на Маркърс, само че неговият

тон е малко по-нисък. А тонът на Ейнджъл е кристалночист, истински, въпреки шантавото й поведение.

— А аз? Какво усещаш за мен?

Олеле, измърмори го с толкова секси глас, че не проумявах как Марго се удържа да не скочи през масичката и не рухна в прегръдките му.

— Ти? — Тя затвори очи. — Звучиш... прекрасно.

Настана мълчание. Готова бях да заложа цялото съдържание на спестовната си сметка, че най-после той й говореше телепатично.

— Сродна душа. Какво е това?

Кърт отвори уста, за да ги прекъсне, вероятно да попита какво става, но аз му изшътках.

— Моля те, остави ги да се разберат.

В този момент Уил се изправи и заобиколи масата. Падна на колене пред нея, притегли ръцете ѝ и ги притисна към устните си.

Ура, ура, ура! За съжаление, ликувах наум. Ейнджъл сватовницата се впусна в дивашки танц, придружен от всякакви лудешки движения и тържествуващи жестове.

— Май няма да е зле да ги оставим сами — казах на Кърт. — Искаш ли да погледнем партитурата за цигулката?

— Нали уж щяхме да говорим за някаква опасност? — Кърт не изглеждаше никак доволен, че сестричката му си губи ума по някакъв непознат.

— Уил ще ѝ обясни, когато стигнат дотам — дръпнах го да се изправи. — Вярвай ми, в момента си напълно излишен. После ще ѝ е неудобно, че големият ѝ брат е станал свидетел на тая сцена.

Кърт хвърли последен поглед през рамо и ме остави да го отведа.

— Ейнджъл, без майтап, какво всъщност става тук?

— Сестра ти току-що срещна сродната си душа, тоест Уил, в случай че не си забелязал неоновите табели с форма на сърце, които примигваха между тях. — Щракнах с пръсти във въздуха. — За савантите като Марго и мен — за всеки от нас има по един специален човек, който притежава другата половина от дарбата ни. Ако имаш късмет, го срещаш и установяваш, че заедно сте много повече, отколкото поотделно — съвършената космическа двойка.

— Ама ти наистина вярваш в приказки, а? — Кърт се спря на слънце пред автобуса, мъчейки се да възстанови вътрешното си

равновесие, след като така грубо го бяхме разтърсили с нашите разкрития.

— Разпитай я после. На мен сигурно няма да повярваш, въпреки че ти показах какво умея. — Внезапно ми хрумна нещо.

Хей, Кърт, не смяташ ли, че и ти си савант?

Какво, по дяволите, правиш в главата ми?

Ухилих се.

Просто проверявам. О, господи, значи, наистина си савант! Каква е дарбата ти? Хайде, де, кажи ми?

— Дарбата ми е да сритвам задника на разни досадни мацки с телепатични умения, които обръщат живота ми в епизод на „Паранормално“.

Готова бях да се прегърна от щастие.

— Имаш дарба, имаш, просто не знаеш, че именно тя те прави савант. Иначе защо ще кръстите бандата си така?

— Защото имахме твърде високо мнение за себе си и решихме, че сме даровити музиканти.

Какъв разочароващ отговор!

— Изглежда, че се е намесила съдбата, понеже името е идеално. Какво умееш, замисли се, каква е суперсилата ти?

— Дявол да те вземе, ама ти не се отказваш, а?

— Да не е нещо срамно? Примерно да можеш да виждаш хората без дрехи? Майката на Мисти го умеє. Или нещо депресарско? Мацката на Уриел може да ти каже кога ще умреш — хич не е приятно да знаеш такива неща за хората, но започва да свиква. — Изражението му помръкна. — О, господи, пак се раздърдорих, нали? Извинявай, извинявай. Млъквам. Ще оставя Виктор и Уриел да говорят с теб. В момента ще ти бъдат много по-полезни от мен.

— Ейнджъл, искаш ли да свириш на цигулка довечера, или не?

— Да! — направих жест, сякаш дърпам цип върху устните си.

— Добре, тогава забрави тия лудости и иди да си вземеш инструмента. Ще те чакам в кемпера след половин час.

Дръпнах обратно ципа.

— Той къде е?

— Срещу Маркъс. Предполагам помниш къде е неговият, нали? — И той се отдалечи с наперена походка, очевидно изпълнен с нетърпение да се махне от мен, за да си подреди мислите.

ГЛАВА 12

Складът за инструменти все по-често ми служеше като стая за разсъждения. Затворих вратата зад себе си и шумът на фестивала заглъхна в далечината. Дори и в сънените утрини не беше напълно тихо — постоянната глъч от гласове, звуците от репетициите, музиката от сергиите за закуски, вечното плискане на морето, което шепнеше нещо на дарбата ми. Седнах с гръб към нечий куфар с барабани и подпрях брадичка на коленете си.

Твърде много се случваше, при това твърде бързо — даже и за мен, а аз не съм от хората, дето копнеят за спокоен живот. Чудесно беше, че открихме тази малка групичка саванти, непозната за Мрежата ни, а намирането на Марго бе направо прекрасно. Само дето, даже и след като насъсках Виктор по него, Кърт трудно щеше да схване, че трябва да крие дарбата си — твърде много време бе прекарал под прожекторите, а и май не беше склонен да приема чужди съвети. Напротив, свикнал бе да командва. Но пък до момента бе успявал да крие силите си, или дори да не разбере, че притежава такива, така че едва ли бяха особено явни, иначе все някой щеше да забележи.

А оставаше и проблемът с Маркърс. Изругах наум. Провалих най-важната среща в целия си живот и хич нямаше да ми е лесно да поправа щетите — горе-долу като да слепя наново настъпена яйчена черупка.

Преразгледах поведението си от изминалите два дни. Хиперактивността ми ставаше непоносима и за мен самата, държах се като превъзбудено хлапе, прекалило със захарта. Дори Маркърс да ми отговореше телепатично, дори да се окажеше, че е сродната ми душа, дали щеше да се зарадва? Знаех, че на момчетата им е забавно да излизат с мен, но дали щеше да е така, когато ставаше дума за цял живот? Уви, съмнявах се, че някой си мечтае за такъв партньор.

Налагаше се да се променя.

— Я порасни малко — прошепнах, колкото да чуя как звучи тази идея в тъмното. Сериозна, спокойна и сдържана. Като родителите ми.

Мили боже! Ударих чело в коленете си, стискайки очи. Не, не, ще се справиш, Ейнджъл. Далеч не си толкова повърхностна, трябва просто да покажеш на сериозния, поетично настроен Маркърс и другите си страни. Знаеш, че не си пада по лекомислените момичета, така че ще е нужно да се превърнеш в интелектуалния еквивалент на боксьор свръхтежка категория и да го зашеметиш с изтънченост.

Реших да изрепетирам няколко реплики.

Здрасти, Маркърс. А, питаш какво чета ли? Реших да си препрочета нещичко от събраните съчинения на Джеймс Джойс. Я кажи, кое предпочиташ — „Одисей“ или „Бдение над Финеган“? Виждах бях Самър да ги изучава и бях прочела няколко откъса иззад рамото ѝ, така че знаех, че са страшно впечатляващи.

А може би бе по-скоро човек на идеите? Знаеш ли, Маркърс, страшно си падам по френската философия. Не смяташ ли, че теорията на Жак Дерида за деконструкцията е изключително интересна? Алекс веднъж се опита да ми обясни тая теория и аз май донякъде я схванах.

Не, „интересна“ звучи тъпо, Алекс никога не би използвал такова прилагателно. Опитах още веднъж, този път на глас.

— Хей, Маркърс, не смяташ ли, че деконструктивизмът на Дерида е невероятно предизвикателство за интелекта?

— Извинявай, каза ли нещо?

Отворих очи и видях някаква жена с венец от копринени цветя да ме гледа изумено. Явно беше влязла, докато съм стояла със затворени очи.

— О, просто репетирах... една песен.

Тя вдигна куфар за китара.

— Пееш за Дерида? Много яко. — Тя отметна дългата си индийска пола, украсена с пайети, и си излезе. Въздъгнах облекчено. Добре че посетителите на фестивала бяха готови да преглътнат всякакви чудатости. Какво точно би могъл да пее човек за френските философи? *О, Дерида/караш ме да се стремя/към необятна красота/ведно със сродната ми душа.* Разкикотих се на глупавия куплет. Хич не се смей! Дръж се сериозно! Философията не е шега работа.

О, божичко! Тридесетте ми минути почти изтекоха. Когато излезех от склада, щях да съм нов човек — човек, когото и най-яките банди, като *Gifted* например, биха поканили да свири с тях, човек,

когото Маркъс не би пренебрегнал. Операция „Трансформацията на Ейнджъл“ започваше.

Грабнах Фреди — не, не така. Грабнах фолк цигулката си. Новата Ейнджъл не би използвала детински имена за инструменти на изкуството. Напуснах скривалището си, и то твърдо решена този път да успеея.

— Влез — отвърна рязко Кърт в отговор на тихото ми почукване. Обичайно бих издумкала кратко музикално произведение в синкопиран ритъм, но в момента се опитвах да подражавам на Самър, да се държа така, както би се държала тя. Уравновесена. Без излишен ентузиазъм. Очарователна.

— Върнах се. О, здрасти, Маркъс! — Трябваше да се сетя, че и той ще е тук, та нали Кърт спомена, че работят заедно по песента. — Как си тази сутрин? Времето е наистина чудесно. — Не изчаках отговор, решавайки да напластя дебело новото си изискано поведение. Страх ме беше, че ако спра, ще се почувствам така, сякаш гледам надолу от опънато въже. — Донесох Фред... гъдулката ми. Е, ще ми покажете ли нотите? — Огледах се за нотните листове, хванала Фреди за шийката. — Няма да е зле да побързаме, понеже съм сигурна, че сте много заети. Вероятно имате да ходите на разни места, да се срещате с разни хора. Не искам да ви преча.

Най-после погледнах Кърт в очите. Погледа на Маркъс отбягвах с всички сили.

— Добре ли си, миличка? — попита ме Кърт. Прокара пръсти през гъстата си черна коса и обещата на ухото проблесна му като на пират. — Държиш се малко странно.

— Естествено. Ето, пристигнах. Съвсем навреме. С цигулката. Както ме помоли. Защо да не съм добре? — Извадих колофона, за да натрия лъка, а и защото бях толкова напрегната, че просто трябваше да правя нещо. Обаче май доста добре докарвах професионалното отношение. — Времето е пари и прочее.

Маркъс се прокашля. Между него и Кърт като че ли се водеше някакъв безмълвен разговор, но не по телепатия, а чрез обичайния способ, с многозначителни погледи, както умеят хората, които се познават много добре.

Кърт взе Фреди от пръстите ми и го прибра обратно в калъфа.

О, да му се не види.

— Ти... размислил си за участието ми?

— Не, миличка, просто не очаквахме да нахлуеш така. Искрахме да ти изсвирим парчето, за да ни кажеш какво мислиш.

— А, добре. — Явно погрешно бях възприела задачата, не очаквах да хвана лъка и да засвирия като обикновен сесиен музикант, искаха да си сътрудничим. Музикантското ми сърце подскочи от радост и разкърши хълбоци, но ентусиазмът му мигом бе попарен от госпожица „Тази работа държа да я свършим както трябва“. — Да, естествено. Ще се радвам да направя каквото е нужно. Дайте да видим какво имате да ми покажете.

Маркърс пушна сноп листове в скута ми. Разбрах, че е той по ръцете. Все още отказвах да го погледна.

Кърт свали една от китарите, стара и очукана, налепенa с избледнели лепенки.

— Маркърс, защо не й я изпееш? Аз ще съм втори глас.

— Казва се „Stay Away, Come Closer“. — Маркърс подхвана акустичната си китара и засвири. И ето, отново се случваше: в момента, в който изпод пръстите му започнеше да се лее музика, всички светлинки на таблото ми светваха. Беше ми дяволски трудно да не изпадна в обичайния си бурен възторг. Впила пръсти в коленете си, стиснах зъби, за да не изтърся нещо неуместно.

Кърт включи хубавия си нисък тенор към по-високия глас на Маркърс. Част от мозъка ми регистрира, че в момента се сбъдва една от най-големите ми мечти. Че кое момиче на тоя свят не си е представяло как двама суперсекси рокаджии му изнасят серенада? Освен това не ми беше лесно да се отърся от усещането, че думите на песента са насочени именно към мен — *стой далече от мен, копнея да си до мен* — героят в песента бе силно объркан, изпращаше крайно противоречиви послания на момичето, което обичаше. Съвсем на място. Но поне този текст бе писан дълго преди да се появи на сцената, така че нямах основания да го приемам лично.

Приключиха. Седях онемяла, все още разтърсвана от шоките вълни, породени от дарбата на Маркърс, които ме люшкаха, сякаш бях топче за пинбол, блъскащо се в камбанки и лампички, преди да задейства сирената за джакпота. Впрегнах всички мускули на лицето си, за да овладеея малоумната усмивка, в която устните ми настояваха да се разтегнат.

Маркър изпършка.

— Не й харесва. Дали да не размислим, Кърт? Смятах, че ще стане хит, но виж й физиономията.

— На момчетата им хареса, Марго също я оцени високо — Кърт върна китарата на стойката.

— Но Ейнджъл е напълно равнодушна. Ако й харесваше, щеше поне да потропне с крак или нещо такова. Какво не й е наред, Ейнджъл?

Спокойно. Професионално. Не обръщай внимание на факта, че сърцето ти препуска така, сякаш току-що си слязла от влакче на ужасите.

— Напротив, Маркър, парчето е добро. Отлично. Нищо му няма. Прав си, ще стане хит. — Напърнах се да измисля някакъв смислен въпрос. — Това първата песен в албума ли ще бъде?

Кърт разтърка врата си.

— Мислехме да я използваме за заглавие на албума, да го изпишем на две нива: отгоре „стой далече от мен“, а в долната част на обложката — „ела по-близо“. — Той се обърна към Маркър. — Дявол го взел, мислех си, че идеята си я бива, но си прав, не й харесва. Къде точно сме се объркали?

Започна да ме обзема лека истерия. Наистина ли се канеха да се откажат от тази прекрасна песен само защото не потропвах с крак?

— Ама чудесна е, честно. Прекрасна.

— Тогава защо не ти харесва? — тросна ми се Маркър, донякъде ядосан и доста обиден.

— Харесва ми, много даже.

— Не е вярно. Онази Ейнджъл, която познаваме, не седи като на погребение, когато слуша музика, която й харесва! Ако наистина ти харесва, защо се държиш така?

— Защото се опитвам да се държа прилично! — Плеснах устата си с длан. Двамата ме зяпнаха изумено.

— Да се държиш прилично ли? — измърмори Маркър. — Та това е загубена кауза.

Кърт му направи знак да млъкне.

— Миличка, с нас можеш да се държиш естествено.

Очите ми се наляха със сълзи от яд.

— Напротив. Досадна съм и импулсивна. Скачам и с двата крака, преди да погледна. Е, вече няма да е така, считано от днес. — Ударих с юмруци по коленете си. — Ще бъда спокойна и професионална. — Ефектът леко се губеше, предвид това, че по лицето ми се стичаха сълзи. Избърсах ги гневно. — Добре, де, може и да не съм особено спокойна, но ще се държа като професионалист, та ако ще да пукна. Песента е страхотна. Не я променяйте. И имам някои идеи за цигулката, ако искате да ги чуете.

— Нали затова си тук — Кърт кимна многозначително на Маркъс, очевидно му намекваше да стори нещо, но не можех да разбера какво. Маркъс остави китарата и седна до мен. Рамо до рамо, бедро до бедро, в същата поза като мен. Кърт се отмести встрани, за да ни остави насаме.

Маркъс ме побутна.

— Ейнджъл, излишно е да се преструваш на нещо, което не си. Май няма да ни е лесно, ако ще си така скована. Та нали на теб разчитаме да си нашата веселячка?

— Но аз съм много повече от веселячка — подсмъркнах. — Чета Джеймс Джойс — отгук-оттам — и знам за Дерида... и други неща. — Издухах си носа в салфетката, която Маркъс дръпна от кутията под масичката и ми подаде. — Не съм толкова повърхностна, колкото изглеждам.

— Радвам се да го чуя. — Имах чувството, че ми се надсмива. — Кърт казва, че ти дължа извинение. Видял бил доказателства, че не си луда, и твърди, че дарбата ти да правиш онези странни неща с водата е истинска или поне е най-първокласният фокус, който някога е виждал.

Дръпнах си още една салфетка.

— Истинска е.

— Е, сега, когато вече сме сигурни, че няма да те отведат хората в белите престилки, защо не се успокоиш и не се радваш на възможността да свириш с нас?

Защото исках нещо повече.

— Но ти ме мразиш, каквато съм по принцип.

Той ме побутна по рамото.

— Не е вярно. Като в песента е — хем искам да стоиш далече от мен, хем искам да си до мен. Объркваш ме.

— И ти ме объркваш.

Той обхвана лицето ми с длан и извъртя главата ми така, че да срещна сините му очи. Изражението им ме прониза, разбуди всяка клетка в тялото ми и я изпълни с живот, като сигнална тръба, придружена със заря във военен лагер. — Съжалявам за снощи. Казах неща, които не биваше да изричам.

При спомена как ме бе накарал да се чувствам смачках гневно салфетките.

— Не съм лесна. Не спя с когото ми падне.

— Не, категорично не си лесна. Напротив, оказваш се най-трудната загадка, с която някога съм се сблъсквал. Но пък си дяволски добър музикант, така че, щом не искаш да опиташ другите неща с мен, тогава да порботим върху онова, което все пак можем да споделим, става ли?

Не че не исках да опитам други неща... всякакви неща. Проблемът беше, че не ми харесваше на каква основа ми предлагаше да се сблизим. Но как бих могла да му го кажа? И понеже не намирах думи, кимнах.

— Чудесно. И преди на Кърт да му писне да ни чака да се разберем, предлагам помирителна целувка.

Прекрасна идея.

— Оо, ужасна идея! Устните му докоснаха моите и точно както предния път, невинната целувка някак се превърна в страстна прегръдка. Едната му ръка ме обхвана през гърба, за да не залитна, с другата плъзна пръсти по шията ми в търсене на местенца, които да запратят тръпки по цялото ми тяло. Усецах всяка извивка на устата му, докато езикът му изследваше моята. Преградите помежду ни се олюляха и рухнаха. В продължение на един вълшебен миг споделяхме едно и също пространство, едно и също съзнание.

Божествения Коен — прошепнах в ума му прякора, който му бях измислила.

Устните му се извиха в усмивка.

— AC/DC, да се целувам с теб, е като да си пъхна пръста в контакта, само че в хубавия смисъл.

Кърт се прокашля.

— Ако сте приключили със сдобряването, дали не можем да преминем към музиката, моля?

Крайно смутена, изпънах дрехите си надолу. Фактът, че бях в състояние да забравя присъствието на идола си, показваше колко могъщо бе привличането между мен и Маркърс.

— О, ъ, само да взема Фреди и ще ви покажа какво имам предвид.

Маркърс и Кърт едновременно се обърнаха към вратата.

— Кой е Фреди? — попита Маркърс.

— Цигулката ми. — Вдигнах инструмента. По дяволите, краткотрайната ми изтънченост не бе устояла на целувката. — Да ви изсвиря ли какво ми хрумна? Чудех се дали не може цигулката да бъде женският глас, който да отговаря на объркания влюбен в песента, нещо като контрапункт?

Кърт се ухили на Маркърс.

— Нали ти казах, че си струва да я привлечем за този проект. Интуицията ми никога не ме лъже. Маркърс, защо не вземеш твоя Дилън, докато аз приготвя Брус. — Той ми намигна и вдигна китарата си. — Всички добри музиканти си кръщават инструментите.

След като изгладихме партитурата и я изрепетирахме два-три пъти, Кърт ни изгони от кемпера, понеже имал среща с продуцента си. Маркърс и без това предпочиташе да си тръгне, преди онзи да пристигне.

Задържа ми вратата, за да изляза.

— Не мога да го понасям. Бари Хангърфорд е най-големият задник в бранша.

Веднага се сетих за кого иде реч — онзи тип, на когото Джоуи се беше сопнал през първия ни следобед.

— Май не ме харесва особено.

Маркърс се подсмихна.

— С тия танци по масите. Ужасно се подразни. Ако не бях полудял от ревност от коментарите на Джей за готиното му гадже, щях да се кача до теб, само и само да му натрия носа. Хей, искаш ли да си оставиш цигулката в караваната ми?

„Полудял от ревност“, значи, затова бе реагирал така!

— А после какво?

Погледът му се зарея над главата ми към поляната с палатките.

— Още не съм разгледал нищо. Нали предложи да ме разведеш.

Ухилих се.

— Предложих да разведа приятелчетата ти от бандата, тъй като ти самият се оказа твърде голям темерут, за да приемеш поканата ми.

Маркърс ме погледна умолително с големите си очи и аз, естествено, моментално омекнах.

— Но сега ще се смелиш над мен, нали?

— Само ако не ни нападнат фенките ти.

— Ами твоите фенове?

Не от фенове се страхувах аз, а от журналисти, погнали саванти. Братята Бенедикт никак нямаше да останат във възторг от идеята ми да се шляя из поляните — щяха да кажат, че си прося неприятностите.

— А защо не вземем да се дегизираме?

Той отключи караваната.

— Имам нещо много подходящо за теб.

Сложих Фреди до Дилън. Изглеждаха чудесно един до друг, сякаш бяха родени да са заедно.

Стига глупости, Ейнджъл, престани да сантименталничиш на тема музикални инструменти, за бога!

През помещението прелетя бейзболна шапка и ме цапардоса в гърдите.

— Пробвай я. — Шапката беше с логото на *Black Belt*. Нахлупих я и се огледах в огледалото. С прибрана назад коса, очите ми изглеждаха огромни.

— Слънчеви очила — Маркърс ми подаде един чифт с огледални стъкла. Сложих си ги и мигом се почувствах като важна особа, към която папараците задължително биха проявили интерес.

— Охо, колко *лоша* изглеждам — възкликнах одобрително.

— Точно така, моето лошо момиче — разсмя се Маркърс. — Всяка рок звезда трябва да си има такава.

— Е, господин кандидат рок звезда, каква дегизировка ще използваш? Как точно ще превърнеш Супермен в Кларк Кент?

— С нещо повече от очила с черни рамки. — Той се разрови в едно чекмедже.

— Не слагай плетената шапка, фенките ще те разпознаят.

Той я хвърли настрани със съжаление.

Нещо ми се мярна, докато тършувах, и бръкнах да го извадя.

— Това какво е?

— Това ли? Хипарската перука, която носех на едно новогодишно парти, преоблечен като Джон Ленън от късния му период.

— Сложи си я! — изкряхах.

Той нахлузи дългата тъмна перука върху светлата си коса. Към перуката даже имаше лента за коса. Ухили се на отражението си и понечи да я свали.

— Недей.

— Шегуваш ли се?

— Маркъс, виж се само, никой няма да те познае, дори майка ти. Имаш ли очила?

Той си сложи чифт ленънки с тъмнорозови стъкла.

— Ето, сега ще гледам на света през розови очила.

— Невероятно. Почти успя да се направиш непривлекателен.

Той ме събори върху канапето като наказание за кикотенето ми.

— Почти?

— Такава красота е невъзможно е да се скрие, пък дори и с тая идиотска перука.

Той продължи да ме гъделичка, докато не изквичах за милост.

— Предаваш ли се?

— Да! — Смъкнах перуката от главата му. — Освен това се шегувам. Не бих те накарала да излезеш пред хората с тоя парцал.

— Благодаря ти. — Той ме целуна по носа, а после устните му някак се отклониха към моите. Нещата започнаха да излизат от контрол, когато, за щастие, паднахме от тясното канапе. Приземих се по дупе и това ми помогна да се осъзная. Очертала бях определени граници и трябваше да ги спазвам, иначе щях да загубя всякакво самоуважение. Той посегна отново да ме прегърне, но аз скочих и се пъгнах обратно в дрешника така, сякаш нищо не се беше случило.

— Какво ще кажеш за това? — подхвърлих му каубойска шапка.

Маркъс въздъхна примирено.

— Тази става. Като сложа и очила, никой няма да ме познае.

Не бях толкова сигурна, аз лично бих го разпознала навсякъде, но действително щеше да заблуди повечето хора.

— Е, готов ли си да купонясваме?

— Да вървим. — Той ме хвана за ръката. — Покажи ми какво изпускам.

Първо проучихме какво предлагат фургоните със закуски. Можеше да си поръчаш всичко: от традиционна английска храна и аламинути до изискани вегетариански и международни ястия. Маркът купи кафе и френски сладкиши за двама ни, които излапахме върху купа сено на слънце. Къмпингът се разбуждаше и някои от влакчетата вече бяха пуснати — предимно от онези, дето те обръщат надолу с главата и те карат да пициш, — нещо, което хич не ми се струваше привлекателно толкова скоро след закуската, но решихме, че блъскащите се колички ще са забавни. Опитах се да платя, но Маркът настоя, мърморейки, че още съм ученичка, а той е автор на световен хит. Сръгах го с лакът в корема, за да не се фука толкова. Очаквах да поиска той да кара, но за моя изненада купи билети за две колички. Много скоро разбрах защо. За Маркът целият смисъл на блъскащите се колички беше не да бягаш да не те блъсне някой, а да гониш партньора си из цялата писта и да го приклешиш в някой ъгъл.

— Играем мръсно, така ли, каубой? — подвикнах му, приела предизвикателството. — Ей сега ще си намериш майстора! — Насочих колата си така, че да се шумгне между другите шофьори.

— Йе-ха! — викна Маркът, потопил се в духа на родеото. Както и очаквах, мигом се стрелна да ме гони.

Май си мислеше, че ще се опитам да си отмъстя, като на свой ред се блъсна в него, но не знаеше, че съм далеч по-хитра. Подмамих го, като обиколих няколко пъти пистата, но на третата или четвъртата обиколка съзрях златна възможност. Колата ми се стрелна между две понесли се една към друга колички и се провря между тях в последния момент. Маркът, който се носеше твърде бързо, за да успее да завие, се блъсна и в двете и се наложи да обяснява на непознатите — единият от които бе грубоват мъжага с дебел врат — защо кара така агресивно. В този момент прозвуча сигналът за край на играта и аз се измъкнах ловко от количката и размахвах победоносно юмрук. Маркът ми се намръщи, но после се разсмя. Измърмори нещо за луди гаджета, стисна ръката на едрия мъжага и дотича при мен.

— Гадже ли? Че кога успяхме да стигнем дотам?

Той обгърна кръста ми с ръка и ме притисна към себе си.

— Ще си платиш за това.

— На това, Маркът, му се вика ангелско отмъщение. Наистина ли каза на онзи тип, че съм ти гадже?

Маркър извърна поглед.

— Ами да, стори ми се твърде сложно да те опиша като онова момиче, дето смята, че сме сродни души, но отказва да... — Тук очевидно размисли и преглътна останалата част от изречението. И хубаво направи, иначе до края на деня щеше да пее само сопрано. А това не бе шега работа, при положение че довечера му предстоеше концерт, който щяха да излъчват по телевизията.

— Казах ти какво искам. Да пробваш телепатия само веднъж. Една-две съвсем кратки думички ще са достатъчни, примерно: „К'во става, колежке?“. — Опитах се да го обърна на майтап и смъкнах каубойската шапка над очите му.

— А така добре си прекарвахме.

— Добре, добре, сменям темата. Извинявай. А сега какво?

— Ти кажи.

— Още не съм ходила до плажа. — Точно в този момент някакъв мъж в синя тениска тикна рекламна брошурка в ръката ми. Вътре се разясняваше дейността на организация, посветена на мисията да осигурява питейна вода в бедните държави. — Виж, има благотворителен конкурс за пясъчен замък.

— Искаш да строиш пясъчен замък?

— Че ти не искаш ли? — Спрях и се качих на една от балите, за да сме на едно ниво. — Маркър, никога ли не ти се случва просто да се забавляваш?

Между веждите му се появи малка бръчица.

— Забавлявам се. С музика.

— Това ти е работата. Имам предвид да се забавляваш просто така, защото е... ами... забавно.

Той уви ръце около талията ми, после ги плъзна малко по-надолу.

— Сецам се за цял куп начини да се забавляваме заедно.

— За бога, дай малко мира на мръсното си подсъзнание, Маркър. — Не че моето подсъзнание не беше на съвсем същата вълна. — Говоря за най-невинни забавления.

Той ме изгледа озадачено.

— Добре, решено. Ти, Маркър, си твърде сериозен и ти трябва здрава доза лудуване.

— Здрава доза лудуване? Ейнджъл, ти си...

— Знам, знам: луда, вбесяваща и така нататък, и така нататък. Но двамата с Кърт ми казахте да се държа естествено и това и правя. Харесва ми идеята да построим пясъчен замък, понеже каузата си я бива, а и не съм си играла с пясък от години. Идваш ли?

— Стига никой да не ме разпознае. Но ако тая история се появи в YouTube, ще те убия — той изимитира влачене на крак.

— Не бъди глупав, та това ще направи чудеса за имиджа ти: човешката страна на загадъчния Маркър Коен: „Човекът, разтърсил света на рока, клечи сред камънаците в Рокпорт“.

— Да, бе, да — той изсумтя пренебрежително по адрес на безумното заглавие. — Аз ще надзиравам процеса.

Задърпах го към портата, която водеше към плажа.

— А, не! Аз съм специалистът по забавленията, така че аз ще надзиравам. Ти си тук изцяло в качеството на мой слуга.

Този път не приех извинението „Ама аз съм богата рок звезда“ и настоях да платя билетите за конкурса.

— Добре, шефе, откъде започваме? — попита ме Маркър. На плажа вече имаше няколко завършени замъка и много други в процес на изграждане.

Погледнах през рамо, за да се уверя, че никой не ни гледа. Всички се бяха съсредоточили върху собствените си проекти.

— До водата. — Заведох го до гладка ивица пясък, която щеше да остане над нивото на прилива още поне няколко часа, защитена от два големи камъка. — Започвай да копаеш. Аз ще събера мидички.

— С какво да копая?

— С ръце, естествено.

Взел присърце ролята на недоволния слуга, той се размрънка, че щял да си изцапа ръцете и да си посипе дънките с пясък, но накрая приклепна на колене и започна да копае.

— С каква форма искаш да бъде?

— Ти реши, бейби. Импровизирай.

Тананикайки щастливо, спрях до ръба на водата. Плажът вече беше опоскан откъм най-интересните водорасли и миди, така че щеше да се наложи и аз да импровизирам. Затворих очи, зарових ръце във влажния пясък и зачаках вълните да се надигнат и да стигнат китките ми. Още щом осъществих контакт с водата, усетих как дарбата ми се надига в отговор на вълната. Обожавам да съм край морето, но

донякъде е и опасно. На моменти забравям къде започвам аз и къде свършва то. За щастие, този път едва ли щях да забравя присъствието на Маркърс, който дълбаеше пясъка зад мен — моята котва, която щеше да ми попречи да се оставя на прилива. Когато отворих очи, даровете на морето лежаха спретнато наредени до мен: пресни водорасли, цели миди, лъскави камъчета, едното даже с дупка в средата, възлест плавей във формата на кораб с мачта. Събрах ги в полите на туниката си и ги отнесох на Маркърс.

— Ето — пузнах ги до купчината пясък.

В отсъствието ми въображението му се беше развихрило като отговор на архитектурното предизвикателство. Решил бе да направи мост над рова, заобикалящ хълмчето, и ругаеше звучно всеки път, когато конструкцията рухнеше. Измърмори ми нещо за благодарност и грабна една кръгла мида, за да загребе нужното количество пясък.

— Мога да ти помогна.

— Почти съм готов — този път мостът се задържа и той се ухили широко. — Ето!

В сравнение с останалите строежи нашият беше от по-скромните.

— Бих могла да ускоря малко нещата.

— Ти направи ето това тук — предложи ми щедро Маркърс. — Аз ще се заема със замъка.

— Това тук?

— Градчето около крепостните стени.

Оставих го да оформи купчината и призовах една вълна да се покатери по-нагоре по пясъка. С няколко идеи и насърчаване от страна на дарбата ми, морето свърши работата — завъртя пясъка, изрови го, издигна го нагоре.

— Няма ли да се включиш? — обади се Маркърс леко подразнено, като видя, че дори не си правя труда да стана.

— Готова съм.

— Нищо няма да свършиш, ако си седиш на прекрасното дупе.

— Маркърс? — повиках го напевно.

— Да? Мамка му, пак падна.

— Не е зле да се огледаш.

Той вдигна очи, за да види какво толкова съм направила. Със съвместни усилия аз и морето бяхме построили доста точно копие на

град: площад, църква, маяк и пристанище за кораба плавей. Маркърс се изправи и мостът му отново рухна.

— Играеш нечестно.

— Не е вярно. Чисто и просто играя с дарбата си. — Призовах една вълна да поправи моста и да укрепи конструкцията с няколко стратегически разположени камъчета.

— Я пак ми покажи.

Той седна зад мен и ме притегли между краката си. Призовах следващата вълна и я накарах да се извие под формата на буквата М. С всяка следваща вълна добавях по една буква от името му.

Маркърс облегна брадичка върху главата ми и гласът му отекна в гръдния ми кош.

— Това е истина, нали, не е фокус?

— Да, Маркърс, самата истина.

Известно време седяхме в мълчание, но този път не беше неловко. В един момент чух скърцането на стъпки зад гърба ни и отпратих вълните да си вървят.

— Хей, този е страхотен — чух мъжки глас. — Може ли да го снимаме за страницата ни?

Пристигнаха бяха двама доброволци в сини тениски — представители на благотворителната организация.

— Естествено — скочих и набързо заличих последните няколко букви, попромених това-онова набързо и добавих изящен знак *&mp;*. Получи се *M&mp; E*. — Благодарим за интересния конкурс.

— Имате доста добър шанс да спечелите.

— Така ли? Каква е наградата?

— Пропуск за бекстейджа на концерта на *Gifted* довечера.

Избухнах в смях. Маркърс ме стисна предупредително за ръката.

— Ако спечелим, ти ги подаряваме, приятел. Имаме други планове, та не можем да се възползваме.

— Еха! Страхотно! Направо невероятно! Ще ви пиша какво са решили съдиите.

Маркърс му даде телефонния си номер и двамата си тръгнахме от плажа.

— Разкрит си — прошепнах.

— В какъв смисъл?

— Ти, Маркърс, се оказваш ужасно мил.

- Значи, край с имиджа ми на опасен рокаджия?
- Категорично.
- Това явно е влиянието на ангела ми пазител.

ГЛАВА 13

Оставихме пясъчния замък на произвола на прилива и се върнахме в централната зона на фестивала. Къмпингът едва сега се събуждаше истински и забелязах поне петима души да залитат като мечки след зимен сън. Явно всички бяха изкарвали вълнуваща нощ.

Маркъс нахлупи по-ниско каубойската си шапка и се огледа дали някой не го е разпознал. За момента беше чисто.

Подсмигнах се, развеселена от тактиката му. Чувствах се така, сякаш сме шпиони, навлезли дълбоко във вражеска територия.

— Искаш ли да си сменим шапките? — попитах го с пресилен шепот и стиснах периферията на шапката му. — Да измамим папараците с хитра размяна на дегизировката?

Маркъс изправи рамене и вирна брадичка, така че да не мога да му смъкна шапката.

— Някак ми се струва, че да нахлупя шапка с емблемата на *Black Belt* не би било особено хитър ход, все едно да си нарисувам мишена на главата.

Пробвах отново да му я взема, все пак беше далеч по-готина от моята.

— Точно тук грешиш, *амиго*. Колкото по-явно, толкова по-потайно. На никого не би му хрумнало, че рок звездата ще се скрие от феновете и пресата под бейзболна шапка със знака на собствената си банда.

Маркъс осуети опитите ми, като ме сграбчи през кръста и ме извъртя така, че гърбът ми опря в гърдите му.

— А може би ще си кажат: „О, вижте, онзи тип има шапка на *Black Belt*... и доста напомня на Маркъс Коен... та това е самият Маркъс Коен! Дай да пуснем снимката му в Туитър и да свикаме пресата“. Повярвай ми, повечето хора не са толкова изобретателни като теб.

— Може би имаш право.

Той отслаби хватката.

— Да те пусна ли? Или кроиш долни планове да ми откраднеш стетсъна? Подари ми го истински тексаски каубой, да знаеш.

— Ще ти я оставя... засега. — После изписах, понеже Маркъс ме погъделичка за наказание. — Просто си мисля, че ще ми отива.

— Ще те похлупи цялата. Отдолу ще се виждат само малките ти крачета, които едва-едва ще кретат.

— Не се надувай толкова, че ще ти се пръсне главата!

— Точно това се опитвам да ти кажа, че главата ми е по-голяма. Когато идем на турне в Щатите през септември, ще взема една и за теб, ама размер като за джудже. — Той стисна дланта ми, а после така и не я пусна. — Добре, май вече съм готов да чуя нещо повече за тази твоя дарба. Как точно се получава?

Интересът му ме изненада, както и намекът, че бихме могли да поддържаме някаква връзка и през есента. Мислех, че докрай ще отрича нещата, които му говорех, но по някаква причина гледката как си играя с океана се бе оказала по-убедителна от фокусите с напитки.

Изпълнена с оптимизъм от тези предпазливи стъпки към моя свят, преплетох пръсти с неговите.

— И аз не знам точно. Савантите, така се наричаме, имат най-различни дарби. Майка ми например може да контролира въздуха, поне до известна степен, а баща ми владее телекинеза — нали се сещаш, може да движи разни предмети със силата на мисълта.

Той кимна, така че явно ме слушаше, но с изражението на съдия, който се въздържа от окончателна присъда до края на делото. Може би си мислеше, че си измислям, всеки нормален човек би си казал така, при положение че нямаше доказателства за противното.

— А моята дарба май е смесица от техните: и аз като мама имам власт над природен елемент, в моя случай това е водата, а като я местя, всъщност прилагам нещо като телекинеза. — Сбръчках замислено нос. — Макар да не е стандартна телекинеза, понеже, докато манипулирам водата, се чувствам част от нея. — Смутена от мълчанието му, се изсмях пренебрежително. — Знам, знам, така, като го описвам, звучи като пълни небивалици.

Той не се разсмя.

— Почти всичко съдържа вода, можеш ли да използваш дарбата си срещу някого?

— Никога не ми е хрумвало. Защо ще го правя?

Ами просто мисълта, че хората имат скрити сили, ми звучи страшно — като тайно оръжие.

Охо, май се оказвах на подсъдимата скамейка, така ли, Ваша чест?

— Предполагам, че бих могла да използвам вода, за да се измъкна от някаква опасност, но никога не бих нападнала някого. — После си спомних какво бях сторила с Джей. — Или поне не с идеята да го нараня.

Погледът му се впи в обърканото ми изражение.

— Но все пак си я използвала срещу някого?

Убедена, че ще прозре смешната страна, му разказах през смях как бях попарила страстта на Джей в съблекалнята.

На Маркърс обаче историята никак не му се стори забавна. Лицето му съвсем помръкна.

— Искаш да кажеш, че онзи идиот не просто дрънка, а че действително ти е посегнал?

Ако не друго, недоволството му не беше насочено към мен. Успокоих ръмжащия лъв, като го погалих по лапата.

— Не се тревожи, когато приключих с Джей, той буквално олицетворяваше израза „голи приказки без покритие“, защото действително остана гол... наложи се да си смени панталоните. — Изпръхтах шумно в крайно неизтънчен пристъп на веселие. За жалост, смехът ми никак не е женствен.

Той ми се усмихна неохотно.

— Ще се смятам за предупреден.

— Точно така, Ромео, оставиш ли ръцете ти да палуват твърде много, бързо-бързо ще ти охладя ентусиазма.

— Може би трябва да съм благодарен, че си в състояние да се защитаваши. — Той се загледа някъде над главата ми и се затвори в себе си. Започвах да осъзнавам, че именно по този начин възприемаше новото: откриваше отговори, а после постепенно ги асимилираше. Явно трябваше да му дам малко време.

Почти бяхме стигнали охранителния пункт преди зоната на изпълнителите.

— О, мили боже, той е! Кълна се, това е Маркърс Коен! — Писъкът отекна откъм групичка девойки, навъртащи се около входа. Все едно някой хвърли комат хляб сред ято чайки: внезапно се

оказахме обградени, момичетата до едно протегнаха брошурите си за фестивала под носовете ни. Каубойската шапка на Маркърс литна от главата му, а мен едва не ме стърпкаха, нали бях незначителен елемент от пейзажа.

— Момичета, момичета, оставете ни малко въздух — викна Маркърс, като се мъчеше да не изпуска ръката ми в навалищата.

— Ще пускате ли нов албум скоро?

— Помниш ли ме? Запознахме се в Бирмингам, когато едва започвахте. Сложи ми автограф на рамото, направих си татуировка. — Нечия ръка се размаха и ме цапна по носа.

— О, божичко, ще се побъркам! Можеш ли да ми се подпишеш на ръката?

Молбите ставаха все по-настойчиви и пред Маркърс започнаха да се разголват всякакви части на тялото, а някои момичета съвсем минаха границите на приличието.

— Моля ви, дами, отстъпете малко назад. — Май се беше постреснал от настървеността им. Откакто славата му се бе разраснала, рядко се появяваше сред фенките без охрана, но този път аз бях виновна — нали го бях изкушила да навлезе в джунглата, чувствах се отговорна да го прибера невредим. Измъкнах пръсти от ръката му, гмурнах се заднешком в тълпата, смъкнах шапката и очилата и се смесих с наобиколилите го момичета.

— Вижте! Вижте! — изграчих досущ като превъзбудена фенка. — Това е той — Кърт Вос. Върви към сергиите! Бързо!

Като железни стърготини, привлечени от по-силен магнит, всички се обърнаха към мен.

— Кърт Вос? Къде?

— О, божичко, ще умра от щастие, ако ми даде автограф.

— Почти никога не се появява сред хора. Бързайте!

— Ето там! — хукнах към сергията с френски сладкиши и успях да повлека голяма част от ордата, наобиколила Маркърс. За късмет, точно в този момент на опашката се редеше някакъв напълно невинен, висок, слаб мъж с шапка и очила, чиято кротка сутрин щеше да претърпи сериозно сътресение. Надявах се поне, че няма да му е чак толкова неприятно да парира вниманието на фенките, разголили тела за автограф. Оставих тичащите момичета да ме изпреварят и изостанах, изчаках Маркърс да разпише няколко автографа на хартиен

носител за истинските му фенки, които не го бяха изоставили, и пъгнах ръка под мишницата му. — Хайде, суперзвездата, да отведем прекрасния ти задник в безопасната зона.

Маркърс учтиво се извини на почитателките си и тръгна по петите ми през бариерата.

— От утре те наемам за личен бодигард.

— Май няма да ти е излишно. — Развеселена от хитрата маневра, изпях откъс от мюзикъла „Бодигард“. Само че може би думите „винаги ще те обичам“ май не бяха най-подходящите точно в момента, предвид обърканите ни взаимоотношения.

Маркърс ме дръпна настрани точно преди входа на юртата.

— Сериозно ли? Тая работа със сродните души това ли означава? Втренчих се в копчетата на разкопчаната му риза.

— Хей, та това е просто песен.

Той отстъпи назад.

— А, ясно.

— Но наистина те харесвам, Маркърс, при това много. Харесвах те даже когато се държеше отворително с мен. Не ме питай защо.

Той отново се приближи, опря ръка на стълба зад главата ми и се приведе над мен.

— И аз те харесвам. Даже ми се струва, че ми се отразяваш добре. Така поне смята Кърт. А той има интуиция за хората.

— Така ли?

— Нещо като радар е за мошеници и използвачи. Доста му помага в нашия безмилостен бизнес. Както и да е, твърди, че съм прекалено сериозен. И ти ли ме намиращ за твърде сериозен?

О, господи, чувствах се като в рая, притисната между разтворените ревери на ризата на Маркърс, толкова близо, че усещах топлото му ухание, примесено с аромата на солена вода — особено любим на конкретно тази савантка. Какво ме беше попитал? А, да.

— Може би действително се взимаш твърде... нали се сещаш. — Заиграх се с едно копче, прокарах го през илика, после отново го измъкнах.

— И няма да е зле да се поотпусна малко?

— Само ако искаш. Така де, да не вземеш да решиш, че съм си наумила да те променям. Харесвам те какъвто си — поне през повечето време.

Той склочи вежди.

— През повечето време, значи?

Вдигнах рамене.

— Нали искаше да съм честна. Ако предпочиташ ласкателства, иди при някоя от фенките отвън.

Той пъкна кичурче коса зад ухото ми.

— А какво трябва да направя, за да ме харесваш през цялото време?

Да пробваш телепатия? Не, моментът никак не е подходящ, Ейнджъл. Кога най-после ще си научиш урока? Не го притискай, защото ще развалиш всичко.

— Дай ми автограф — подкачих го. — Онова момиче къде искаше да ѝ се разпишеш? На ръката?

Той наведе глава и целуна чувствителната кожа от вътрешната страна на китката ми, после тръгна нагоре, а устните му изписваха буквите на името му. Потреперих.

— Така е... много по-приятно, отколкото с химикалка. — Господи, ако не спреше, щях да се разтопя и от мен щеше да остане само локвичка. — Ако правиш така с всичките си фенки, ще ти бъдат верни до гроб.

— Само с теб, Ейнджъл. — Устата му най-после стигна целта си и се притисна към моята. Целувката му задвижи цяла верига умопомрачителни усещания: в устните, гръбнака, космите на тила, корема...

Вълшебният миг бе грубо прекъснат от нечие покашляне. Измъкнах се от прегръдката му и установих, че Уил и Марго ни чакат да се нацелуваме. И се държаха за ръце! Изкрещях победоносно — телепатично де, и то само за Уил, който ми намигна в отговор. Със самодоволния вид на преял с каймак котарак. На *мъркащ* котарак, преял с каймак. Марго изглеждаше по-скоро като обрулена от вятъра чайка, едва оцеляла след буря, но май и тя беше доволна посвоему. Шокът вероятно е бил дяволски силен. Съмнявам се, че сутринта се е събудила с мисълта: хей, защо днес не вземем да разтърсим живота ми из основи?

— Виждам, че вече добре се разбирате — отбеляза Марго с лукаво пламъче в очите.

Не толкова добре, колкото ми се иска, уведомих Уил. Маркърс продължава да отрича, че има дарба, и бяга от идеята за телепатия като дявол от тамян.

Уил се смръщи съчувствено.

— Нали се разбрахме да не ползваме телепатия, забрави ли? — прошепна ми.

— Малко късно е да ми напомняш, не мислиш ли? Като след дъжд качулка, поне що се отнася до мен.

Докато с Уил си разменяхме тия реплики, Маркърс се опитваше да се ориентира кой е този непознат и защо е така близък с мениджърката на турнето му.

— Маркърс — обади се Марго. — Запознай се с Уил Бенедикт. Той е добър приятел на Ейнджъл и...

— И е много специален приятел на Марго в онзи смисъл, който в никакъв случай не бива да споменаваме, защото се изприщваш — прекъснах я дръзко.

Ейнджъл, дръж се прилично, предупреди ме Уил.

Нали не трябваше да ползваме телепатия?

Уил ме изгледа с раздражение, нещо, което често ми се случва. После протегна ръка към Маркърс.

— Приятно ми е да се запознаем.

Маркърс като че ли го хареса — или поне стисна здраво ръката му и не повика охраната.

— И на мен. Съжалявам, че ще прозвучи грубо, Уил, но какво прави той тук, Марго? Довечера ни предстои важен концерт.

— Знам, Маркърс, но изникна нещо важно. Тръгнаха сме да доведем братята му и ще се съберем да поговорим. В автобуса след пет минути, става ли? — Тя го потупа по ръката в опит да разсее подозренията му. Ако ме беше попитала, щях да ѝ кажа, че са нужни далеч по-сериозни усилия.

— И Алекс ли ще дойде? — обърнах се към Уил. Вече започвах да се чудя дали малка доза от таланта на Алекс да убеждава околните не би помогнала на трънливите ми отношения с Маркърс.

— Не, пази момичетата. Трябва ли ти? — очите на Уил скочиха за миг към лицето на Маркърс.

— Кой е Алекс? — обади се той.

— Никой, за когото да си струва да се тревожиш. Може и да ми потрябва, Уил, но засега ще опитам да се справя сама.

Уил вдигна ръка към челото си така, сякаш отдаваше чест.

— В момента, в който кажеш...

Кимнах, обнадеждена от обещаната подкрепа. Уил и Марго се отдалечиха, притиснали тела, нагаждайки се към новите си отношения. Не спираха да си повтарят „След теб“, „Не, след теб“ — толкова бяха сладки. А после се сетих какво бе казала Марго — че отиват да доведат Уриел и Виктор. Да му се не види. Уриел не беше проблем, нали си беше сладурче, но когато Маркърс се запознаеше с Виктор, подозрителността му щеше да достигне колосални размери. Трябваше някак да го подготвя, обаче сигурно щеше да ми повярва колкото на подпалвач, който предлага да изгаси огън.

Но понеже нямаше друг вариант, хванах го под мишница и го дръпнах встрани от оживения вход на зелената зала.

— Ъ, Маркърс?

— Да? — Очите му следяха Марго, а лицето му бе смръщено озадачено. Прииска ми се да изтрия гримасата с целувка. За съжаление, така вероятно щях да го накарам още повече да се нацупи.

— Помниш ли, когато се чудеше дали някои от дарбите не са малко неприятни?

— Да? — Най-после обърна сините си очи към мен. От такова разстояние виждах ивицата по-тъмносино около почти сивия му ирис. Прекрасни очи. Не се разсейвай, Ейнджъл.

— Ами... не всички саванти са мили и благи плюшени мечета като мен и Уил.

— Тоя тип не е плюшено мече. Движи се като човек, преминал военно обучение.

— Толкова ли му личи? Добре де, плюшени мечета като мен. Тези, с които ще се запознаеш след малко... Уриел е свръхинтелигентен и е криминалист. Голям любимец ми е.

— Аха, поредният ти любимец? — Мда, бръчките на челото му действително станаха по-изразени.

— Естествено, че не. Сърцето му е отдадено на една дама на име Тарин. Но другият, Виктор, той е малко по-... Ами, да ти кажа истината, мен здравата ме плаши.

— О, Ейнджъл, Ейнджъл, тактичност не е твоето име!

— Не исках така да прозвучи. Исках да кажа, че някак внушава респект. Работи за ФБР, но това може би не трябваше да ти го съобщавам? — Цапнах се по челото. — Господи, защо на мен повериха тази мисия, изобщо не ме бива!

— Каква мисия?

Затворих очи, понеже не исках да гледам изражението му.

— Да осъществя контакт с нерегистрирана група саванти — това сте ти, Марго и Кърт, а може би и някой друг, но още не съм проучила нещата докрай. Опитах се да ти обясня, но тая част от задачата никак не върви добре, понеже съм напълно оперирана от чувство за такт. Успях единствено да се издам пред Дейвис въпреки прикритието и да те вбеся около стотина пъти.

— Ейнджъл, осъзнай се. Мисия? Прикритие? Дегизировката ни беше на шега, не помниш ли? За да се скрием от пресата?

Отказах се. Всеки път, щом отворех уста, изкопавах поредната дупка и сама скачах в нея. Цялата работа заприличваше на швейцарско сирене.

— Добре, да прибавим тая тема към всички останали неща, за които няма да говорим. Само после да не кажеш, че не съм те предупредила.

Когато пристигнахме в автобуса, заварихме Кърт на канапето.

— Здравейте, влюбени птиченца, как сте? — попита ни и издрънка няколко акорда. — Вълнувате ли се за довечера?

— Ужасно! — Седнах срещу него и прегърнах колене.

— Супер. Върнала се е истинската Ейнджъл, а не злобната ѝ сестра близначка, с която се запознахме сутринта.

Замерих го с възглавница.

Маркъс ни изглежда.

— Държете се като брат и сестра, не ви ли прави впечатление?

— Да не си някое от незаконните деца на баща ми, миличка? — попита ме Кърт със закачлива усмивка.

— Не. По-скоро сме се надушили като крастави магарета.

— Никой не ме е обвинявал, че съм краставо магаре от... ами всъщност никога.

— Точно затова имаш нужда от мен, Кърт: да ти служи като огледало.

Развеселени, двамата все още се усмихвахме един на друг, когато Марго и Уил се върнаха с Виктор и Уриел. Настроението ни мигом се отрезви и Кърт надяна официалната си физиономия — онази, с която ясно показваше, че няма намерението да си губи времето с мошеници и глупаци.

— Благодаря ви, че дойдохте, момчета — той незабавно пое контрол над ситуацията и ги покани да седнат. — Разбрах от Марго, че искате да говорите с нас за нещо, свързано със сигурността ни?

Уриел заговори пръв, което бе доста удачно, тъй като чарът му бе далеч по-обезоръжаващ от този на Виктор.

— Благодаря ви, че ни отделихте от времето си, господин Вос.

— Кърт. Наричайте ме Кърт.

— Кърт. Причината да поискаме тази среща е защото вярваме, че притежавате дарба. Нещо, което в нашата общност наричаме дарба на савант — това означава, че използвате психическа енергия, за да промените средата около себе си. Уил твърди, че Марго е в състояние да използва звука по невероятни начини. Ейнджъл смята, че Маркърс притежава дарбата да проектира емоции чрез музиката — или нещо такова...

Маркърс измърмори някакво възражение, но не го прекъсна.

— Смята, че и ти имаш такава, но все още не я е идентифицирала.

Хвърлих тревожен поглед към Маркърс, преди да се обадя.

— Мисля, че Кърт усеща доброто и злото у хората, вижда истинските им мотиви.

— Миличка, просто съм обигран — Кърт лениво протегна ръце над главата си.

— Мисля, че е нещо повече от това — казах тихо. — И мисля, че и ти го знаеш. — Погледите ни се срещнаха. Кърт пръв отклони очи.

— Добре, Уриел, нали Уриел беше? Дявол го взел, заобиколен съм от ангели. Кой друг е в отбора ви? Гавраил? Рафаел? — Саркастичният му тон подсказваше, че се чувства истински неловко. Както при Маркърс, официалното му въвеждане в света на савантите никак нямаше да е лесно.

— Може би, но не и днес. Днес сме само ние. Кърт, ако просто изслушаш какво искаме да ти кажем, веднага ще те оставим на мира. Както Ейнджъл се опита да ти обясни, на фестивала се появи опасност.

Група разследващи журналисти се опитват да напишат статия — или по-скоро да намерят доказателства — за съществуването на саванти и проникването им във всяка една сфера от живота. Възприемат ни като скрит враг, нещо, от което хората би трябвало да се страхуват. Няма ни доверие, понеже сме различни.

Кърт бръкна под масичката и извади стекче с бира.

— Май ще трябва да пийна нещо. Вземете си — и той си отвори една кутийка.

— Възможно е ти самият да не си наясно с дарбата си, но те вече са я идентифицирали. Разполагат с устройство, което отчита завишените равнища на психическа енергия. Или ти, или някой от обкръжението ти е събудил подозренията им и те търсят начин да използват наученото за собствени облаги. А фактът, че не знаеш какъв си всъщност, играе в тяхна полза, прави те уязвим.

— Знам какъв съм — Кърт отпи нова глътка. — Дали имам дарба, или не, това не променя нещата.

Уил се приведе напред, отпуснал сплетените си ръце между коленете.

— Естествено, но за тях е важно. Превръща те във враг и съответно в цел за унищожение.

— А може да са прави — намеси се Маркърс. — С цялото ми уважение, но може би действително сте опасни. Откъде да знаем?

Марго се наклони да се намеси, но Уил не даде вид да се е засегнал. Усмихна се с ъгълчето на устата си.

— За щастие, Кърт може да ви каже точно какви са мотивите ни, нали Кърт?

Кърт погледна Марго, която на практика седеше в скута на Уил.

— Да, читави хора сте. Поне така мисля. За него не долавям почти нищо — той кимна към Виктор, който продължаваше да стърчи до вратата със скръстени ръце.

— Защото имам защита — отвърна той. — Това пък е част от моята дарба. Освен това е жизненонеобходима в работата ми.

— Ти си онзи, дето работи за ФБР, нали?

— Точно така, сър.

— Стига с това „сър“. Кралицата още не ме е посветила в рицарство.

Виктор замълча. Съотношението на силите в стаята някак започна да се накланя в негова полза. Без да прави каквото и да било, караше всички останали да се чувстват като деца.

— Добре тогава — Кърт се покашля. — Приемаме, че журналистчетата са кофти хора и трябва да ги избягваме.

— Имат пропуск зад сцената за довечера — каза Марго. — Да го анулирам ли?

— Според мен е по-добре да им го оставите — възрази Уил. — Ако им отнемете пропуските, чисто и просто ще включат и тази подробност в статията. Ще се погрижа да са под наблюдение във всеки един момент, докато са от тази страна на бариерата.

— Значи, самоназначавате се за охрана. Колко ще ни струва тази услуга? — попита го арогантно Кърт.

— Нищичко. — Уил се ухили и хвана ръката на Марго. — Имам си всичко, което ми е нужно, и ще направя максималното, за да я защита.

Олеле, колко бяха сладки!

Даже и Кърт като че ли се впечатли.

— Тогава ще ви оставя да уточните подробностите, няма да ви е трудно, при положение че по думите на Марго вече сте неразделни. — Кърт се изправи, което бе знак да си вървим. — Програмата ми за следобед е запълнена с интервюта, така че, ако нямате нищо против... — Естествено, не смеехме да имаме нищо против. Изнизахме се от автобуса като ученици, разпуснати от класния.

Отвън ни обгърна глъчката на фестивала. Трудно беше да си представиш, че някой крои зловещи планове, след като настроението бе така купонджийско.

— Ще трябва да те изоставя, Ейнджъл — обади се Маркърс с извинителен тон. — С момчетата ще репетираме и ще уточняваме програмата, а после имам насрочени разни срещи и разговори. Ще се справиш ли без мен?

Вътрешно направо се сгърчих от разочарование, но запазих самообладание. Свих рамене и пъгнах ръце в джобовете на туниката, черпейки утеха от оптимистичния ѝ десен на тюркоазени завъртулки.

— Естествено, няма проблеми. Ще се помотая с компанията и ще разгледам наоколо.

Той разплете панделката, на която висеше пропускът ми за фестивала.

— И стой настрана от оня журналист. Днес няма да мога да те спася.

— Добре, Батман, ще се справя и без твоите подвизи.

— До после, Робин — той ме целуна.

— До после.

ГЛАВА 14

Заварих Мат с Джоуи и Фреш край масата с безплатни закуски в зелената зала. Кое то никак не ме изненада. Сигурно сериозно бяха подкопали печалбите на фестивала с редовните си посещения. Направо се чудех как не са им забранили да стъпват тук, но после се сетих, че Мат си имаше съюзник в лицето на Хенри. Умно момче беше този Мат.

— Охо, с вас не се ли познаваме? — подвикна ми Мат.

Подпрях брадичка с пръст.

— Ъ, нека да помисля. Не сме ли се срещали навремето, *преди* да стана известна? Мак ли беше, или Мик?

Той скочи към мен и ме чукна с кокалчетата на ръката си по главата.

— Това ще ти опресни ли паметта?

Прегърнахме се юнашки и се залюляхме като боксьори, впримчени в решаващата хватка — традиционният ни поздрав, който изглеждаше още по-абсурден, имайки предвид огромната разлика в категорията.

— Е, как е животът сред суперзвездите? — той ме побутна към един стол на тяхната маса. Ако се съдеше по броя чинии и бутилки отгоре ѝ, явно от известно време третираха закуските като шведска маса.

— Невероятно е, Мат...

Мат вдигна вежда срещу Фреш и Джоуи.

— Виждате ли, помни ме. Знаех си аз.

— Кърт ме покани...

— Кърт... и какво, вече сте на малки имена, а? Най-добри приятелчета... това е просто върхът!

— Мат, ще престанеш ли с коментарите зад кадър, моля?

— Не мога, толкова е забавно да те тормозя.

Обърнах се към Джоуи и Фреш.

— Добре, тогава ще разкажа на вас. Не обръщайте внимание на това дрънкало. Кърт ме покани да свиря на една от песните им

довечера — нова песен, за която им е нужна цигулка. Ще изляза на сцената заедно с *Gifted*! — Гласът ми премина във фалцет.

— Браво, моето момиче! — Джоуи удари длан в моята.

— Та това е супер! — Фреш измъкна телефона си. — Трябва да разпространя невероятната новина. *Gifted* рискуват имиджа си на лоши момчета, като взимат захарна фея^[1] за цигуларка.

Смръщих се, опитвайки се да докарам „твърдо“ изражение, както би се изразил Мат, и бутнах ръката, която стискаше телефона.

— Внимавай, Фрешнико. Не знам дали вече е официално. — Зашепнах съзаклятнически. — Ако се разчуе, може да ядосам рекламния му екип. Нямам идея колко хора са наясно.

— Хей, Ейнджъл, чух, че довечера ще ни бъдеш гост-музикант — викна някой зад гърба ми. Извъртях се в стола и видях Браян, барабанистът на *Gifted*, да приближава, хванал под ръка гаджето си, фотографката. Явно тайната ми не беше никаква тайна. Фреш ми намигна и изпрати съобщението. Ако наистина бе включил и подмятането за Захарната фея, нечий атрибути щяха да се окажат в хватката на Лешникотрошачката.

— Мат, как вървят нещата? — поздрави го Браян.

Мат се изчерви от удоволствие, че тази легенда в света на барабанистите се обръща към него по име.

— Идеално, Браян, благодаря. Защо не седнете при нас?

Браян размени бърз поглед с приятелката си, за да е сигурен, че е съгласна, и двамата се настаниха.

— Май не се познаваме всички. Ейнджъл, това е Дженифър, отговаря за връзките с обществеността в рамките на турнето.

— Здравсти, Дженифър.

Тя седна до мен.

— Ейнджъл, много се радвам да се запознаем. Кърт ми каза за участието ти довечера. Много се радвам за теб. — Тя ми се усмихна, но така и не видях очите ѝ, понеже беше с очила с огледални стъкла. Имаше същата неукротимо щръкнала коса като моята, ако се опознаехме достатъчно, можехме надълго и нашироко да обсъдим тази напаст. Нейната обаче беше по скандинавски светла, за разлика от моя рижаворус оттенък.

— И аз се радвам да се запознаем. Значи, ти си фотограф?

Тя потупа никона, който висеше на широка каишка през рамото ѝ.

— Наред с други неща. — После се обърна към Джоуи и Фреш, които продължаваха да зяпат Браян, както имат навика да правят простосмъртните, когато неочаквано ги посети някое божество. — А приятелите ти кои са?

Мат се ухили.

— Не знам дали няма да направя някоя бяля, ако те запозная с тия двамата. Браян, не е зле да ги държиш под око. Джоуи Рийф и Фреш Чанс.

— Това истинските ви имена ли са? — попита Дженифър любезно.

— По-скоро улични, което ги прави по-истински от истинските — Джоуи я заслепи с мегаватова усмивка.

— Знаете ли какво? Трябва да ви снимам. — Тя скочи, махна капачката на фотоапарата и провери светлината. — Може ли да докарате по-кораво изражение?

Уви, опитите им да си придадат вид на улични гамени бяха сериозно възпрепятствани от несдържания ми смях и подигравките на Мат, но Дженифър май успя да щракне две-три сполучливи снимки как се мръщят срещу обектива, скръстили ръце на гърдите.

— Тия двамата не ни взимат на сериозно — възмути се Джоуи. — Хей, Дженифър, защо не дойдеш да ни послушаш? Ще можеш да ни снимаш в действие.

— Ще имаме ли време, Браян? — попита го тя.

— Може би. Кога? — Браян погледна часовника си.

— В пет в палатката за бийтбокс.

— Защо не? Колкото и да ми се иска да поостана, момчета, трябва да бягам — Браян се изправи. — Идваш ли, Джен? След десет минути е онова интервю за списанието, нали се сецаш?

— Разбира се. Ейнджъл, може ли за минутка?

— Искате ли да ви поизпратя? — предложих.

— Да, моля — Дженифър хвана Браян под ръка. — Чудех се какво смяташ да облечеш за концерта довечера. Имаш ли нещо подходящо, или да ти поръчам тоалет? Вероятно все още има време да помолим някой от стилистите да изпрати куриер да донесе нещо от Лондон.

— О! — Права беше, изобщо не се бях замислила за тази подробност.

— А момчетата с какво ще са облечени?

Браян се изсмя.

— С дрехи.

Дженифър завъртя очи.

— Виждаш ли с какво ми се налага да се разправам? Със спортно-елегантни дрехи, подбрани от мен и Марго.

Браян простена.

— Не забравяй спонсорите, Браян — смърри го тя. — Фирмите, които ви плащат цяло състояние да носите дрешките им? Но Ейнджъл не е длъжна да се съобразява с тях. Мислех си да опитаме нещо по-класическо?

— Май не съм много по класиката — признах си.

— Нямах ли нещо черно? — настоя тя.

Прехвърлих наум съдържанието на раницата. Знаех си аз, че постъпих разумно, като помъкнах толкова дрехи.

— Имам къса черна рокля и обувки към нея.

— Идеално. С черно не можеш да сбъркаш. Значи, този ангажимент ми отпада от списъка — и тя направи жест, сякаш отмята нещо с химикалка. — Естествено, ще ползваш ВИП съблекалните.

Охо, има ВИП съблекални?

— Супер.

Тя ми стисна ръката.

— С нетърпение очаквам да те чуя как свириш.

— Ще се видим ли в бийтбокс палатката, Ейнджъл? — прекъсна ни Браян.

— Естествено. За нищо на света не бих го пропуснала.

Спрях, понеже вече бяхме стигнали караваните на *Gifted*. Загледах ги как се отдалечават. Прекрасна двойка. Браян май нямаше някаква дарба или поне не усещах около него да трепти енергия, както при Кърт и Маркърс, а и Дженифър ми се струваше съвсем нормална.

Прииска ми се да обсъдя всичките тези вълнуващи новини с Мисти и Самър и инстинктивно затършувах из чантата за телефона. Липсата му ми припомни за снощния сблъсък с Дейвис. Дали вече беше публикувал злепоставящите ме снимки в интернет, или още изчакваше? И какво трябваше да направя, в случай че бе избързал?

Нали не бях докрай откровена с Виктор, когато си изповядвах греховете...

Две ръце ме сграбчиха откъм гърба и аз изпищях. Успях да забия лакът в корема на нападателя и ръцете бързо-бързо ме пуснаха.

— Ейнджъл, аз съм!

Маркълс.

Притиснах разтрепераните си ръце към гърдите.

— Да не си решил да ми изкараш акъла?

— Извинявай — той ме погледна глуповато.

Едва сега забелязах, че е с двама от бандата — Пийт и Майкъл, явно отиваха на репетицията. Гледаха ме втренчено, сякаш ми беше пораснала втора глава. Супер, отгоре на всичко успях да го изложа пред приятелите му.

— Съжалявам, че така реагирах. Просто... се стреснах.

— Напомни ми никога да не те стряскам — обади се Майкъл, барабанистът с готината усмивка.

Маркълс ме прегърна покровителствено.

— Добре ли си наистина?

— Малко съм напрегната — признах.

— Снощи един журналист я нападнал — обясни Маркълс над главата ми, — решил, че така ще я придума да му даде интервю.

Май не се изненадаха особено — нали им се бе налагало да си пробиват път през ордите папараци, които ги преследваха на всяка крачка, откакто славата ги бе застигнала. Наругаха хубавичко журналиста и ме попитаха дали съм добре. Слава богу, че Маркълс бе достатъчно мил да обясни странното ми поведение.

— Благодаря ви, момчета, добре съм. А вие по-добре бързайте за репетицията.

Маркълс задъвка долната си устна и между веждите му се появиха две бръчици.

— Знаеш ли какво, Ейнджъл? Ще ми е много по-спокойно, ако дойдеш с нас. Нали нямате нищо против, момчета? Знам, че нарушавам правилата, но...

— Естествено, няма проблеми — съгласи се Пийт, мечокът в групичката.

— Добре си дошла. Определено предпочитам теб да гледам в следващия един час, отколкото тия двамата — Майкъл ми намигна

закачливо.

Седнах в ъгъла на залата, тоест на палатката, определена за репетиции и загрявка, и се приготвих да попия с всичките си сетива това невероятно преживяване — подготовката на трима талантиливи музиканти за предстоящ концерт. Обсъждаха всичко безкрайно дружелюбно, изслушваха се един друг. Ако имаше критики, поднасяха се тактично, така че да има полза от тях. И естествено, никой не се страхуваше да си изкаже мнението. Колко различно от Джей, който ни крещеше при най-малкото отклонение от нотите! Освен това ме питаха какво мисля за това и онова.

— Как мислиш, Ейнджъл, „Homeless“ преди или след „Shout Now“ да я изсвирим? — обади се Майкъл.

Заиграх се замислено с висулката под формата на капка вода, закачена на синджирче около врата ми.

— Мисля си, че трябва да си остане така. В този ред като че ли се получава по-ясна сюжетна линия.

Майкъл ме поздрави с вдигнат палец.

— Нали ви казах, че момичето има добър вкус.

Маркълс, който бе предложил промяната, ми се смръщи шеговито.

— В някои неща.

— Е, да, вкусът ѝ към мъжете е отвратителен, ама какво да се прави...

Маркълс му отвърна с онзи специален жест с един пръст.

После отидохме до караваната на Маркълс за традиционната следрепетиционна закуска. Това им беше неофициалният щаб, понеже Майкъл и Пийт си деляха другата половина на уинебагото.

— Ама нашата половина не става за пред хора — заяви весело Пийт. Скръстил ръце и изопнал мускули изпод тениската, той хич нямаше вид на някого, който ще нахлузи гумени ръкавици и ще се захване да подрежда леговището. По-скоро му дай два-три саблезъби тигъра, с които да се бори.

— Аха — додаде Майкъл. — Двама сме, а няма кой да ни събира чорапите от земята, докато Маркълс тук е луд на тема чистота.

— Така ли? — Изглежда, че Маркълс нямаше да остане във възторг от подхода ми към подреждането на стаята ми вкъщи, който се изразяваше в това да натикам всичко в дъното на гардероба или да го покрива с одеяло.

Маркърс хвърли празните пликчета в кошчето и забърса масата.

— Обичам всичко да е под контрол. Не мога да разсъждавам, когато съм заобиколен от безпорядък.

— Затова си е заслужил самостоятелна стая. Не можем да убием кокошката със златните яйца, като го принудим да живее с нас, нали? — Майкъл пхна чашата си в малката миялна машина и кимна към приятеля си.

След две порции препечени филийки момчетата се канеха да тръгват. И понеже знаех, че и Маркърс е зает, понечих да си си ходя с тях, обаче Майкъл ме прикова за канапето с поглед.

— Ще се видим след половин час за интервюто, нали? — каза той уж на Маркърс, но всъщност май подсказваше на мен какъв е графикът на бандата.

— Аха. — Още щом вратата се хлопна, Маркърс се отпусна на канапето до мен и започна да ме целува по шията. — Цели тридесет минути. Чудя се как бихме могли да ги уплътним?

Последния път, когато бяхме един до друг на канапето, се озовахме на пода. Нещо, което ми се струваше ужасно съблазнително. Но трябваше да спазя обещанието, което си бях дала — да напредвам стъпка по стъпка, да не прибързвам с плътския аспект, след като по-важните въпроси оставаха неразрешени.

Сгуших се до тялото му, обгръщайки талията му с ръка — това не се броеше.

— Можем да си говорим.

Той простена.

— Искаш да си говорим? Добре. — Хвана дясната ми ръка и захапа нежно връхчетата на пръстите ми.

— Р... разкажи ми за семейството си.

— Най-голям съм от три деца. — Той допря пръстите ми до устните си. — Майка ми и баща ми са от Ливърпул. Сестра ми Сейди е на четиринадесет, малкият Кайл е на десет. Приключихме ли с разпита?

Дръпнах си ръката, преди напълно да се разконцентрирам, и го сръчках в гърдите.

— Не. А кога за пръв път осъзна, че си музикален? — гледах да избягвам думата *дарба*, понеже знаех колко му е неприятна мисълта, че талантът му се дължи на нещо непонятно.

— Откакто се помня, винаги съм го знаел. За пръв път отидох на концерт съвсем малък — може би бях на осем — баща ми също си пада по музика, та той ме взе със себе си. Оттам се запалих по китарата и така се започна.

— А пеенето?

— Пеенето го упражнявах по футболните стадиони — той се разсмя на невярващото ми изражение. — Сериозно, къде другаде би могло едно момче, което не е фен на училищния хор, да пее пред хора? Никога няма да си сам^[2]... оттам тръгна всичко.

— Май трябваше да се досетя, че ще се окажеш фен на Ливърпул. Аз съм по-скоро от страната на Челси.

Маркът измъкна рязко ръка изпод раменете ми и изрисува кръст във въздуха с пръсти, сякаш за да прогони дявола.

— Край. Тая връзка няма да просъществува. Не бих могъл да ходя с врага.

— Не търпиш конкуренция, а? Страх ли те е? — Изправих се на колене върху канапето и прокарах показалец по бузата му.

— Хм — той улови пръста ми и го целуна. — Е, ако ще сме заедно, май ще трябва да вложа допълнителни усилия да те превъзпитам и преориентирам към истинския футболен отбор.

— Стига да нямаш нищо против и аз да опитам същото.

— Нямах никакъв шанс, момиче.

Погледът, който си разменихме, би могъл да предизвика пожар в дъждовна гора. За да разсея напрежението, се наместих в първоначалната си поза.

— Стигат ли ти толкова разговори? — попита той обнадеждено.

— Не. Каж ми нещо важно за себе си. Сетих се — кой ти е най-ранният спомен?

— Той изсумтя.

— Лесно е. За разлика от теб, водната нимфа, мразя реките, понеже като дете едва не се удавих.

— Божичко! Какво стана?

— Играех си край канала. Явно съм се измъкнал през градината, а каналът не беше далеко от къщи. Май имах идиотската идея да нахраня патиците. И разбира се, паднах. За щастие, някакъв мъж си разхождаше кучето по алеята, видя какво се случва и ме измъкна.

Оттогава смятам водата за свой враг, поне мръсната вода от каналите...
Ами ти?

— Точно обратното: помня как си играех с водата в басейнчето на двора. Беше ми пръв приятел. Наложих се мама и татко да вдигнат един параван, та съседите да не гледат какво правя.

Маркърс не каза нищо.

Заиграх се с кожената гривна, която като че ли никога не сваляше.

— А това какво е?

— Имам я от две-три години. Кърт и Марго ми я подариха, когато се запознахме. Три преплетени шнура, нещо като обещание, че ще се подкрепяме.

— Кърт май е изиграл важна роля в живота ти.

— Това важи и за двамата. Имат истинска дарба за приятелство. Кърт спокойно можеше да ме разкара, бях твърде млад, твърде самонадеян, но не го направи: отдели ми от времето си и е помагал на мен и на момчетата при всяка една наша стъпка.

Потърках буза в ребрата му, заслушана в сърцето му.

— Колко хубаво. Рядко ще чуеш нещо такова в този бизнес.

— Отдавна се е доказал, така че може да си позволи да е щедър към хората.

Реших да предприема миниатюрна стъпчица към крайната си цел.

— А мислиш ли, че съм права за способностите му?

Тялото му замръзна, вкамени се под ухото ми.

— Ако ме беше питала по-рано, щях да кажа, че просто е проникателен. Да, точно това е думата. Защо е нужно да обръщаш най-обикновените неща в разни мистични глупости?

Не се вълнувай. Спокойно. Съвсем нормално е да проявява съмнение.

— Защото вярвам, че става дума за нещо различно. И той като теб би могъл да използва телепатия, ако се престраши да опита. Не би ли искал да можехте да си говорите, без никой да ви чува?

Маркърс избухна в смях.

— Кърт Вос и телепатия? В деня, в който ми проговори с мислите си, ще изляза на сцената в поличка за балет.

— Внимавай какво си пожелаващ, Маркърс.

На вратата дискретно се почука.

— Хайде, брато, време е да вървим!

Маркъс направи гримаса.

— Ще ми се да престане да ми говори така. Влизай!

— Мога да ви... ъ... изчакам да довършите.

Маркъс отвори вратата толкова рязко, че Майкъл едва не се изтърколи в стаята.

— С Ейнджъл само си говорим.

— Сериозно ли? Че може ли така да си губите времето. Сладурче, ако някога ти писне този тип, непременно ми се обади. Знаеш къде живея — и той посочи съседното помещение.

— Много съблазнително предложение, Майкъл, но един носител на черен колан ми е недостатъчен. — Пътюм целунах Маркъс по бузата. Взех Фреди от мястото му до китарата на Маркъс, понеже ми се струваше, че моментът не е подходящ за импровизирани изпълнения. — Ще се видим по-късно.

Маркъс ме хвана за ръката.

— По програма свирим точно преди *Gifted*. Ще дойдеш зад сцената, нали?

— Естествено — прескочих стъпалата. — И разбеснели се коне не биха ме спрели, макар да не ми е съвсем ясно защо ще се занимават да ми пречат. — Махнах им бодро и тръгнах към репетиционната, за да се поупражнявам.

Когато наближи пет часът, приключих със самостоятелната репетиция и поех към зелената зала, където заварих Уил и Виктор да си почиват край една от масите. Изглеждаха съвсем не на място, като два гарвана сред ято чуруликащи скорци, а израженията им рязко се открояваха със сериозността си на фона на шареното ято от изпълнители, което злостно кълвеше репутацията на всички останали и си разменяше сочни клюки.

— Как вървят нещата? — Настаних се до Уил. — Къде е Уриел?

Уил посочи към палатките.

— С останалите. Патрулират къмпинга.

— А дамата на сърцето ти?

Той направи гримаса.

— Дирижира глутницата журналисти, наобиколили *Gifted*. Всеки момент ще дойде.

— Някакви следи от Дейвис?

— За момента не. Нямах да я оставя, ако бе изпълзвал от блатото, в което се крие.

— Естествено, че не. — Обвих ръце около коленете си. — Я кажи, какво е усещането да установиш контакт със сродната си душа?

— Ти ми кажи.

— Не мога. Маркър категорично отказва дори да пробва телепатия. Между нас определено има нещо, но ме е страх да не би чувствата ми да се влияят от блясъка на рок звездата. Все пак опитвам да го склоня.

— Не е в твой стил да проявяваш предпазливост, Ейнджъл — отбеляза Виктор.

— Нима си забелязал? — Изсмях се самоиронично. — Старая се да порасна, Виктор, колкото и да не ти се вярва. Както и да, стига сме говорили за мен. Марго как прие новината?

Уил се усмихна с прекрасната си усмивка.

— Много добре. Нали е истинска дама.

— А споменах ли, че е зашеметяващо красива? — подкачих го. — Не че това има значение, както чудесно знаем, Уилям. Важно е каква е отвътре... или поне така твърдят хората.

Уил очевидно бе готов да се впусне в хвалебствия по адрес на половинката си при първа възможност.

— Точно така е. А тя има прекрасна душа — мила и грижовна, без да е наивна. Накара ме да й обясня цялата работа със савантите изключително подробно. Наложих се да й прочета и дребния шрифт, преди напълно да открие съзнанието си пред мен.

— Какъв дребен шрифт?

— Че всеки от нас има само една сродна душа.

— Да, това е гадно — хвърлих поглед към Виктор, чиято сродна душа, според слуховете, беше зад решетките в Афганистан. Нищо чудно, че през повечето време беше толкова мрачен. Мисти твърдеше, че си има своята мила страна, но аз още не я бях виждала. — Би ли писал на Самър от мое име да се срещнем пред палатката за бийтбокс в пет? Искам да ги осветля какво се случва в живота ми.

— Никакво обсъждане на вътрешна информация пред външни хора, Ейнджъл — предупреди ме Виктор. — Тук с Уил можем да сме

сигурни, че няма опасност, но ситуацията е лесно възпламенима. Уж всичко е наред, а в следващия момент можеш да загазиш здравата.

Дръпнах едно конче от подгъва на туниката си.

— Всъщност исках само да им кажа, че ще участвам в концерта на *Gifted*.

Уил ме потупа по коляното.

— Крайно време беше да те поздравя, Ейнджъл! Да не забравяме факта, че постигна невероятен успех изцяло благодарение на собствения си талант. Много съжалявам, че другите ни задачи донякъде го засенчват.

Усмихнах се дяволито.

— Но ако не бяха другите ни задачи, изобщо нямаше да съм тук. Нямаше да се запозная с Маркъс, нито да се окажа рамо до рамо с *Gifted*, така че всъщност имам невероятен късмет. А като заговорихме за други задачи, ето я и нея.

Марго крачеше към нас с двама мъже с костюми, тъмни очила и слушалки в ушите — очевидно охрана. Реших, че съм излишна, предвид това, че никак не помагах за професионалния имидж на Уил и Виктор.

— Аз най-добре да си вървя.

— Самър, Мисти и Алекс ще те чакат на изхода — Уил ми показва какво му е отговорила Самър. Явно всички вече бяха с нови SIM карти. Само на Ейнджъл Белята не й бяха дали нов телефон.

— Чао, Уилям. До скоро, Виктор!

— Да се пазиш, Ейнджъл — подвикна след мен Виктор. Ако съдех по разтревоженото му изражение, май говореше съвсем сериозно.

---

[1] Захарната фея е героиня от балета „Лешникотрошачката“. Образът ѝ е синоним на сладко и невинно момиче. — Б.пр. ↑

[2] Рефрен от химна на футболен отбор „Ливърпул“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

Отиването в палатката за бийтбокс се оказа чудесна идея. Вгълбена в собствените си проблеми, почти бях забравила, че сме на един от най-готините музикални фестивали в страната и сред тия поляни се бяха събрали такива талантливи хора, че чак не беше за вярване. Макар да не бяха хедлайнери, и Джоуи, и Фреш си имаха свои почитатели, така че палатката беше претъпкана. Пристигането на Браян определено привлече внимание, но тълпата запази самообладание и не хукна да му иска автографи. Напротив, всички очи бяха приковани в сцената, а Джоуи и Фреш тъкмо се бяха качили.

Седях приклещена между Самър и Мисти на една от предните пейки, а Алекс и Уриел стояха от двете ни страни. Фреш осигуряваше фона с мощен бийтбокс, а Джоуи рапираше — и направо ни скриха шапките. Бяха зашеметяващи. Разтанцувахме се, заразмахвахме ръце и въобще се развихрихме. Добре де, аз танцувах, а приятелите ми далеч по-сдържано се полюшваха в такт. На Джоуи обаче явно му допадна ентузиазмът ми, така че ми посвети няколко реплики, което допълнително ме въодушеви.

Щом приключиха, закрепях с пълно гърло, кацнала върху една от пейките, кършейки ръце като луда. Аплодисментите не утихваха. Атмосферата в палатката бе наелектризирана докрай, което едва ли би навредило на кариерата им.

— Да идем отзад да ги поздравим — предложих и скочих на земята.

Самър ме хвана за ръката.

— Ти иди, ние не ги познаваме.

— Ще ви запозная. Хайде!

Задърпах ги към дъното на палатката. Джоуи и Фреш вече бяха отвън и разговаряха с почитателите си. Вътре започваше следващото изпълнение. Бедните момчета, ужасно е да се качиш на сцената след коронния номер и да гледаш как публиката оредява.

— Джоуи, Фреш — страхотни бяхте! — Промуших се между феновете и ги прегърнах и двамата.

— На теб поздравления за танците! Много добре го въртиш това твое малко дупе. Ако нещо не се получи с *Gifted*, можеш да ни станеш танцьорка. — В очите на Джоуи играеха весели пламъчета.

— Ще си помисля — отвърнах. — Особено щом смяташ, че дупето ми е малко. Мога ли да те запозная с приятелите ми — Мисти, Самър, Алекс и Уриел? — Отстъпих назад, за да могат да се ръкуват.

— Много як концерт, момчета — прекъсна ни Браян, който тъкмо се беше появил с Дженифър.

— Успя ли да щракнеш някоя и друга сполучлива снимка? — попита я Фреш.

Дженифър кимна и потупа фотоапарата.

— Да, всичко е тук. Дай ми имейла си и ще ти ги пратя.

— А хвана ли Ейнджъл как танцува?

Дженифър се засмя.

— Естествено. Трудно беше да не я забележа.

Може би не трябваше да настоявам да сме най-отпред. Искан да подкрепя Джоуи и Фреш, но вероятно бе излязло, че се опитвам да привлека вниманието към себе си.

— И на нашия ли концерт ще танцуваш така? — поинтересува се Браян.

— В никакъв случай — зарекох се. — Ще се държа прилично.

— Жалко — той се ухили на озадаченото ми изражение, после смигна на Джоуи и Фреш. — Май не схвана.

— Ейнджъл, това са мъжки работи — обясни ми Джоуи.

— Престани да се шегуваш, Браян — смъмри го Дженифър. — Не виждаш ли, че се притесни?

— Такава съм си аз, винаги се притеснявам *впоследствие* — измърморих. — Някой ден ще се науча да мисля *предварително*.

— Всъщност, Ейнджъл, би ли ми отделила една минутка? — попита ме Дженифър. — Ще ми се да те запозная с мои приятели журналисти, които искат да отразят участието ти на концерта на *Gifted* довечера.

— А, добре, разбира се. Ще се видим ли после, хора?

— Естествено. Марго ни уреди пропуски — отвърна Самър.

— Супер. А аз ще съм във ВИП съблекалнята — Сграбчих Мисти и я завъртях в кръг. — Елате да разгледате.

— Непременно — обеща Алекс.

Стиснах ръката на Мисти.

— И да ми попречите да изтъркам килима от нервно обикаляне в кръг, нали?

— Разбира се, че ще дойдем. — Мисти и Самър се спогледаха, нали ме знаеха каква съм. Двечките ми бяха като лично противопожарно одеяло и винаги потушаваха паниката ми. — Маркът там ли ще е? Още не сме се запознали с него.

Пуснах Мисти, пъхнах ръце в джобовете и свих рамене.

— Ще свирят точно преди нас, така че може би не.

— Тогава ще се запознаем след това — успокои ме Самър. Явно бяха решили да дадат едно рамо на несигурната ми връзка със сродната ми душа, ако изобщо можеше да се говори за такова нещо.

Дженифър се усмихна извинително на Самър.

— За съжаление, няма да е възможно. *Gifted* и *Black Belt* потеглят веднага след концерта. Имат още два концерта на югоизток, а следващия уикенд ще свирят на „Арена О2“, така че трябва да действаме. И без това се заседяхме тук повече от обичайно. Марго искаше да си поемем глътка въздух в средата на дългото турне.

Буквално онемях. Маркът не бе споменал нищо такова, макар сега да се сещах, че бях видяла плакати за концертите. Само дето не бях навързала датите.

Самър побърза да се намеси.

— Ясно. Е, може пък да успеем да се запознаем с него между неговия концерт и участието на Ейнджъл?

— Може — Дженифър се усмихна учтиво, но явно се съмняваше, че ще се получи. Някак останах с впечатлението, че приятелите ми не са й особено симпатични. Може би си мислеше, че се опитвам да вкарам цялото си племе в кръга на богоизбраните. А нейната работа беше именно да пази музикантите от любопитството на околните. — След малко се връщам, Браян. Идваш ли, Ейнджъл?

— Да, да.

Преди да тръгна, Мисти ме хвана за раменете и прошепна в ухото ми.

— Всичко ще се нареди, ще видиш.

— Благодаря — гласът ми прозвуча дрезгаво. Усещах тялото си странно кухо. Толкова зашеметена не се бях чувствала, откакто паднах от понито на първия си (и последен) урок по езда.

Дженифър като че ли не бе забелязала ефекта от думите си. Поведете ме напред, далече от купона в чест на Джоуи и Фреш.

— Обещах да се опитаме да вместим журналистите след бийтбокса. Музиката не е по мой вкус, но си ги бива, нали?

— Извинявай, какво? — запрепъвах се след нея, скръстила ръце.

— Джоуи и Фреш, никак не са лоши.

— Аха. Страхотни са.

— И всичко това постигат със собствения си талант, нали?

— Естествено, как иначе?

— Оттук, Ейнджъл. — Тя ме поведе към една палатка, която рекламираше безжичен интернет и кафе. Пълна беше с хора, наседали пред стъваеми масички със слушалки на ушите, които си проверяваха пощата. Дженифър мина през палатката и излезе от другата страна.

— Няма ли тук да се срещнем с журналистите? — попитах, когато я настигнах.

— Не, не, много е претъпкано, ще е твърде шумно. — Маниерът ѝ някак се бе променил. Когато бе с Браян, бе мила и отзивчива, сега бе рязка и делова. Може би предстоящата среща с журналистите я напрягаше? Интуицията ми подсказваше, че става нещо странно.

— С кого каза, че ще се срещнем?

Внезапно в главата ми отекна гласът на Уил.

Ейнджъл, равнището на опасността около теб рязко се покачва. Какво правиш?

Светлинният датчик на фотоапарата на Дженифър изпиука.

— Охо, използваш телепатия, така, значи? На това трябва да сложим край.

Уил! Успях само да извикам името му и Ели Дейвис изникна от тъмната алея между палатките.

Как можеш да попречиш на някого да използва телепатия? Не смятах, че е възможно, освен ако нямаш дарба точно за това. Но Дейвис и бандата му явно бяха посветили сериозни усилия на този въпрос, а нищо чудно и да бяха експериментирали, защото действията изключително сръчно.

Уил, помощ! Хванаха ме!

Докато Дейвис връзваше ръцете ми, Дженифър, долната кучка, постави на ушите ми слушалки, от които гърмеше непоносимо силен, пронизително висок звук, който безмилостно нахлуваше в мозъка ми. Пробвах се да подам сигнал за тревога, да обясня на Уил къде съм, но не можех да надвикам пищенето. Все едно стоях до включена бормашина и се опитвах да говоря по телефона. Успях единствено да изпратя ехото на непоносимия звук.

Не издържах. Звукът бе съкрушителен. Главата ми бе на път да експлодира, по бузите ми потекоха сълзи.

Неспособна да чуя какво ми се казва, чувствах само как ме блъска и удрят, усещах рязкото подръпване на скок върху голата си кожа. Дейвис ме хвана през раменете, като едновременно ме придържаше да не падна и ме теглеше след себе си. Ако имаше кой да ни види, щеше да реши, че мъж и жена помагат на подпийнало момиче. Бутаха ме така, докато не стигнахме някаква кола. Там ни посрещнаха двама души, но всичко пред очите ми беше размазано, така че не можах да видя кои са. Вдигнаха ме и ме вкараха в багажника въпреки отчаяните ми ритници. Покриха ме с одеяло, смърдящо на масло, и капакът хлопна отгоре ми. Колата потегли, известно време се друсаше по коловозите в калта, после набра скорост.

Махнете ми слушалките, моля ви! Не знаех дали крещя наум, или на глас. В желанието си да избягам от ужасния звук ритах и думках по вратата на багажника. Блъсках си главата, опитвах се да разместя слушалките, но някой здраво ги бе залепил за ушите ми. *Боли ме! Не издържам. Не мога повече.*

Свих се на топка, стиснах очи, забих нокти в дланите си. Крещях името на всеки савант, за когото се сетих, с надеждата поне един да ме чуе. Пътуването сякаш нямаше край. Започнах да си мисля, че никога няма да свърши, че завинаги са ме заключили в тази пещера на мъченията.

След известно време, не знам точно колко, звукът най-после спря и аз постепенно дойдох на себе си. Главата ми бе извита под странен ъгъл, косата ми бе залепнала за бузите. Като че ли лежах върху студен, метален под. Беше съвсем тъмно. Помня, че ме извадиха от колата и ме оставиха тук, но тогава се борех да не обезумея от воя в ушите си. Сега тишината бе оглушителна. В главата ми все още гърмеше ехото от онзи ужасен звук, подобно на пищенето в ушите, след като си стоял твърде

близо до колоните на хевиметъл концерт. За миг се замислих дали слухът ми не е трайно увреден.

Но това нямаше значение. Съсредоточи се, момиче, трябва да се измъкнеш. И като за начало не бива да допускаш втори път да те измъчват така.

Ръцете ми все още бяха вързани зад гърба ми, но краката ми бяха свободни. С мъка се надигнах до седнало положение, после наведох глава между коленете си и стиснах с тях слушалките. Изругах високо, когато се разделих с няколко кичура коса. Така и не можах да сваля слушалките изцяло, но сега висяха на врата ми и вече не покриваха ушите ми. Скочът се разтегли върху мокрите ми бузи и накрая падна на земята.

Уил? Или някой друг? Изпратих телепатичен сигнал за тревога.

Никакъв отговор.

Ако исках да се получи, трябваше да се постарая повече. Да дам на наранения си мозък малко време, за да се възстанови, и да опитам отново. И да не се паникьосвам.

О, ужас: вече се паникьосвах...

Добре, Ейнджъл: дишай дълбоко. Едно... две... три... Точно така, ще се справиш. Не си пълен идиот, нищо че поведението ти напоследък говори другояче. Дейвис те е хванал. Дженифър е работела за него — дотолкова не беше трудно да навържа. Защо Кърт не беше доловил, че е мошеничка? Или пък Марго? Твърде късно беше да си задавам такива въпроси. Основното беше, че съм тук, където и да бе това „тук“, и трябваше да разбера как да се измъкна.

Така че следващата ми стъпка бе да изследвам затвора си и да потърся изход.

Донякъде ободрена, че успях да си съставя елементарен план за действие, заопипвах пода. Студена ламарина. Плъзнах дупе назад и открих стената — вълнообразна ламарина. Опитах се да си съставя мисловна картина и стигнах до заключението, че се намирам в някакъв контейнер. А когато очите ми привикнаха с тъмнината, забелязах миниатюрната червена лампичка в един от горните ъгли, твърде високо, за да мога да го стигна. Протегнах крак на пътя на лъча и отнякъде светна лампа. Стори ми се непоносимо ярка след пълната тъмнина. Заврях глава между коленете и се свих до най-близката стена.

— Явно вече си на себе си. Чудесно — гласът на Дейвис прозвуча от високоговорител, закачен някъде на тавана, а също и от слушалките около врата ми.

— Веднага ме пусни, копеле такова! — изкрещях в отговор и заритах стената в случай че някой можеше да ме чуе отвън.

— Ще те пуснем, когато му дойде времето. Постарай се да сътрудничиш в малкия ни експеримент и вратите ще се отворят, обещавам ти.

Смених тактиката.

— Моля ви, сигурна съм, че не искате да си рискувате кариерата заради отвличане, нали? Пуснете ме сега и няма да кажа на никого. Предстои ми концерт.

— Не се тревожи, ще имаш възможност да се изявиш в собствено шоу. Уебкамерата те снима и качва клипчето в реално време. Когато ни предоставиш неоспорими доказателства за съществуването на савантски сили, ще те пуснем да си вървиш.

Всякакви надежди, че ще успея да го убедя, рухнаха. Как щях да се измъкна?

— Нямам никакви сили. Най-обикновена певица съм. Никой няма да ти повярва, ще кажат, че си подправил кадрите.

— О, моля те, продължавай да протестираш, точно това очакваме. Твоите хора се спотайват сред нас, манипулират ни без наше съгласие. Нужно е да те изобличим — да покажем на всички, че си част от огромна организация. А що се отнася до доказателства, ще запееш друга песен, когато се наложи да използваш дарбата си, за да си спасиш кожата.

Нещо се блъсна в стената на контейнера и той се залюля. Нямах за какво да се хвана, но все пак се опитах да се вкопча в стената с вързаните си пръсти.

— Какво става?

— Местим те на хелинга^[1]. Когато дойде приливът, контейнерът ще започне да се пълни с вода. За обикновените хора това би било сериозен проблем, но нали твоята специалност е водата? Снимките на телефона ти се оказаха особено информативни. Ще имаш около тридесет минути да решиш дали предпочиташ да живееш, или да умреш, преструвайки се, че не можеш да предотвратиш собственото си удавяне.

— Мислиш... очакваш да спра морето? Не си ли чувал за крал Кнут^[2], господин Дейвис? — Ако действително разпространяваше запис в реално време, то поне властите щяха да разполагат с името му, за да го хванат.

— Много си остроумна, Ейнджъл. Но ако ти беше на страната на Кнут, историята щеше да приключи по съвсем различен начин, не смяташ ли?

Контейнерът се размърда и задрънча. Когато престана да се движи, подът се оказа наклонен под ъгъл, явно действително го бяха сложили на рампата.

Очевидно не можех да очаквам помощ от похитителите си. Но пък си чувствах главата достатъчно бистра, за да опитам отново с телепатия.

Уил!

Пак никакъв отговор. Телепатичната връзка през големи разстояния винаги е несигурна. Шансът е далеч по-голям, ако връзката с приемника е силна, ако съзнанието на другия ти е добре познато. Връзката ми със средния брат от семейство Бенедикт май не беше достатъчно силна, за да преодолее разстоянието от фестивала до мястото, на което ме държаха.

Не ми оставаха много опити, главата ми вече пулсираше от мигрена, вследствие на пронизителния вой в ушите, а зад клепачите ми проблясваха бели светлини. Налагаше се да опитам да повикам човека, с когото имах най-силна връзка — и чудесно знаех кой е той, нищо че хич нямаше да се зарадва.

Маркърс! Този път усетих, че викът ми докосва нечие съзнание.

Ейнджъл, къде си, по дяволите?

Господи, Маркърс! Получих размазана картина на тълпи от хора и ярки светлини.

Защо те няма? Нали обеща? Обидата му ясно се долавяше.

Мислиш ли, че моментът е подходящ да ми се сопваш така? По лицето ми се стичаха сълзи на облекчение, примесени със силна радост — в разрез с всичко останало, което чувствах. Значи, не си бях въобразявала: Маркърс бе сродната ми душа. Колкото и да бях уплашена, връзката между умовете ни гореше с топъл, успокояващ пламък.

На сцената съм. Пит и Майкъл ме питат защо спрях да пея. Имаме десетина хиляди души публика отпред.

Стегни се, Ейнджъл. Кажу ми да ти прати помощ. Съжалявам, че те прекъсвам, но този път загизих здраво. Разкикотих се истерично, като същевременно бършех сълзи с колене. Ако действително ме снимаха, щях да изглеждам напълно откачена. Ели Дейвис и Дженифър ме отвлякоха преди около час — не знам точно. Заключили са ме в товарен контейнер, който ще се напълни с вода от прилива. Кажу ми на Уил да дойде да ме измъкне.

Отговор нямаше. Почувствах се така, сякаш съм се обадила на бърза помощ, а операторът е затръшнал телефона.

Маркърс? Моля те, моля те, не ме предавай. Трябва да ми повярваш.

Дженифър?

Веднага осъзнах грешката си: не биваше да споменавам човек, когото познава и на когото се е доверявал много преди да срещне мен. Това не е важно в момента. Не можем ли да се съсредоточим върху спасяването ми?

Нищо не разбирам. Правиш го нарочно, нали? А уж водата ти беше приятел. Това да не е поредната маневра да ми привлечеш вниманието? Да демонстрираш властта си над мен, като ме накараш да изоставя всичко заради теб?

Проклето копеле! Не, дявол го взел, нищо подобно!

Сърдит ми беше — той на мен! Моментът хич не е подходящ, Ейнджъл. Дай ми двадесет минути и ще приключа. Ти самата трябва да си на сцената след деветдесет минути — и ще е добре да не закъсняваш.

Не ми вярваше. Мислеше, че играя някаква абсурдна игра и използвам дарбата си, за да обсебя вниманието му — да го накарам да избира между бандата си и мен. На сродната ми душа не й пукаше достатъчно, че да рискува кариерата си, за да ме спаси. Рицарят в лъскавата броня изоставяше принцесата на дракона и отпрашваше с коня в грешната посока.

Канеше се да прекъсне контакта, но усещах, че се колебае. Можеш ли да определиш какво изпитваш? Телепатичната връзка между сродни души им даваше възможност да надникнат в

емоционалния свят на другия, така че в момента усещаше чувствата ми.

Не знам как да го нарека — може би отчаяние. Чувствах се толкова уморена, толкова разочарована.

Знаеш ли, Маркъс, мислех си, че щом установим контакт по този начин, ще имаме някакъв шанс. Но съм грешала. Опасявах се, че сродната ми душа може да ме намрази, но се получи обратното: трябвало е да се страхувам, че аз ще те намразя. Разкарай се, Маркъс. Ще намеря някой друг, който да ме спаси. Прекъснах връзката.

От мястото на сглобката между металните панели започна да блика вода. Транспортните контейнери са предвидени да устояват на лошото време, понеже прекарват по-голямата част от живота си на пристанището. По тази причина приливът си проправи път вътре едва когато бе залял стените почти до средата. Не бях забелязала, че затворът ми вече е под повърхността. Водата нахлу и ме обви в единствената прегръдка, която бих понесла в момента.

— О, приятелко моя — прошепнах й. — Здравата сме загазили. — Не се страхувах, не и от собствената си стихия, но се ужасявах от решението, което щеше да се наложи да взема.

Морето погъделичка разранените ми китки, здраво увити със скоч. Не можех да го помоля да ми донесе нож или нещо друго, с което да се освободя — цепнатината не бе достатъчно широка, — но приветствах успокояващото докосване.

Я чакай малко! Морето можеше да изстърже лепилото, нали така?

Без да спирам да викам приятелите си, макар да чувах никакъв отговор, призовах всичкия пясък и твърди частички, донесени от водата, и ги насочих към китките си. Студената вода образува защитен слой върху кожата ми, а водовъртежът от пяна и пясък работеше върху лепкавата спойка. Постепенно скочът разхлаби хватката си и водата го отнесе като кафеникаво жилаво водорасло.

— Едно на нула, Ейнджъл — прошепнах и протегнах ръце пред себе си.

— Как се освободи? — гласът на Дейвис изпука по високоговорителя.

Възползвах се от свободните си ръце и му отговорих с един пръст. Смъкнах слушалките и ги пуснах във водата. Изправих се и установих, че водата вече стига до средата на прасците ми и бързо се катери нагоре. Нямах да спре да приижда, докато не ѝ заповядах, а точно това не исках да правя, не и пред камерите.

Камера ли? А не можех ли някак да я обезвредя? Заоглеждах се как бих могла да стигна лампичката в ъгъла. Подскочих, но напразно, не ми достигаше много. Дявол го взел, защо бях толкова ниска! Трябваше да чакам водата да се надигне достатъчно, че да ме изкачи нагоре. А не можех ли да изпратя струйка вода да свърши работата вместо мен?

Обърнах се с гръб, за да не виждат какво правя, и използвах силата си, за да плъзна малко вода нагоре по стената, подобно на бръшлян. Струята стигна камерата, но лампичката така и не угасна.

— Какво правиш? Знаем, че използваш силите си!

Да не мислеше, че ще му отговоря? Разочарована, оставих водата да се върне обратно. Камерата, естествено, беше водоустойчива.

---

[1] Наклонена площадка на брега, изградена за изваждане и спускане на кораби във вода. — Б.пр. ↑

[2] Кнут I Велики, крал на Англия, Дания и Норвегия, който според една легенда демонстрирал пред царедворците, че няма контрол върху природните стихии (прииждащия прилив), с което искал да покаже, че светската власт е безпомощна в сравнение с върховната сила на Бог. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

Ейнджъл, там ли си? Гласът на Маркърс прониза главата ми и главоболието тутакси се усили.

Казах ти да се махаш. Да му се не види — май все пак трябваше да разговарям с проклетото копеле. Та той бе единственият, който ме чуваше.

Слушай, току-що слязох от сцената заради теб.

Браво на теб, сопнах му се саркастично. Значи, реши, че да спасиш нечий живот, може и да е по-важно от репутацията ти? Поласкана съм.

Ако ще се държиш така, се връщам обратно. Може би, ако побързам, ще успея да спася нещичко от имиджа си.

Мразя те. Облегнах се на стената и скрих лице в шепа.
Наистина те мразя.

В момента и аз не изпитвам особено топли чувства към теб, Ейнджъл. Но колкото и жестоко да прозвуча тази мисъл, някъде дълбоко се долавяше известна нежност. Кажу ми какво трябва да знам.

Разхлипах се с глас. Имах чувството, че сърцето ми се е пръснало на миниатюрни песъчинки, които дращят в гърдите ми, докато излизат една по една със сълзите.

Ейнджъл? Добре де, съжалявам. Просто съм бесен. Не искам да съм един от вас. Не желая да имам дарба и си го изкарвам на теб. Извинявай.

Излишно се тревожеше, щом приключеше тази история, щях да го оставя на мира. Само кажи на Уил, Виктор или Уриел — който е под ръка, — че ме държат в метален контейнер, не знам къде. Май не е много далече. Сложили са го на рампата и вече се пълни с вода, така че явно съм на някакво пристанище или яхтклуб. Излъчват записа на живо, така че Дейвис да представи доказателства за съществуването на саванти. Вероятно, ако намерят линк към клипа, ще могат да се ориентират къде съм.

Какво? Ти сериозно ли говориш?

Маркърс, събуди се! Тук не става дума за теб — не правя сцени, за да привлека вниманието ти. Животът ми е в опасност. Всички саванти даваме обет да не разкриваме дарбите си, а аз съм в ситуация, в която ще ми се наложи да наруша обета. Но дори да го направя, все пак силите ми имат своите ограничения — не бих могла да удържа нещо толкова могъщо като морето и то за неопределено време. Не е изключено действително да ме удавят, понеже никога не съм изпробвала дарбата си при такива условия.

Уредбата изпука.

— Поздравления, Ейнджъл. Прекърсна концерт, предаван на живо по Би Би Си. Доказателствата за дарбата ти се трупат — и когато всичко излезе наяве, хората ще знаят защо Маркърс Коен е слязъл от сцената по време на толкова важен за кариерата му концерт. Продължавай в същия дух.

В отговор застанах точно под камерата, така че да не могат да ме снимат като хората.

Маркърс, щом ги намериш, веднага се върни на сцената. Групиговката трупа доказателства срещу теб.

Маркърс доста цветисто ми обясни какво могат да направят журналистите със събраните доказателства. *Намерих Уил и Марго. Уил извика Виктор.* После усетих, че някой друг, но не някой от братята, а Кърт е пресрещнал Маркърс. Чувах ехото от разговора им между репликите на Маркърс.

— Какви, по дяволите, са тия номера? Връщай се на сцената! — кресна му Кърт. — Не можеш да постърпваш така с останалите от групата, освен ако не умираш, и то само ако зад сцената те чака сигурно спасение. В противен случай от теб се очаква да продължиш, пък дори и да хвърлиш топа на сцената. Така постърпват истинските музиканти.

— Хей, Маркърс, брато, какво става? — включи се Майкъл, присъединил се към акцията за връщането на Маркърс на сцената. — Пийт се извини на публиката — каза, че внезапно ти е прилошало. Така ли е наистина?

Усещах как Маркърс с мъка балансира върху острието, трудно му бе да реши дали да се извини, да се върне на сцената и да остави другите да се оправят с проблема, или да остане с мен.

— Момчета, някой е отвлякъл Ейнджъл. В опасност е.

Значи, мен бе избрал — с огромна неохота и нежелание, но все пак бе решил, че съм по-важна от всичко. Само дето не успявах да почувствам особена благодарност.

— Откъде знаеш? — сопна му се Кърт. — Осени те, както си пееше ли? Откъде, по дяволите, знаеш какво ѝ се е случило?

Истината ти казва, Кърт. Наистина някой трябва да ми помогне — използвах връзката си с Маркърс, за да се намеся. За всеки случай му изпратих образ на контейнера, който бързо се пълнеше с вода — в най-плитката част вече ми стигаше до кръста, а в другия край вероятно щеше да ми достигне шията.

И Виктор пристигна задъхан, подхващайки Маркърс за лакътя.

— Къде е? — Обичайното хладнокръвие се бе пропукало и под повърхността проблясваше горещата лава на гнева му.

Остави ме да говоря с Виктор, казах на Маркърс.

Маркърс бутна ръката на Виктор и закрачи нервно, притиснал пръсти към слепоочията си. *Как да го направя?*

Мисля, че имаш дарбата да действаш като мост — сигурно затова успях да се свържа с Кърт. Може и да не си го осъзнавал, но вие двамата открай време общувате на инстинктивно ниво, на ръба на телепатията. Спомни си невероятния синхрон помежду им, докато свиреха. Вероятно чрез музиката. Съвсем логично, ако една от дарбите ти е да си силен телепат.

А това как ще ти помогне?

Свържи се с Виктор или го помоли той да се свърже с теб. Така ще мога да говоря с него.

Цялата работа сигурно изглеждаше изключително странно в очите на Майкъл и останалите зад сцената — Маркърс крачи, обхванал глава в ръце, Кърт стои с вид, сякаш някой е изпуснал прожектор върху главата му, а Виктор — на ръба да прибегне до физическо насилие, за да изтръгне нужните отговори от Маркърс.

Докато говорехме, Марго набързо бе съчинила план за действие, та да спаси каквото можеше да бъде спасено при създалата се ситуация, и отсечено раздаваше заповеди.

— Майкъл, върни се и се извини на публиката, кажи им, че имаме технически проблеми. Поради някаква повреда слушалките на Маркърс са вкарали външен шум с ужасна сила право в слуховия му

канал и не може да пее, докато не му се възстанови слухът. — Тя затвори очи и явно впрегна дарбата си, защото уредбата действително започна да припуква и пращи, да вие пронизително. Марго посочи мениджъра. — Пратете хората ви да разрешат проблема. Вероятно ще се окаже някакъв вид несъвместимост между нашето и вашето оборудване. Кажете на публиката, че ще възобновим концерта при първа възможност, но в момента не е безопасно да продължим — и за тях, и за изпълнителите.

Пришпорен от заповедническия ѝ тон, мениджърът привика екипа си да се захване със задачата.

— Безкрайно съжаляваме, господин Коен, за създалото се неудобство — извини се той. — Такова нещо никога не се е случвало в Рокпорт. — И той забърза към кабината, нареждайки нещо по радиостанцията си.

— Виктор, Ейнджъл иска да говори с теб през мен — обади се Маркърс съвсем объркан.

Уил сложи ръка на рамото му.

— Добре дошъл в света на савантите, Маркърс. Дръж се! Ейнджъл разчита на теб.

Маркърс кимна нервно.

Виктор посегна да докосне челото му, но Маркърс се дръпна назад.

— Хей, какво става, да не си решил да ми приложиш смъртоносната хватка на Вулканите^[1]?

Виктор едва се сдържа да не изръмжи от безсилие.

— Така ще установя по-добър контакт със съзнанието ти. Стой мирно, усещането е малко... странно.

На километри от тях, заключена в контейнера, внезапно усетих Виктор в главата си — така ясно, както чувах собствените си мисли. Яркото му присъствие не можеше да се сравнява с бледата връзка, установена с Кърт. Все едно, образно казано, се беше нанесъл в главата ми направо с куфарите и се бе излегнал с вдигнати върху холната масичка крака, като вероятно стискаше и проклетото дистанционно за телевизора. А щом го усещах толкова осезаемо през друг човек, тогава не можех да си представя какво му беше на Маркърс. Сигурно се чувстваше смачкан като изтривалка. Виктор дори не си направи труда да задава въпроси — чисто и просто прерови най-пресните ми спомени

и извлече нужната информация. После отстъпи назад и леко разхлаби железната си хватка върху съзнанието ми.

Нямаш никаква представа къде си, така ли? Морето не може ли да ти даде някаква информация?

Чудесна идея. Потопих длани в морето и разтворих сетива. Морето, естествено, нямаше възприятие за брега като човешкото — картината бе по-скоро в негатив. Улавях смътни очертания, различни консистенции, но нищо по-отчетливо.

Съсредоточи се, Ейнджъл. Все нещо трябва да видиш.

Излишно е да ми изтъкваш очевидното, Шерлок. Изоставих крайбрежните води и потърсих улики в дълбокото. Брегът се спуска много стръмно към дъното — това сигурно е най-дълбокият залив в района, — което е логично, щом има пристанище. Трябва да е достатъчно голямо, че да има съоръжения за товарене на контейнери. Усетих още нещо — нещо, което раздвижваше водата. И нещо се влива — промишлени води или пък канализационни. Дали не е самият Бригпорт? Нали има пристанище, на което е кръстен фестивалът. Май се ползва от по-малки транспортни кораби. От другата страна на носа, точно срещу Бригхауз-бай-си.

Сигурна ли си?

Прехапах устна и се опитах да си представя картата на южното крайбрежие на Англия. *Не. Не бях в съзнание, докато са ме местили. Може да съм на произволно място. В този район е пълно е с корабостроителници.*

Не можем ли да действаме на принципа на елиминирането? Докъде обикновено стига телепатията ти?

Не съм особено силна — в най-добрия случай няколко километра. Но си мисля, че Маркъс е добър телепат.

Така е, направо е невероятен. А Бригпорт е най-близкото пристанище за контейнери, така ли?

Така мисля.

Тогавя ще пробваме там. Дръж се, Ейнджъл. И се опитай да не издаваш нищичко, докато наистина не ти се наложи.

Чу ли ме преди малко, когато казах, че е излишно да изтъкваш очевидното?

Да.

Е, приеми, че съм го повторила. Треперех от студ. Побързайте.

Той изкозирува мислено.

Слушам, госпожо. Виждам, че вече не те е страх от мен.

Просто в момента ми е твърде студено, за да ми пука.

Той прекъсна връзката и освободи Маркърс от... господството си — това май беше най-удачното определение.

— Бригпорт, мислим, че е там. Да вървим!

Уил кимна.

— Уриел отиде да вземе колата на Марго. — Той я целуна по бузата. — Продължавай с извиненията. И се пази.

— И ти — отвърна тя и накара колоните отново да изграчат.

Маркърс хукна след двамата братя.

— Идвам с вас.

Виктор вдигна вежда.

— Няма ли да си довършиш концерта?

— Имаме технически проблеми, не чу ли?

— Не е нужно да го правиш. Ейнджъл не очаква да зарежеш всичко, мисля, че ясно даде да се разбере какви са ти приоритетите.

— Знам, че не очаква, но нали аз съм връзката ви с нея? Нейната... нейната сродна душа. Успява да те чуе само защото някак общувам с нея с мислите си.

— Така е — Виктор го изгледа преценяващо. — Но ти май изпорти тази част, а? Видях как си я наранил.

— Вик, ще ни бъде от полза, особено ако се окаже, че грешим за мястото — намеси се Уил. — Сега не е време да обсъждаме отношенията им.

— Добре, Маркърс, скачай. Ще се возиш при нас. — Виктор отвори вратата до шофьорското място. Алекс вече се беше настанил отзад със Самър и Мисти. — Но не и цялата банда. Момичетата — вълн!

Самър и Мисти го изгледаха мълчаливо.

— Губим време — отбеляза Уриел.

— Има трети ред седалки — настоя Алекс.

Ако не бях така вкочанена от ледената вода, щях да прихна при вида на гневното изражение на Виктор, изправен пред това явно неподчинение.

Това ми е войската, Виктор, идват да ме спасят, открегнах отново вратата към канала за комуникация. Пък и имам нужда от

приятели.

Усетих как Маркърс трепна. Ясно му беше, че не го броя за приятел: не бях сигурна какъв ми е в този момент, но „приятел“ определено не беше сред възможните определения.

Виктор го изгледа презрително.

— Влизай. — Маркърс и Уил се покатериха отзад. Още не бяха закопчали коланите и Уриел натисна газта до дупка.

Да поддържам постоянна връзка с Маркърс, бе крайно изтощително, затова я прекъснах за малко, колкото да събера сили. Ако не ме намереха скоро, нищо чудно да умра от студ. Не можех ли да привикам по-топло течение? Отхвърлих идеята, понеже щеше да изиска твърде много сили, а трябваше да си оставя някакъв резерв, за да мога да дишам. Добре, тогава ще поплувам. Нали движението раздвижва кръвта и стопля тялото.

Уви, контейнерите не се конструират с такива размери, че да можеш да правиш дължини, но поне можех да плискам от единия до другия край.

— Какво правиш? Така ли упражняваш контрол върху водата? — обади се Дейвис.

Не, така поддържам форма, сопнах му се наум. Нека се чуди какво съм намислила, нямах причина да му отговарям. След няколко минути „плуване“ се опитах да стъпя на пода и установих, че водата вече достига над главата ми. До тавана оставаше още около метър. Отпуснах се по гръб и доплувах до камерата. Поставена беше зад телена решетка — нямаше начин да я изключа.

Но пък можех да им попреча да ме виждат, нали така? Явно напълно бях изкуфяла, та да не се сетя по-рано. Припомних си с какво съм облечена и за миг се зачудих — клинът или туниката?

Туниката.

Измъкнах се с мъка, благодарна на собствената си предвидливост, която ме бе накарала да сложа потниче отдолу. Върнах се при камерата, усмихнах се за последно на Дейвис и увих мократа туника около решетката.

— Какво правиш? Махни го веднага.

— Защо не дойдеш да ме накараш? — изтананиках. Беше ми изключително приятно да си го върна поне малко на тия негодници,

след като ме бяха наврели тук. Запах песента на Кърт и Маркърс — „Stay Away, Come Closer“.

— Предупреждавам те!

— Заплахите са малко излишни, не мислиш ли? Вече си ме вкарал в контейнера. Трябваше по-добре да си изиграеш картите, да си оставиш нещо в резерв. А сега просто няма какво повече да ми причиниш.

Чух шум от боричкане и шумолене, сякаш някой се опитваше да хване микрофона.

— Не, това вече е прекалено! — като че ли беше Дженифър. — Искахме да си направим експеримент, обеща, че никой няма да пострада.

— Това е единственият изход. Вече стигнахме твърде далеч, за да отстъпим.

— Не е вярно. Все още не сме сторили нищо незаконно. Срецу нас ще са само голите твърдения на някакво си момиче, че са я отвлекли. Повечето хора и без това я смятат за откачена.

Много ти благодаря, Дженифър.

— В такъв случай никой няма да намери доказателства, които да ни свързват със следващия етап, или поне нищо, което би издържало в съда. Клипчето се излъчва само за поддръжниците ни. Савантите никога няма да успеят да го открият.

— Не...

— Решението е мое. Ще изпратя нареждания.

Настъпи зловеща тишина. Усещах, че в този случай Дженифър е на моя страна, така че беше важно да излезе победител в спора.

— Хей, Дженифър, направо се сбръчках тук. Шегата си е шегата, ама стига толкова. Пуснете ме и ще забравим какво се е случило.

Само дето зад микрофона се оказа Дейвис, а не Дженифър.

— Надявах се да се справим, без да стигаме до крайности.

Едва не се задавих от собствения си ужасен смях.

— Това не се ли брои за крайност?

— Но след като отказваш да покажеш пред камерата нещата, които видях на телефона ти, ще трябва да кача залога. Няма значение, че не виждаме какво се случва вътре — сложили сме камери и отвън, които ще свършат достатъчно работа. Няма как да се измъкнеш.

Усетих как контейнерът отново се разклаща.

— Какво правиш?

— Вдигаме те нагоре с крана.

Та това беше добре, нали? Нагоре означаваше извън водата.

— А после ще те пуснем в дълбокото, така че контейнерът да се напълни изцяло. И когато въпреки това оцелееш, никой няма да се съмнява в невероятните ти способности.

Контейнерът се разтресе, водата се люшна и ме блъсна в стената. Вкопчих се в решетката на камерата, за да устоя на тласъците. Нивото на водата започна да спада, но това щеше да е временно.

— Спри! — изкрещях. — Повярвай ми, Дейвис, не знам дали ще оцелея. Всъщност почти съм сигурна, че няма. — Увиснах в празното пространство и се наложи да се пусна и да скоча в малкото останала вода. — Безумно е да смяташ, че мога да спра морето.

— Ейнджъл, Ейнджъл, напълно съм уверен, че ще се справиш с това предизвикателство. Нужно ни е зрелищно представление, а това ще е направо невероятно.

Чуваш ли какви ги говори този малоумник, Маркърс? попитах сродната си душа, понеже от известно време усещах, че присъства в ума ми като сянка.

Не мога да повярвам на ушите си. Какво ще правиш? Звучеше доста по-близо.

Ще се надявам кавалерията да пристигне навреме. Виждате ли ме вече?

Тъкмо влизаме в пристанището.

Оглеждайте се за кран, който работи по никое време в петък вечерта.

Ейнджъл, тук всичко работи, на изкуствено осветление, по двадесет и четири часа в денонощието.

Тогава — знам ли — пробвай да усетиш къде съм. Не виждате ли нещо странно — един-единствен контейнер, надвесен над водата?

О, дявол го взел, виждам те!

Паниката му никак не ме успокои. Долових объркан образ през очите му. Ръждивочервен контейнер се люлееше на въжета в дъното на най-отдалечения кей, а под него нямаше кораб, който да приеме товара.

Ще успеете ли да стигнете навреме?

Виктор и Алекс се опитват да се преборят с бюрокрацията. Поточно нареждат на хората да правят каквото им кажат.

Умения за управление на мислите и умения за убеждаване — да, тези двамката биха били страхотен екип.

Побързайте, моля ви.

Ейнджъл, дръж се.

Усетих внезапен трус, явно въжетата се бяха изопнали докрай. Контейнерът удари повърхността на водата, поколеба се за част от секундата, после започна да потъва. Тежестта на метала и на водата, която все още го пълнеше до средата, го повлече надолу.

Маркъс!

Почти стигнахме. Явно някой е подшушнал на човека в крана, че идваме.

– Умопобъркан маниак! — креснах в микрофона. — Надявам се да гниеш в ада заради тая работа.

Тишина. Дейвис или бе изоставил поста си пред монитора, или бе прекъснал комуникацията.

Единият ъгъл на контейнера се заби надолу по-бързо от останалите и водата вътре се разплиска. Високо горе в срещуположния ъгъл се оформи кухня с формата на пирамида, пълна с въздух. А после металният ми затвор безмълвно потъна в тъмните води на пристанището, отнасяйки ме със себе си.

---

[1] Техника за самоотбрана, използвана от Вулканите — жители на планетата Вулкан от сериала „Стар трек“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

Безброй пъти ми се е случвало да кажа, че „никога в живота си не съм се стряскала така“, без да придавам реален смисъл на думите си, но този път нямаше съмнение, че съм открила цяло ново равнище на страха. Доловила ужаса ми, водата около мен се опита да ми остави известно пространство, изви се под формата на балон и ми осигури малко въздух, за да дишам. За съжаление, знаех, че молекулите няма да успеят да устоят на натиска, оказван от необятната маса на океана, с който бяха свързани. Бях само едно малко момиче савант, а те бяха част от безбрежния океан, обвинил земното кълбо в синята си прегръдка.

Ейнджъл, Ейнджъл, добре ли си?

Не, не съм добре, Маркъс. Заключена съм в контейнер и потъвам като Титаник.

Колко въздух имаш? Виждаме мехурчета.

Защото въздухът ми свършва. В нещо като балон съм, но много бързо се свива.

Устискай още малко.

Защо хората дрънкат подобни очевидни глупости, когато е ясно, че умираш?

Няма да умреш.

Това го кажи на прилива. Толкова съм уморена. Мислите ми ставаха все по-несвързани, обземаше ме усещането, че нищо от случващото се не е реално, студът отново ме скова, защото бях спряла да плувам. Това да не е някакъв шантав сън?

Уви, не. Де да беше.

Ужасно съм уморена.

Хайде, Ейнджъл, не се отказвай.

От кое да не се отказвам? Точно в този момент, достигнала дъното на нещастиято, въобще не бях сигурна дали искам да се измъкна от контейнера — животът ми се бе превърнал в такава бъркотия. Застрашила бях безопасността на савантите със снимките в телефона, влюбих се и разлюбих сродната си душа за някакви си

двадесет и четири часа и пропуснах най-върховния момент в кариерата си.

Ейнджъл, недей. Самър се бе присъединила към Маркър в мислите ми. Всъщност той сам я бе поканил, усетил, че присъствието му не е достатъчно. *Ще те измъкнем. Не забравяй, че на наша страна са Славните братя Бенедикт.*

Този прякор им го бях измислила аз. По устните ми пробяга бледа усмивка.

А също и Алекс, добави Мисти. *Отиде с Виктор да поемат контрол над крана. Всеки миг ще те извадят от водата — вярвай ми.*

Затворих очи и се опитах да преглътна буцата в гърлото си.

Щом ти го казваш, значи, вярвам.

Маркър отново се обади и гласът му прозвуча по-близък от този на най-близките ми приятелки — подобно на разликата между гола кожа и дрехи. *Самър казва, че си изтощена, че ти трябва енергия. Мога ли... мога ли да опитам да ти предам от моята?*

Балонът с въздух вече бе не по-голям от водолазен шлем. Само слабата светлинка, която проблясваше в мътната вода, ми подсказваше къде е нагоре и къде надолу. Започвах да губя ориентация, унасяна от любимата ми природна стихия. Нежните, студени пръсти на морето галеха крайниците ми. Може би нямаше да е толкова страшно да се удавя. Чувала бях, че било един от по-добрите начини да умреш.

Престани! Викът на Маркър ми подежда като плесница. *Трябва да се отърсиш от тези мисли. Това не си ти, та ти така обичаш живота.*

Но не съм достатъчно силна.

Заедно ще бъдем достатъчно силни.

Евентуално. Може би. Как ще ми помогнеш?

Самър смята, че най-добре обичувам чрез музиката. Така че ще ти попея. Чувах тайните му мисли, онези, които мърмореха, че от всички безумни и налудничави неща, които е правил в живота си, това определено печелеше първото място, но той ги избута от главата си заради мен. *Някакви конкретни желания?*

Не искам... няма значение... Какво говорех? Оставила се бях на течението като корабокруширал моряк, проснат върху преобърнатата си лодка насред Тихия океан.

Нямаш избор, защото така или иначе ще пея, или Мисти тук ще ми издере очите. Можеш единствено да си избереш песента.

Не отговорих, беше ми твърде студено да разсъждавам какво бих искала да изпее.

Добре тогава, аз избирам. Демон и ангел, душата ми зовеш...

Слаб прилив на енергия ме измъкна от унеса.

Не, не тази! Тази я мразя!

Маркърс май остана доволен от реакцията ми — явно нарочно ме дразнеше, та да ме изскубне от летаргията.

Много си е готина.

Неприятно ми е, че е за мен.

Тогавя си поускай друга.

Добре де... „Stay Away, Come Closer“.

Той започна да тананика началото, после тихичко запя текста. Буквално усещах как дарбата му вибрира в съзнанието ми. Приятелките ми тактично напуснаха споделеното мисловно пространство, за да може ме притегли към себе си с мелодията, да я увие около мен като одеяло. Топлината, която струеше от него, достигна кожата ми, стопли я, разпротря се и навън, за да удържи въздушния мехур срещу натиска на океана.

Дръж се, Ейнджъл – Маркърс спря да пее, — сега ще те спасим.

Всъщност, като се замисля, вече ме беше спасил. Не че това променяше нещо в обърканите ни отношения. Всъщност... още повече го мразех.

Контейнерът заскърца и застана по пътя си нагоре, тежестта на водата изопваше въжетата. Усещах колко неохотно се разделя с мен морето, но сега разполагах с противотежест: Маркърс, моята котва — така че го окуражих да си върви.

Не днес, казах на морето.

Никога, добави Маркърс.

Контейнерът се показа на повърхността и по стените му се застичаха струйки вода. Вътре солената вода се втурна да търси изход, забърза да се измъкне през пукнатините, колкото се може по-бързо.

Много е красиво, възкликна Маркърс. Виждах през очите му: как водата шурти от всички посоки, като от лейка, блести бяла на фона на огненооранжевия отблясък на залязващото слънце. Затворът ми се

залюля над вълнолома и плавно се снижи над земята, където се приземи с глух удар. Все още беше наполовина пълен с вода.

Внимавайте! предупредих онези, които се канеха да отворят вратата.

Гигантските болтове на дъното и на капака бяха освободени и вратите се отвориха. Останалата вода бликна навън и ме изхвърли със себе си. Обвита от струите, се плъзнах върху бетона като риба на палубата на риболовен кораб, запъхтяна, цялата разтреперана. А после две силни ръце ме вдигнаха от земята и ме прегърнаха.

— Никога повече не прави такива неща! — прошепна яростно Маркърс. Притисна ме към гърдите си, за да ме стопли с тялото си, макар сам да беше вир-вода. Явно той пръв бе стигнал вратата.

Някой уви раменете ни със сребристо термоодеяло и Самър и Мисти се присъединиха към прегръдката.

— Б... благодаря, приятели — успях да смънкам през тракащите си зъби.

— Да те заведем някъде да се стоплиш — предложи Уил.

— К... какво ще с... сстане тук?

— Вик, Ури и Алекс ще останат да се разправят с оператора на крана и с местната полиция.

— А Дейвис и Дж... Дженифър?

— Изглежда, не са тук. Всичко е контролирано от разстояние. Но не се тревожи, няма да ги изпуснем. Твоята работа е да се възстановиш, да се стоплиш, да си починеш.

— Д... Добре — Ако трябваше да съм искрена, беше ми толкова студено, че нищо не ме интересуваше.

— Хайде, скъпа, държа те — Маркърс ме вдигна и ме отнесе до колата. — Май започва да ми става навик.

— Н-няма да се п-повтори — заекнах. Искрах да кажа, че следващия път няма да го замесвам.

Маркърс умишлено изтълкува думите ми в друга посока.

— Естествено, че няма. Ти, Ейнджъл, няма да припариш и на милион километри разстояние до Дейвис и дружинката му, пък ако ще и да се наложи да насъскам цял отряд телохранители срещу теб.

Нямах сили да споря. Той седна на средния ред седалки и ме притегли в скута си, докато останалите се настаняваха. Напрежението в колата бе осезаемо: зад волана Уил бе потънал в телепатичен

разговор с братята си, обясняваше им подробно кризата, Самър и Мисти се измъчваха, знаейки колко нещастна се чувствам, Маркърс, за разлика от тях, нямаше никаква представа как да се държи с мен. Колкото и да бях разстроена, не можех да не призная, че съвсем изневиделица го бяхме хвърлили в дълбокото — ама че ирония! Наложило му се бе да осъзнае връзката си с мен по време на концерт на живо, пред многохилядна публика, а после да хукне да ме спасява. Обикновено сродните души разполагат с доста повече време, за да се адаптират към новата реалност. Физически чувствах, че съм точно там, където трябва да бъда — сгушена в прегръдките му. Емоционално обаче бяхме разделени от цял океан. Маркърс се разкъсваше от противоречиви чувства — все още беше бесен, възприемаше дарбата си като диагноза за рядко генетично заболяване, смъртна присъда за артистичната му същност. Не виждаше какво богатство от възможности му предлага. Мошеник и шарлатанин — ето така се възприемаше. А какво ли мислеше за мен в такъв случай?

— След тази вечер ще ти се наложи да идеш на психолог — измърморих, вяло опитвайки се да се пошегувам.

Шегата ми увисна във въздуха като птица със счупени криле.

— И аз така мисля — той се приведе и ме целуна леко по мократа коса. — Важното е, че си жива.

— Аха — съгласих се и притиснах разперени пръсти във влажната му тениска. Въпреки всичко копнеех за контакта.

Останалата част от пътуването премина в мълчание. Според уговорката му с Марго, Уил вкара колата право в зоната на изпълнителите и паркира пред стъпалата към караваната на Маркърс. Щом спряхме, Марго забърза към нас.

— О, Ейнджъл, сигурна ли си, че си добре? Не мога да повярвам какво ти причиниха! Тия хора са напълно луди.

— Доста точно определение — отвърнах и се смъкнах бавно от колата.

— Сега ще се стоплиш в банята на Маркърс. Маркърс, а ти как си миличък?

Загледах завистливо как Маркърс прегръща Марго. Естествено, тя му беше като по-голяма сестра. Точно това беше проблемът със сродните души, както ми ставаше все по-ясно — имаш усещането, че

трябва да сте близки, но липсват общите спомени и преживявания, липсва дълбочината, която да спои връзката.

Още не е готов, обади се Мисти, забелязала изражението ми, но ако му дадеш време, всичко ще си дойде на мястото. И при нас с Алекс началото беше доста бурно.

Да, ама той нямаше нищо против, че е савант.

Дай му време да се приспособи. Всичко ще се нареди.

Ама аз дори не съм сигурна, че го харесвам, отвърнах най-искрено — така или иначе не бих могла да я излъжа за нещо такова, веднага щеше да разбере. Не искаше да дойде да ме спаси.

Но все пак дойде. А и не е вярно, че не го харесваш. В момента просто си му сърдита, включи се и Самър, докато ми помагаше да изкача стълбите и да вляза в караваната. А той е сърдит на савантите. Така че и двамата не сте наясно какво точно чувствате.

Сигурно ще трябва да напише още няколко гадни песни по мой адрес, та да му мине, отбелязах с горчивина.

Е, ако това ще му помогне, нека ги напише. Не забравяй, че си имала цял живот, за да свикнеш с мисълта, че си савант, а той разбра преди има-няма пет минути.

Самър винаги е била олицетворение на разума. Дали не беше права и сега?

Може би е така.

Ако не друго, поне го намери. Тя ми се усмихна колебливо, но аз не успях да ѝ отвърна със същото, което май ми се случваше за първи път.

— Хайде, влизай под душа.

Дълго стоях под топлата струя, оставих я да измие солта от кожата ми. Чувствах се пречистена, сякаш бях змия, която си сменя кожата. Някаква част от предишната наивна Ейнджъл се откъсна от мен и изчезна в канала. И вместо с нова, нежна кожа изпод старата, реших да пристъпя навън обгърнатата с по-груб пласт, за да понеса разочарованието. Или поне така се канех да направя, но реалността се оказа малко по-различна.

Увита в кърпа излязох от банята. Мисти и Самър ме чакаха, приседнали неспокойно на канапето. Огледах се.

— Къде е Маркърс?

— Той... ъ... наложи се да довърши концерта — отвърна Мисти.
— Марго настоя, а Уил реши, че така ще е най-добре — ще е по-малко вероятно да плъзнат слухове за дарбата му.

Ако напрегнах слух, можех да доловя, че *Black Belt* действително бяха възобновили концерта след цял час прекъсване.

— Е, браво на него тогава. Случайно да ми носите сухи дрехи?

Самър ми подаде един плик.

— Марго ти ги приготви.

— Супер. На Марго винаги може да се разчита. Благодаря! — Влязох в малката спалня, където до този момент не бях пристъпвала, и затворих вратата.

Няма да плачеш, Ейнджъл. Ще си облечеш дрешките, ще се усмихнеш и ще гледаш напред.

Уф, дявол го взел, вече плачех.

Престани, мекотело такова. Къде ти е гордостта?

Досега не се бях замисляла за гордостта си, но в този миг ми се струваше важно да напусна зоната на бедствието с поне някакво самоуважение. Нахлузих взетите назаем тениска и дънки и си избърсах лицето в знака на *Black Belt*.

Самър почука на вратата.

— Кърт дойде, Ейнджъл. Пита как си и дали си във форма да свириш довечера.

Кърт. Странно как сърцето ми вече не трепваше при това име. Двамата с Маркъс бяха успели да изцедят целия ми възторг и да ме оставят празна като черупка. Излязох от спалнята, Кърт стоеше на вратата с китара в ръка.

— Здравей, миличка. Не мога да повярвам какво ти причиниха тия мошеници! Радвам се да те видя цяла-целеничка — той протегна ръце за прегръдка.

Само дето изобщо не бях цяла-целеничка. Чувствах се по-скоро като изпуснато великденско яйце, което не се разпада само заради шарената си опаковка.

— Здравсти, Кърт. — Отказах да се приближа и вместо това тикнах ръце в джобовете си.

Той се смръщи леко на отбранителната ми позиция.

— Май си преживяла голям шок, а?

Кимнах.

— Значи, ще пропуснеш концерта, така ли?

Наклоних глава, едва прикривайки гнева си, че изобщо му минава през ум да изляза да свиря след такова преживяване. Самовлюбен рок идол.

Кърт стисна юмруци, после ги отпусна.

— Жалко, но ако настоявам, ще поискам твърде много от теб, нали?

Усещах, че се надява да подскоча от радост както по-рано и всичко да си бъде постарому, но просто не можех да откликна.

— Да.

— Ясно. Добре. Ще се видим после, нали?

Кимнах, макар да не смятах да се виждаме. Решимостта ми се бе завърнала след тази среща. Не желяех да се връщам в предишното положение — да се опитвам да ги спечеля за савантската кауза, да вървя по петите им като отчаяно паленце, което скимти за малко внимание и се търкаля по гръб, за да го погалят.

Самър прекъсна неловкото мълчание.

— Дано всичко мине добре.

— Благодаря, миличка — Кърт ми хвърли последен поглед и си тръгна.

Самър ме прегърна.

— Искаш да си вървиш.

Естествено, знаеше какво точно желая.

— Трябва да си тръгна. Искам да си ида вкъщи. Би ли... — поех си дъх съвсем разтреперана. — Би ли уредила нещата?

Тя кимна.

— Мисти, ще направиш ли на Ейнджъл нещо топло за пиене? Ще ида да поговоря с останалите.

Не знам как го стори, но успя да убеди Марго да ми осигури кола и шофьор, който да ме закара до къщи. И когато *Gifted* излязоха на сцената, вече седях на задната седалка със Самър и пътувах за Лондон. Другите останаха, за да оправят бъркотията, настанала след отвличането ми: Дейвис все още беше на свобода, Дженифър не се беше върнала в къмпинга, а операторът на крана нямал представа, че в контейнера има човек. В отсъствието на каквито и да било доказателства — хората на Виктор не бяха успели да намерят записа в мрежата — разполагахме само с моите твърдения. А твърденията ми

не биха имали никакъв смисъл, ако не разкриех дарбата си, нещо, което не можех да направя. След като едва не бях умряла, за да я запазя в тайна, едва ли щях да се разприказвам точно сега. Дейвис добре си беше направил сметките.

— Сигурна ли си, че постъпваш правилно, като си тръгваш? — попита ме тихо Самър.

Гледах как дърветата от двете страни на магистралата летят край прозорците.

— Да. Просто ускорявам неизбежната раздяла. Така е по-добре.

— Нещата не са приключили, Ейнджъл. Не можеш да изоставиш сродната си душа дори ако в момента ти се иска да си сама.

— Знам, че винаги ще бъдем свързани, но в момента не мога да го понасям. И двете знаем, че връзката между сродни души невинаги сработва. Не мога да бъда с някого, който дори не ме харесва особено. Чувствам се гадно.

Самър ме погали по китката.

— На мен лично ще ми е трудно да му простя, защото откъсна крилцата на нашата пеперуда.

Пеперуда ли?

— Двете с Мисти винаги сме си те представяли като пеперуда — толкова радостна, че е цяло щастие човек да е край теб.

— В момента никак не съм радостна.

— Напълно нормално. Но съвсем скоро радостта ще се завърне, обещавам ти.

— Обичам ви.

— И ние теб.

Когато пристигнах у дома, мама и татко не зададоха никакви въпроси — мълчаливо ме прегърнаха и ме сложиха да си легна. Стори ми се, че чух мама да мърмори нещо по адрес на Маркърс — как от тук насетне нямало да му се случи да свири под ясно небе, но само така си говореше. Изгасих лампата и известно време се взирах в тъмнината. Изтощена бях, но не можех да заспя — отвратителна комбинация. Накрая въздъхнах, изправих се в леглото и се предадох на изкушението — отворих iPlayer на лаптопа. Прегледах последните предавания и открих запис от концерта в Рокпорт. Превъртях до момента, в който Маркърс напуска сцената. Напълно вгълбен, той свиреше „Out in the Cold“, но в един момент замръзна, ръката му застина над струните.

Отстрани изглеждаше мъчително неловко. Дълго време щяха да въртят този клип във всяко негово интервю. Вътрешната борба бе ясно изписана на лицето му. Едва сега осъзнах, че освен всичко е трябвало да се бори и с притеглянето на публиката — дарбата му го свързваше с онези, за които свиреше, както мен ме теглеше морето. И все пак се бе преборил, нали? Вярно, че не би спечелил медал за благородство, но все пак бе слязъл от сцената, за да ми помогне, макар и с разкривено от гняв лице.

Записът продължи с кадри от другите сцени, а коментаторите се отдадоха на размишления относно причината за внезапното му бягство. След това разговорът се прехвърли на техническите проблеми и се размениха няколко съчувствени реплики по адрес на Маркър и пострадалия му слух.

— Естествено, подобни децибели са съвсем нормални за концерт на *Black Sabbath* — пошегува се един музикален критик. — Просто съвременните изпълнители са изнежени.

— Но пък поне това поколение все още ще чува, когато навърши петдесет.

Следваха кадри от завръщането на Маркър, Майкъл и Пийт на сцената около час по-късно. Маркър не се усмихваше, което не беше необичайно за него, понеже бе известен със сдържаността си, но този път не пое ролята си на фронтмен както друг път. Майкъл отново поднесе извиненията си на публиката и обясни, че ще довършат изпълнението си, а концертът на *Gifted* ще започне с леко закъснение. Това никак не зарадва представителите на телевизиите, които предаваха на живо, но тълпата определено остана доволна. Поляната, поизпразнила се през паузата, бързо се запълни наново — зрителите изоставиха по-маловажните сцени заради основното събитие.

Протегнах ръка и погалих профила на сродната си душа. Изглеждаше толкова раним, изправен да пее, след като току-що бе преживявал такъв дълбок смут. Но когато музиката започна, той като че ли се окопоти и зае мястото си пред централния микрофон. Към края на концерта вече беше трудно да се каже, че нещо не е наред. Не можех да преценя дали бе дал воля на дарбата си както обичайно. Може би не знаеше как да я контролира? Но все пак се зарадвах, че е успял да спаси имиджа си, накърнен от внезапната спасителна мисия.

Щеше да оцелее и без мен, това бе ясно. Но дали аз щях да оцелея без него? Щеше да се наложи да се науча да живея без сродна душа.

ГЛАВА 18

Сутрешната рутина на масата за закуска ми действаше особено успокоително: баща ми в измачканата си тениска и долнище на пижама си играеше с овесените ядки, мама, напълно облечена, проверяваше прогнозата за времето на таблета си. Единственото странно в тази картина бе мълчанието им — изобщо не ме бяха попитали какво се е случило, което означаваше, че някой вече ги беше осведомил.

— Кой беше? — попитах, докато бърках овесената каша. — Самър ли?

— Какво имаш предвид, миличка? Кой какво да е бил? — възкликна мама и стрелна баща ми с поглед.

Аха, хванах ви! Разбира се, че знаете!

— Кой ви каза каква катастрофа предизвиках на фестивала?

— Никаква катастрофа не си предизвикала, нали те гледахме как свириш. Даже записахме концерта — отвърна гордо татко.

Въздъгнах.

— Нямах предвид концерта. А всичко останало.

Мама отпи от чая си.

— Не беше Самър. Виктор Бенедикт се отби и ни разказа.

— О, боже, значи, ме мислите за пълна идиотка... и предателка.

— Не говори глупости, Ейнджъл. Каза, че си допуснала няколко грешки, като най-сериозната е телефонът. Колко пъти сме те предупреждавали да си сложиш парола?

Раменете ми увиснаха.

— Поне един милион.

Мама кимна.

— Именно, но за вчерашната случка Виктор каза, че вината не е твоя, а напротив, той и братята му са те предали. Трябвало да се сетят, че отново ще те нападнат, след като първият им опит се провалил. Но мислели, че истинската им цел са *Gifted*, или по-точно Кърт Вос.

Хванах някаква химикалка и несъзнателно започнах да рисувам кръгчета върху забравената на масата рекламна брошура, която

твърдеше, че ще спечеля милиони, стига само да се включа в конкурса им.

— Съвсем логично, та той е мегаизвестен, а аз съм никой.

Баща ми се прокашля.

— Не е така, миличка. Ти си нашето слънчице.

Махнах пренебрежително с ръка.

— Естествено, че за вас съм специална. Но не и в очите на околните.

— Дори и в очите на околните вече си си създала име — мама обърна таблета, за да видя заглавията на някакъв жълт вестник. Имаше даже снимка — как седя на плажа, облегнала гръб в гърдите на Маркъс. Явно ни бяха снимали с телеобектив и за щастие, бяха пропуснали момента, в който морето бе изписало името му в пясъка. Вместо това снимката бе зърнеста и неясна, благодарение на което и двамата бяхме излезли особено готини. Не можах да овладеем задоволството, че изглеждаме така добре заедно. Плъзнах пръст по екрана, за да прочета текста отдолу. *Маркъс Коен си има личен ангел. Сърцата на тийнейджърките из цял свят са разбити — отношенията на Маркъс Коен с новата звезда Ейнджъл Кемпбел (17), певица в лондонската банда Seventh Edition, се задълбочават.* Останалата част от статията разтягаше локуми, без да разполага с конкретна информация, но авторът все пак бе изровил факта, че още съм ученичка, ала очевидно предопределена за велики неща.

Да, бе, да.

— Изглежда ми симпатично момче — обади се великодушно мама. — Но се е държал като глупак, нали?

— Не по-глупаво от мен самата. Действах твърде прибързано. И провалих и без това нищожния шанс нещо да се получи.

Татко изпуфтя.

— Много съм им сърдит на всички.

Подобно изказване бе толкова неочаквано от устата на кроткия ми баща, че буквално зяпнах.

— На кого?

— Ами преди всичко на онези Бенедикт. — Той избута купичката с овесените ядки и си доля чай. — Заръчах на Уил да те върне невредима, само дето е очевидно, че си дълбоко наранена от цялата работа, да не говорим, че животът ти беше в опасност.

Вярно беше: останките от разбитото ми сърце бяха пръснати като конфети оттук до Рокпорт.

Баща ми добави лъжица захар в чая, забравил, че бе отказал сладкото още преди година.

— А що се отнася до онази млада рок звезда — в момента е последният човек, когото бих пусал през прага. Как е възможно да не оцени прекрасната ми дъщеря! Трябва да бъде... — баща ми размаха лъжичката насреща ми, но не успя да измисли подходяща заплаха или поне не такава, която да не прозвучи като от телевизионна мелодрама, чийто сюжет се развива през деветнадесети век.

— Обречен до края на дните си да пее детски песнички по телевизията, навлякъл идиотски костюм? — предложих злобничко.

Татко се усмихна.

— Именно.

— Но все пак ми е сродната душа, а и аз доста се постарях да оплескам нещата.

— Знаем, миличка — отвърна мама и остави таблета. — Но и двамата сте толкова млади, може би, когато пораснете малко, ще сте готови да опитате отново. В момента връзката ви и без това би била трудна, той е толкова известен и преуспял, а ти още...

— Ходиш на училище — довърших вместо нея.

— Не че не смятаме, че и ти можеш да станеш известна и преуспяла, достатъчно си талантилива — заяви уверено татко.

— Но не би трябвало да ѝ пожелаваме такова нещо, не мислиш ли? Нали сме саванти, трябва да пазим тайна — възрази мама.

— О, да му се не види, всичко е толкова объркано — зарових лице в шепи. — Няма как да направиш знаменитостите по-малко знаменити. Кърт и Маркъл постоянно са по страниците на вестниците.

— А вече и ти. Явно ще трябва да се примирим, че ще си известна и същевременно дискретна с дарбата си — мама се намръщи леко, очевидно изпълнена с известни съмнения.

Баща ми се подсмихна.

— Това ще е нещо ново за теб, а, Ейнджъл?

— Не си хавете енергията да се тревожите. Малко е вероятно да се срещна отново с някого от двамата, особено след като така си тръгнах снощи. А и не съм сигурна, че искам. Изживях своите пет минутки слава и ми стига.

Домашният телефон иззвъня. Учудих се, че някой е решил да се обади, защото още беше рано, а хората, които знаеха за случилото се на фестивала, биха ме оставили да поспя. Когато не помръднах, мама вдигна.

— Ало? — Тя протегна слушалката към мен. — Мат е. Говори ли ти се с него?

— А, разбира се, сигурно се чуди къде съм се дянала. — Отидох във всекидневната, за да проведа разговора оттам. — Здравсти, Мат.

— Ейнджъл, сладкишче, къде си? — думите му някак се сливаха.

— Раничко си станал.

— Още не съм лягал, щото разну... празнувахме. — Той се оригна. — Хей, Хенри, ела да кажеш здрасти на Ейнджъл. — Чу се шумолене.

— Ейнджъл, защо те няма? — възкликна Хенри, също не особено трезвена. — Пропусна най-щурия купон!

— Наложил се да се прибера, съжалявам. Какво празнувате?

— Момент. — Телефонът отново се прехвърли, изпусна се, последваха ругатни, после някой го вдигна.

— А, нищо особено, само дето ни предложиха договор. Можеш ли да повярваш? Тоя тъпанар Джей не е чак такъв тъпанар, цялото припкане след Бари Хангърфорд не е било напразно.

— Еха! Поздравления!

— И за теб, Ейнджъл. Бари много държеше да е пределно ясно, цитирам: „онази малка Ейнджъл задължително трябва да е част от групата“, край на цитата.

Макар гемиите ми съвсем да бяха потънали, усетих, че настроението ми леко се повдига при тази новина. Увих доволно ръце около тялото си.

— А Джей как реагира?

Мат изсумтя.

— О, бил *безкрайно* щастлив. И през ум не му минавало да предложи друг състав. В понеделник имаме среща в офиса на Хангърфорд в Сохо. Ще можеш ли да дойдеш?

— Разбира се, само ми пиши кога точно.

— Добре. Ще се видим утре.

— Няма как да стане, глупако. Вече се прибрах у дома, не помниш ли?

— Уф, да. Забравих. — Мозъкът му явно работеше на бавен режим. — Защо те нямаше на сцената с *Gifted*, патенце?

— О, това ли? Просто не се получи.

Мат изръмжа нещо не особено прилично по адрес на Кърт и хлъцна.

— Такива са знаменитостите. Аз нали те предупредих? Ту така, ту иначе.

В този момент се сетих, че бях забравила Фреди и Черната пепелянка на фестивала. Как бе възможно да ги изоставя?

— Мат, ще можеш ли да си събереш акъла за малко и да ми направиш една услуга?

— За теб — всичко, любима. Нали си ни билетът към успеха.

— Можеш ли да ми прибереш инструментите от хранилището — усилвателя и цигулките?

— Няма проблеми. Не е в твой стил да забравиш Фреди.

— Вчера имах други неща на главата.

— Добре, Ейнджъл, смятай, че е направено.

— Благодаря.

Когато пристигнаха следващите ми гости, вече се бях облякла и седях на слънчице в задния двор. Мама пусна Самър, Мисти и Алекс да минат през кухненската врата и връчи на Алекс поднос с домашна студена лимонада. От опит знаеше, че е по-добре да не го поверява на Мисти.

Здравейте! — Извадих слушалките от ушите си и им магнах да дойдат при мен на одеялото под черешата.

— Какво слушаш? — полюбопитства Мисти, седна с кръстосани крака до мен и надникна в списъка с песни на айпода ми. — О!

— Не съм ли жалка, а? — Слушах пълната колекция с песни на *Black Belt* благодарение на един стрийминг сайт. — Но поне заслужавам похвала, задето не гледам видеоклиповете.

— Не си жалка. Напълно е разбираемо. — Мисти отпи от чашата си и потрепери. — Ужасно е студено.

— Ужасно е приятно — промърмори Алекс и я гризна по ухото.

— Престани — скара му се Мисти, но усмивката ѝ говореше обратното.

Обзета от ревност при тази непринудената проява на нежност, смених темата.

— Какво стана, след като си тръгнахме със Самър. Дженифър върна ли се?

Мисти завъртя възмутено очи.

— Не, но изпрати на Браян съобщение, че се налагало спешно да замине заради някаква семейна криза.

Стомахът ми стана на топка.

— Значи, всички са се измъкнали? Едва не се удавих, а виновни няма?

— Май така се получава — обади се Алекс, — но и за миг не си мисли, че Виктор ще остави нещата така. Погнал ги е и е убеден, че Дейвис не се е отказал от идиотския си план да ни изобличи.

— Ужасно е несправедливо. И какво, сама съм влязла в контейнера, така ли? Решила съм, че ще е забавно да си играя на Худини?

— Цялата работа би прозвучала съвсем налудничаво за всеки извън света на савантите, затова момчетата си траят. Убедиха Маркърс и Кърт да не споменават на никого, а и операторът на крана едва ли ще си признае, че съзнателно те е хвърлил във водата.

Забих нокти в дланта си.

— Но аз искам справедливост.

— Естествено, че искаш — съгласи се Самър. — Само че, както казва Алекс, може да не я получиш веднага. Ще трябва да се довериш на момчетата да отмъстят за теб.

— В момента доверието ми е в отлив.

— Знам, и има защо. — Не каза нищо повече, за да не ме дразни с едни и същи аргументи и доводи.

Отпуснах се по гръб и се опитах да си възвърна поне малко настроението. Протегнах ръце, направих рамка с пръсти и загледах през нея листата и червенеещите се череша през пролуката.

— О, забравих да ви кажа, имам добри новини. Джей е получил предложение за звукозаписен договор от Бари Хангърфорд, продуцента. Изглежда, че *Seventh Edition* се запътват към славата.

— Bravo, Ейнджъл — поздрави ме Алекс. — Напълно го заслужавате.

— И какво, оказва се, че снощната възможност далеч няма да е единствената — отбеляза бодро Мисти. Говореше за пропуснатия шанс да свиря с *Gifted*.

— Ти си направо като от „Звукът на музиката“, Мис-ти: „Затвори ли се врата, милостивият Бог отваря прозорец“^[1]. — Цитирах Мария малко неточно и се засмях.

— Не се подигравай, понякога поговорките се оказват напълно верни.

— Като например „Раздялата разпалва чувствата“? — попитах с тайната мисъл за мен и Маркъс.

— Или пък „Времето лекува всички рани“ — обади се кротко Самър. — Мисля, че трябва да оставиш Маркъс да смели информацията, с която го заляхме. Покрай Уил и Марго непрекъснато ще се подсеца, че с теб го свързва нещо, което не може да пренебрегне. Рано или късно ще му дойде акълът в главата.

— Изобщо не съм сигурна, че искам да му идва акълът — млъкнах, претърколих се по корем и отпуснах чело в шепи, за да не виждат изражението ми. Усещах как ъгълчетата на устата ми потрепват, което беше знак, че всеки момент ще се разрева. Какво ми ставаше — ту ме обземаше радост, ту в следващия миг — черно отчаяние. А, да, срещнала бях сродната си душа — това беше бедата. Мисти и Самър тактично се прехвърлиха на други теми и ме оставиха да се цупя.

Станах да ги изпратя и прекарах ранния следобед в кротки игри с градинския маркуч, проверявах докъде мога да разпростра силите си и се упражнявах да ги обуздавам. След ужаса в контейнера исках да се уверя, че ми е останала някаква енергия и че не съм изхабила всичките си сили в опитите си да удържа морето. Усещах, че мама и татко се тревожат за мен. Не бяха свикнали да си стоя у дома и да отказвам да изляза — подобно поведение беше типично по-скоро за тях самите. Мама постоянно ме ръчкаше да направя нещо — да се обадя на приятелка, да си запиша час за фризьор, да разходя кучето на съседите, но аз отклонявах всичките ѝ предложения. Единственото, на което се навих, бе татко да ме закара до магазина за мобилни телефони и да изчака отвън, докато си взема нов. Продавачките ме познаваха от училище. Поздравиха ме за появата по телевизията и вестникарските истории и ме подкачиха, че съм на път да се прочуя.

— Утре вече никой няма да ме помни — пробвах да се усмихна.

От озадачените им погледи при тази неочаквана проява на скромност от моя страна ми стана ясно, че се държа крайно нетипично

за себе си. Някогашната Ейнджъл щеше да се опива от всеобщото внимание. Как да им обясня, че да гледам снимки от фестивала, бе като да чопля незараснала рана?

— Напротив, ще те помнят — увери ме Софи, докато прибираше телефона ми в кутията. Завършила бе училище едва миналата година и ме познаваше от общата стая в училище. — Свири страхотно, направо не можехме да повярваме на ушите си. Вярно, че и на тукашните концерти винаги си свирила добре, но това в Рокпорт беше съвсем друга класа.

Докато се качвах в колата, се замислих за думите ѝ. Изпълнението ми се бе оказало от „съвсем друга класа“, понеже бях почерпила от дарбата на сродната си душа. Сега като се замислех, дори триумфът ми на сцената излизаше измама. Започвах да си мисля дали да не пропусна срещата с Бари Хангърфорд: реално погледнато, великият продуцент нямаше да подпише договор с онази, за която ме смяташе, а с бледата ѝ сянка.

Я се чуй само, озъби се сърдитата Ейнджъл и здравата срита онази другата, нацупената. Стига самосъжаления! И стига с тоя Маркъс. Та нали беше музикант и преди да го срещнеш? Какъв подобър начин да разбереш докъде ти стига талантът? Не си пълна нула като изпълнител без него, така че спри да мрънкаш. Момчетата разчитат на теб.

Печалната Ейнджъл продължи да хленчи и да ближе рани, но сърдитата ѝ посестрима я хвана за раменете и хубавичко я разтърси.

Я стига! Призовах за ред в залата. Сърдитата Ейнджъл бе отправила някои доста смислени забележки. Хич не ми допаднаше идеята да си прекарам живота в чакане някакво момче да порасне. Не, щях да се впусна в приключението, което ми се предлагаше, без да мисля за другата си авантюра, която така безславно бе зациклила още на първото квадратче.

Не знам как съм си представяла, че изглежда офисът на музикален продуцент, но този на Бари Хангърфорд определено не отговаряше на очакванията ми. Фирмата му се помещаваше на третия етаж на стара къща от осемнадесети век, току над Сохо Гардънс — малък парк в центъра на бохемския квартал на Лондон. В днешно време тук изобилстваха театрите и ресторантите, но в района все още се долавяше тръпката на някогашните червени фенери, та продуцентът

явно се надяваше, че като установи тук щабквартирата си, ще попие малко от „уличното лустро“. Стълбите бяха тесни, килимът — поизтънял. Успокояващо действаха единствено снимките, които бяха закачени в рамки на стената. Стълбището приличаше на нещо като зала на рок славата — физиономии на почти всички най-значими банди и изпълнители от последните двадесет години висяха една до друга. Мат ме сръчка в гърба, когато на завоя към третия етаж се озовахме лице в лице с момчетата от *Gifted* — снимките бяха от зората на бандата. Кърт Вос приличаше на улична котка, а не на пригладената, опасна пантера, в която се бе превърнал по-късно — дълга черна коса, виснала над очите, каишка с метални капси около шията. Последната снимка, току до звънеца към рецепцията, беше на *Black Belt* и бе правена неотдавна — Маркърс с меланхолично изражение пред микрофона, момчетата напълно погълнати от музиката — великолепна фотография. Искрено се надявах да не е дело на Дженифър, в противен случай трябваше да обявя, че е отвратителна, ей така, заради принципа.

Как ли бе реагирал Браян на новината, че Дженифър е била шпионин в лагера им? И дали изобщо Кърт му беше казал?

Джей потри нервно ръце и натисна звънеца. Отвори ни привлекателен млад мъж с късо подстригана черна коса и елегантна фигура. Скулите му бяха като изсечени от камък, досущ като изражението му.

— Здравейте на всички. Аз съм Али, асистентът на господин Хангърфорд. Той ви очаква, само трябва да си довърши разговора с Щатите. Какво да ви предложи за пиене? — И той ни поведе в малка заседателна зала с изглед към градината отдолу. Стаята беше пълна противоположност на стълбището — дъбов паркет, голяма маса с метални крака и прозрачен плот от плексиглас, столове от причудливо оформена пластмаса, вероятно творение на някой изгряващ дизайнер. По стените висяха репродукции на обложките на класически албуми. Атмосферата беше възхладна. Имах чувството, че съм попаднала в разтворената паст на акула — усещане, подсилващо се от шиповете, които бяха наредени по външната страна на перваза като мярка срещу гълъбите и които изглеждаха точно като редици остри зъби.

Казахме кой какво ще пие. Джей събра смелостта да поиска нещо по-засукано — еспreso, май така се изрази. Аз си поръчах вода и се

плъзнах на един от столовете в долния край на масата, колкото се може по-далече от тапицирания стол с подлакътниците, сложен начело. В трапезарните комплекти това обикновено бе столът, отреден на човека, който ще реже месото. Представях си как Хангърфорд седи на него и кастри и сече сделките си.

Изминаха пет неловки минути и Али се върна с напитките, следван от Бари Хангърфорд. Облечен беше в тъмносин костюм марка „Пол Смит“, толкова новичък, че по плата сигурно още имаше следи от кредата на шивача. Вишневочервена вратовръзка го бе стиснала за гушата под твърдата бяла яка на светлосинята риза. Късата му кестенява коса с по-светли кичури бе отметната назад, а очите му проблясваха със стоманен блясък, жадни за следващата сделка.

— Здравейте. Благодаря ви, че дойдохте. Ейнджъл, чудесно изглеждаш — той се приближи и ме целуна по бузата, сякаш бяхме най-добри приятели.

Вярно, че се бях постарала за срещата — сложила си бях една любима блуза от бледозелена коприна — но последния път, когато се видяхме, се държеше с мен като че ли бях чумава. А сега изведнъж се оказвах любимият му аромат. Разумът ми нашепваше да си взема бележка за преходността на славата. Днес му бях най-големият коз, утре щях да съм бита карта.

— Благодаря, господин Хангърфорд — приех любезно комплимента, докато отсреща Джей се мъчеше да преглътне с усмивка факта, че Хангърфорд бе поздравил първо мен.

— Наричай ме Бари, моля те — Хангърфорд се настани начело на масата. — Къде е пустото шампанско, Али? (Всъщност не каза „пустото“, но просто не мога да предам всичките му ругатни.) Иди донеси пустата бутилка, ще ни трябва, за да полеем сделката.

Влезе още един костюмар — мъж на средна възраст с вид на адвокат: яка и вратовръзка, интелигентно лице, посребрена коса.

— Това е Нийл. Носи договора. Водите ли си юрист? — този път Бари се обърна към Джей.

— Ъ, не, Бари — Джей май беше готов да се скрие сам по задника.

— Значи, ще искате още някой да му хвърли поглед, преди да подпишете, но за днес се надявам да си дадем джентълменска дума и да си стиснем ръцете, ако ви хареса предложението ми.

Джей се опита да си докара такъв вид, сякаш всеки ден подписва подобни договори.

— Да, разбира се, това ще е достатъчно.

Хангърфорд ни раздаде по едно копие от договора. Моето пристигна последно, така че вече бях наясно, че Джей не е във възторг от прочетеното. Погледнах първата страница.

— „Angel Dares“? — възкликна Джей, макар да се опитваше да се овладее.

Хангърфорд се облегна назад и склочи пръсти.

— Аха, момчетата от маркетинга казват, че прогнозите за такова име са добри. Има острота, въздействие, загатва за изследователския характер на песните ви, за дързостта ви да поемате рискове.

Джей го гледаше тъпо.

— И естествено, изтъква основното ви предимство и нейната ярка индивидуалност — Хангърфорд ми намигна.

Не знаех накъде да гледам.

Мат се наведе към мен и прошепна в ухото ми:

— Готова ли си да си присвоиш прожекторите, Ейнджъл?

— Със сигурност съзнавате, че Ейнджъл е основното ви конкурентно предимство. Момчетата я харесват, момичетата искат да са на нейно място, заобиколени от готини пичове. — Той погледна Али, който стоеше на вратата. — Определено ми харесва, отговаря на толкова много показатели, че направо не мога да повярвам. — И той ни се ухили широко.

— Повишаваш Ейнджъл на фронтмен... фронтменка? — попита Мат.

— Дявол ме взел, да! Ще си дели мястото с Джей. Това е дяволски новаторско и свежо. В момента няма друга водеща банда с такъв състав, така че ще си спечелите повече внимание. — Очевидно прие смаяното ни мълчание за съгласие. — Така, „Star-Crossed“ ще ви е първият сингъл, препратката към „Ромео и Жулиета“ е много изискана. Мислех си на обложката да сложим Ейнджъл в съвременна интерпретация на сцената на балкона. И без това вече всички говорят за връзката ѝ с Маркърс Коен, така че песента за обречената любов ще се приеме добре от музикалните критици. Ще заложим на човешките отношения, нали се сещате?

Явно се канеше да използва разбитото ми сърце, за да разбие и рекордите по продажби.

— Не би ли могла да разиграеш някоя препирня с Маркъл в деня на пускането на сингъла, Ейнджъл? — обърна се към мен Хангърфорд уж на майтап, ама май не се майтапеше. — Ще си спечелим поне сто хиляди даунлоуда, да ме вземат мътните.

— Откъде да започна с възраженията?

— Не мисля... — подхванах.

Джей ме прекъсна.

— Ще направим каквото е необходимо, за да е успешен сингълът, Бари. Не е нужно да се случва наистина, нали така? Звездите открай време се гаджосват и разгаджосват, за да угодят на PR екипите си.

Хангърфорд кимна и се усмихна на възприемчивия си ученик.

— Именно, никой няма да пострада, само ще изострим апетита на фотографите. Ще поговоря с хората на Маркъл.

Е, това вече минаваше всякакви граници.

Изправих се.

— Не.

— Какво не? — възкликна Хангърфорд, а усмивката му леко помръкна.

— Няма да използвам връзката си с Маркъл за лансирането на бандата. Ще трябва да намериш друг начин.

— Сядай долу, Ейнджъл. Ще го обсъдим по-късно — изсъска ми Джей. — Не се тревожи, Бари. Ейнджъл е доста импулсивна. Не й обръщай внимание.

Хангърфорд ме погледна въпросително. Пръстите ми трепереха върху плота на масата.

— Дайте да оставим това за момента. Ще го дообмислим, когато запишем сингъла.

И той премина към не толкова щекотливи теми, описа ни как ще протекат следващите няколко месеца, как точно ще работим върху първия албум, как ще пишем или изпробваме нов материал. Мат ме дръпна за блузата, за да седна. Прегърна ме през раменете и ме притисна утешително.

— Няма да им позволя да направят подобно нещо — обеща ми. — А и не забравяй, че и Маркъл трябва да се съгласи, а той по-скоро

би излязъл гол на сцената. Остави го той да им скръцне със зъби. Ти не разполагаш с нужната артилерия.

Кимнах. Прав беше. Маркърс не би направил подобен компромис с музиката си заради някаква си вестникарска история. Колкото и да не го харесвах, бях убедена, че е твърде принципен за нещо такова.

В края на срещата Али отвори шампанското и повика чакащия фотограф. Хангърфорд се погрижи да съм по средата, докато вдигаме наздравица за договора. А Джей бе този, който му стисна ръката над неподписания документ. Хангърфорд настоя да ме целуне по китката, разсмя се сам на префинения си жест, но очевидно се забавляваше, и то като че ли прекомерно.

Джей се приближи до мен.

— Ейнджъл, искам само да ти кажа, че намирам всичко за страхотно — промяната на името, договора, всичко.

Какво ли криеше? Вечно изпълнена с подозрения относно истинските му мотиви, изчаках да поясни.

— Сериозно ли?

— Най-сериозно. Осъзнавам, че се е случвало да се държа донякъде несправедливо с теб.

— Донякъде?

Джей прокара пръсти през перчема си. Очевидно никак не му беше приятно да трябва да се извинява.

— Доста. И съжалявам. Предполагам, че завиждах.

Това като че ли беше първото искрено нещо, което някога ми бе казал.

— На какво?

— На теб. Винаги съм знаел, че имаш потенциала да засенчиш всички ни, и това ме плашеше.

Хич му няхах доверие на този разголил душата си Джей, но поне разполагах с готов отговор на тревогите му.

— Но Джей, винаги ми е било приятно да съм в банда, понеже, ами понеже сме банда. Харесва ми какво постигаме заедно, независимо дали ще съм отзад, или отпред на сцената. Това не е толкова важно.

Той ме изгледа недоверчиво.

— Така е. Независимо как ще се наричаме, музиката я създаваме заедно и именно заради нея ще успеем. И наистина вярвам, че ще

успеем. В Рокпорт нещата започнаха да потръгват. — Отказвах да се вслушам в гложещото ме съмнение, че блестящата ми изява на рокпортската сцена се дължеше на присъствието на Маркърс.

Джей ме потупа несръчно по рамото, но този път, като никога, без да нахлува в личното ми пространство.

— Значи, слагаме ново начало, нали, Ейнджъл? Имам предвид нас. Работим като екип, нали така? Без да изоставяме никого?

— Разбира се, Джей.

Докато се изнизвахме през вратата, натиках договора по-дълбоко в чантата си.

— Искам някой специалист да го погледне — прошепнах на Мат. — Независимо от Джей. Оценявам, че полага такива усилия да пробием, но е готов да продаде и майка си за единия успех, та камо ли нас.

Мат ме целуна по бузата.

— Умно момиче. Мога да разчитам, че ще ни пазиш гърбовете, нали, Ейнджъл?

Кимнах отривисто.

— Разбира се.

Разделихме се край оградата около малкия площад. Мат тръгна към „Пикадили“, а аз поех напъряко през градината към Оксфорд Съркърс. Не бях стигнала далече, когато чух нечий стъпки да подтичват зад мен. Реших, че Мат е забравил да ми каже нещо и се е втурнал да ме догони, и се обърнах.

Беше Маркърс. Изглеждаше невероятно в сивите си дънки и бяла риза, разкопчана върху тъмносиня тениска. Защо трябваше да е толкова зашеметяващо привлекателен? Направо губех способност да разсъждавам... всеки път.

— Ейнджъл! — Спря на известно разстояние от мен, неуверен дали ще му позволя да се приближи.

— О, здрасти. Какво правиш тук? — Очите ми се вдигнаха към сградата на Хангърфорд. Естествено. — ВЪтре ли беше?

Той зарови ръце в джобовете си.

— Аха. В кабинета на Бари.

— Ти ли го организира? Ти ли го помоли да се срещне с нас?

— Не. Бари ми каза чак след като беше говорил с Джей. — Той разтърка врата си. — Доволна ли си от сделката?

— Във възторг съм — отвърнах безизразно и скръстих ръце.

— И от промяната на името и всичко останало?

— Името силно ме смущава. Момчетата ще ме намразят.

— Не е вярно, не и когато ги отведеш на върха.

Мозъкът ми най-после навърза нещата. Маркърс разполагаше с подробности какво съдържа договорът ни — знаел е още преди аз самата да разбера.

— Ама че си задник! — Врътнах се на пета и понечих да си вървя.

— Какво? — възкликна той смаяно и забърза след мен. — Какво съм направил?

— „О, Ейнджъл, не би ли могла да разиграеш някоя препирня с Маркърс в деня на пускането на сингъла?“ И това ли беше твоя идея? Готов си най-небрежно да използваш... отношенията ни, за да си осигуриш продажби? Мислех те за по-принципен.

Маркърс ме настигна при портата и ме дръпна от пътеката, така че нямаше как да не го погледна.

— Не, Ейнджъл, изобщо не беше така. Повярвай ми. — Пръстите му леко погалиха бузата ми. — Бари го предложи и аз му казах да види как ще реагираш. Гордея се с теб, че отказа.

— Значи, подслушвал си, така ли?

— Ти какво, изпитваш ли ме?

Маркърс сви рамене.

— Май така излиза, но просто трябваше да знам.

— Какво да знаеш?

— Дали това е истинско — той посочи между нас.

Нима не бях направила достатъчно, за да му го докажа? Нима трябваше да се премятам като клоун през всеки обръч, който му хрумнеше да размаха пред мен? Дръпнах ръката си изпод пръстите му.

— Истинско е това, че сега ще ти обърна гръб и ще си тръгна, Маркърс. Жалко, че няма камери да уловят този драматичен момент, не мислиш ли? Бари можеше да си получи историята и набързо да пусне сингъла. И когато „Star-Crossed“ излезе, вече ще сме история. — И тръгнах да си вървя.

— Ейнджъл!

Извъртях се гневно.

— Хич не ме ейнджълосвай, Маркърс Коен! Държиш се с мен като с пълен боклук, вечно си изпълнен с подозрения. Тая проверка беше последната капка. Нито веднъж не се замисли колко ме наранява поведението ти — нито веднъж. И така и не разбра, че искам единствено да ми позволиш да те обичам. — *Няма да ревеш, няма да ревеш*, заповтарях си наум. — Така че от сега нататък просто ме остави на мира, става ли?

Не мога.

Това беше удар под кръста — да използва телепатия, след като толкова пъти бе отказвал да го стори.

— Не се тревожи, ще можеш. — Изправих рамене и си тръгнах.

---

[1] Реплика на героинята Мария от знаменития музикален филм „Звукът на музиката“ от 1965 г. Той е сред големите постижения в този жанр, а някои от песните и диалозите в него и до днес се радват на огромна популярност. — Б.р. ↑

ГЛАВА 19

След всичките катаклизми от последните няколко дни, когато във вторник се върнах на училище, имах чувството, че попадам в някакъв нереален свят. Летният семестър на предпоследния клас и без това е странен: тъкмо бяха минали изпитите и всички се бяха поотпуснали, някои започваха лятна практика, учителите подхващаха подготовката по избираемите предмети за матурите догодина и се опитваха да ни убедят да се концентрираме, въпреки че слънцето така примамливо припичаше. Отгоре на всичко чувствах, че вече не ми е тук мястото. Движех се вяло от класна стая в класна стая, сякаш се носех по вода — като онази гмуркачка, която веднъж бях гледала да плува в аквариум, отделена със стъклена стена от зрителите, които я наблюдаваха как храни рибите. Съучениците ми започваха да осъзнават, че нещо става. Държаха се с мен като със знаменитост, наслаждаваха се на отразената слава от краткия ми контакт със звездите. Едно момиче ми показа многократно препращаното съобщение на Фреш, че съм щяла да свиря с *Gifted*. Разсмях се и го обърнах на шега, но истински ме заболя. Не споменах на никого за предстоящия договор, предадох бях документите на мама, та да ги покаже на своя приятелка адвокатка, също савант, за да провери дали всичко е наред. Не ми се искаше да започна да се хваля наляво и надясно и накрая, ако работата се провалеше, да се наложи да падна отвисоко.

И така, седях си в кабинета по музика, зяпах през прозореца, вместо да слушам лекцията за композиция, и мечтаех за бъдещето, когато директорът се появи на прага. Не си бях сложила слушалките — след онзи случай в багажника на колата на Дейвис отказвах да ги ползвам и още не се бях захванала със задачата, та затова първа чух почукването му. Изключително дребен на ръст господин Хериът бе принуден да се вдигне на пръсти, за да надникне през стъклото — точно както ми се налагаше и на мен. Очилата му ту проблясваха над преградата, ту се скриваха под нея, като светеща шамандура,

разлюляна от вълните. Фактът, че и двамата страдахме от един и същ унизителен дефект, бе една от причините да го харесвам.

— Господин Гарфийлд, извинете, че прекъсвам часа ви — директорът отвори вратата и потупа учителя по музика по рамото.

Господин Гарфийлд смъкна слушалките — работеше на йониката и изобщо не беше забелязал, че някой е влязъл, докато господин Хериът не го побутна.

— Извинете ме, господин Хериът, мога ли да ви помогна?

В класа имаше още шестима ученици и, разбира се, всички си смъкнаха слушалките, за да могат да подслушват. Господин Хериът беше особено развълнуван — щръкналата му червена коса изглеждаше така, сякаш допреди малко е стоял на пътя на струята на реактивен двигател.

— Да, ъ, искам да кажа не, господин Гарфийлд. Имам един много специален гост, който би желал да поговори с Ейнджъл. А, ето те, Ейнджъл. Имаш ли нещо против да излезеш навън за малко?

Първата ми мисъл бе, че Маркъс е дошъл да ме търси, но не, господин Хериът не би могъл да знае кой е и определено нямаше да го развежда из училище като че ли е кралска особа. Силно озадачена, все пак се изправих. Но преди да успея да се измъкна от чина, в стаята влезе Кърт. Съучениците ми ахнаха. От изненада се облегнах на йониката и от клавишите се изтръгна крайно немелодичен акорд.

Кърт ми се ухили.

— Олеле, Ейнджъл, а пък аз те мислех за талантлива!

Изобщо не ми хрумваше какво да му кажа. За щастие, директорът се намеси.

— Ученици, както сигурно сте забелязали, специалният ни гост е не друг, а Кърт Вос. И да, наистина е самият той. — Господин Хериът потри ръце. Вероятно ровеше из паметта си за подходящи думи за предсмаяни единадесетокласници при първата им среща с истинска рок звезда.

— Здравейте — Кърт небрежно помахаше.

Какво правиш тук? попитах го наум, за да не ни чуе друг.

Шашардисвам съучениците ти, както изглежда. Той ми намигна. Охо, явно се беше примирил с идеята, че владее телепатия, така ли? Кърт се обърна към учителя по музика.

— Значи, вие сте преподавателят на Ейнджъл? Господин Гарфийлд, нали така, като онзи дебел рижав котарак? — Само Кърт можеше да се държи толкова безочливо. Естествено, прякорът на господин Гарфийлд бе именно Дебелия котарак, защото беше възпълен и някак си просеше да го наричат така при това вече няколко поколения ученици. Надявах се Кърт да не е извлякъл тази информация от главата ми.

— Ъ... Кърт... господин Вос... за мен е голяма чест. — Не бях виждала господин Гарфийлд така да мънка и да пелтечи. Той се ръкува с Кърт. — „Jagged“ е любимият ми концептуален албум.

— Благодаря, човече. Наричай ме Кърт, моля те.

Господин Хериът ми направи нетърпелив знак.

— Побързай, Ейнджъл. Сигурен съм, че господин Вос — Кърт — е зает човек.

Кърт сви рамене.

— Всичко е наред, Ник. — Ник ли? Директорът се казва Ник? Винаги съм мислела, че за пред колегите си е Николас. — Имам няколко минутки. Каня се да отвлека Ейнджъл от останалите часове, ако нямаш нищо против. Както се подразбира, с разрешението на родителите ѝ.

— Да, да, те ми се обадиха. Ами тогава, ъ, Кърт, вероятно учениците ще искат да ти зададат някой и друг въпрос за музикалната индустрия?

Точно така, господин Хериът: превърни този мъчителен, безкрайно неудобен миг във възможност да научим нещо!

— Ама разбира се. Питайте, деца. — Кърт приседна върху ръба на бюрото на господин Гарфийлд, а аз тихичко се заех да си прибирам нещата. Съучениците ми най-после се отърсиха от смайването и благоговението и успяха да формулират няколко смислени въпроса, най-вече как Кърт е успял да се превърне в такава мегазвезда. Никой не се поддаде на изкушението да изпищи „Обичаме те!“ и „Искаш ли да ти родя бебета?“, макар да ми се струваше, че господин Гарфийлд е на косъм.

Удари звънецът. Настъпи обичайната суматоха — хиляди ученици се изляха в коридора на път към следващия си час. Господин Хериът изрече няколко подобаващи думи — не че чух каквото и да било — после разпусна класа.

— Идваш ли, Ейнджъл? — обади се Кърт.

— Къде? — попитах, като си придадох сериозно изражение. — Следващия час имам тест по биология.

Господин Гарфийлд и директорът бяха видимо потресени от неохотата ми, но Кърт явно позна, че се шегувах, понеже се ухили.

— Мислех си да те изведа на обяд — в Париж.

— Сериозно ли? — гласът ми премина във фалцет. Макар още да му се сърдех, задето очакваше да се кача на сцената след онази ужасна история, не можех да остана равнодушна.

— Ето я! Истинската Ейнджъл. — Кърт видимо се зарадва, че е успял да ме изненада. — Съвсем сериозно. Марго отиде да ти вземе паспорта от къщи. Ще идем в един мой любим ресторант.

— Колко яко! — Жалко, че съучениците ми вече се бяха изнизали от стаята и нямаше как да разпространят клюката за невероятния ми късмет.

— Ще приема ентузиазма ти за съгласие. Благодаря, Ник, господин Гарфийлд. Да вървим.

Господин Хериът ни съпроводи чак до колата на Кърт. Наложих се да преминем през тълпите ученици, които тъкмо се местеха в следващата стая, та успях да чуя как ни обсъждат. Отвсякъде тичаха ученици, за да зърнат Кърт поне за миг. Чувствах се едновременно смутена и въодушевена, докато преминавахме през шпалера от тела. Само дето смущението мигом взе връх над въодушевлението, когато чух господин Хериът да споменава инициативата за набиране на средства за новата концертна зала в училище. Как можа да ми го причини?

— Е, щом възпитавате такива таланти като нашата Ейнджъл, значи, ще ви трябва прилична зала, Ник — съгласи се Кърт. — Свържи се с моите хора по този въпрос, става ли?

Качихме се в колата.

— О, боже, кажи ми, че не съм чула добре. Че директорът ми не изпроси пари от теб, нали? — простенах, заровила глава между коленете си.

Кърт се разсмя.

— Естествено, че си изпроси. Та нали това му е работата, миличка. Обаче ще го накарам да я кръсти зала „Кърт Вос“. Джон, закарай ни на летището, моля те. — Колата потегли. През затъмнените

прозорци виждах как зашеметените ученици продължават да ни зяпат. Кожената седалка изскърца, Кърт се обърна към мен и ме погали по косата с топлатата си длан. — Това няма значение, Ейнджъл. Кажи ми как се чувстваш след онази безумна история с отвличането?

Исправих гръб и отметнах косата от лицето си.

— Добре съм. Май.

Кърт кимна мрачно, загледан в изражението ми.

— Не си съвсем добре, но ще се оправиш. Съжалявам, че не схванах веднага колко ужасно е било. Виктор ми разказа цялата история чак след като си беше тръгнала. Сигурно е било много травмиращо.

— Така си беше, но поне не стана голяма беля. Не се наложи да направя нещо, с което да издам дарбата си. — Гневът ми започваше да се разсейва, излизаше, че не е бил наясно със сериозността на положението, когато се появи в кемпера на Маркълс.

Кърт прехапа долната си устна и извърна поглед.

— Съжалявам, че се наложи да разбереш за савантите точно по този начин. Но нещата съвсем не са такива, Кърт. В повечето случаи савантската дарба е нещо изключително полезно. И обикновено не ни преследват разни идиоти само защото умеем нещичко повече от другите.

Той се обърна към мен и ми се ухили с усмивката си на суперзвезда.

— Знам, миличка. За теб се тревожа. Знам, че онзи сдържан тип Виктор си има план как да се справи с Дейвис, но няма да се чувствам спокоен за себе си и близките ми хора, докато не разбере със сигурност, че е неутрализиран.

„За себе си и близките ми хора“. Сърцето ми се стопли при мисълта, че Кърт ме включваше в тази групичка.

— Ориентира ли се вече каква е дарбата ти?

Той се изсмя дрезгаво.

— Май ще се окажеш права. Уил смята, че инстинктивно долавям какви са скритите мотиви на хората, нещо като куче за откриване на наркотици. Ще го преглътна, цял живот съм си бил такъв.

— Тогава как не си се досетил за Дженифър?

Кърт направи гримаса.

— Чувствах, че не може да й се има доверие, но не знаех защо. Казах на Браян, че го използва, но на него му допадеше... ъ, да й е гадже. — Той поклати глава. — На всички ни се е случвало да попаднем на момиче, което да има не особено искрени подбуди да е с нас — повечето ги привлича славата. Реших, че и тя е от тях, и гледах да имам колкото се може по-малко контакти с нея. Също и Марго. Отношенията им бяха по-скоро строго професионални, отколкото приятелски.

Така беше. Не бях виждала нито Кърт, нито Марго да поддържат някакви по-дружески контакти с Дженифър. Тя си беше момичето на Браян, но не и част от вътрешния кръг.

— А какво каза на Браян?

— Че Дженифър е работела за един журналист. Това е самата истина, нали така?

— Да. Бедният Браян.

— Прие го съвсем философски. В морето има още много риба.

— Дано следващата не е двулична кучка, която ненавижда савантите.

Кърт чукна кокалчетата на ръката си в моите в знак на съгласие.

Колата зави към база „Нортолт“, пистата, която често се използваше от частни самолети, които искаха да избегнат опашките на „Хийтроу“. Пред хангара чакаше бял самолет със знака на *Gifted*. Естествено, ужасно се впечатлих, но не можех да позволя на Кърт да се фука така безнаказано с богатството си.

— Собствен самолет, а, Кърт? Гледай ти, гледай ти, да не вземе да ти се замае главата? — подкачих го.

— Наехме го за турнето, миличка — Кърт ме перна по носа. — А името написаха с рекламна цел.

— Нещо не усещам да си особено възмутен — ухилих му се.

— Много ясно, че не съм. Това ми е мечта от дете.

Той излезе от колата и ме поведе по стълбите към вратата на самолета.

Огледах се.

— Чакай, няма ли поне да ни проверят документите?

— Марго се е погрижила за всичко.

В кабината заварих Марго и Уил с много доволни изражения. Очевидно и за тях частният самолет бе приятна изненада.

— Охо, здравейте, как сте?

Уил се надигна да ме прегърне.

— Теб трябва да те питаме как си. Готова ли си за разходка до Париж?

— Определено звучи по-приятно, отколкото да правя дисекция на агнешки сърца в час по биология.

Уил се ухили.

— Май не страдаш особено, че ще се лишиш от това забавление.

Кърт ме тупна закачливо по гърба.

— Сигурна ли си? Искаш ли да поръчаме агнешки сърца в ресторанта, та да си наваксаш пропуснатото?

— Да не си посмял! — скастрих го, после си седнах на мястото и си закопчах колана.

Оказа се, че ресторантът е на върха на Айфеловата кула — на Кърт можеше да се разчита, че ще организира нещо сензационно. Мозъкът ми не можеше да проумее как се бях озовала тук наред най-обикновен училищен ден. Освен това бях крайно неподходящо облечена за лъскавия салон с невероятна гледка към града — с обичайната си униформа от дънки и тениска. Кърт също не беше никак официален, но нали беше рок звезда, можеше да се разхожда навсякъде с омачкана тениска и кожено яке. Марго и Уил се бяха изтупали за случая — очевидно знаеха от по-рано. Но тъй като видът ни очевидно не направи особено впечатление на сервитьорите, реших да не се измъчвам повече. Съжалявах единствено, че Маркърс го няма. Обстановката бе идеална за романтична среща.

Престани. Тая история остана в миналото. Стига си тъгувала по него, слабохарактерно момиче такова, скара ми се Разумната Ейнджъл.

Сервитьорът сложи порция крем бръоле пред мен. Като си помислиш само, че в момента щях да ям чипс и ябълка в общата стая.

— Е, Ейнджъл, както вероятно се досещаш, имам предложение за теб — Кърт отпи от еспресото си.

Откъснах с мъка очи от чайките, които прелитаха зад стъклата.

— Предложение ли? Знаеш за договора с Хангърфорд, нали?

— Да, лично посъветвах Бари да побърза, преди друг да ви прилапа. Разумно ли е предложението му?

Замислих се за купчината страници, изпълнени с юридически жаргон, които приятелката на майка ми проверяваше.

— Още не знам със сигурност. Като че ли иска да ме изтика на преден план, което никак не се нрави на вокала ни.

— Вероятно е така, но пък си мисля, че Джей ще е склонен да се нагоди, особено като види какво може да спечели.

Кимнах и пукнах захарната коричка на крема с лъжичката си.

Марго се приведе към мен.

— Това, което имаме предвид, няма да е в разрез с договора ти, Ейнджъл. Става дума за събота.

— Искаме да свириш с нас, както се канехме да направим в Рокпорт, ако онзи малоумник не се беше опитал да те удави.

Лъжичката застина по пътя си към устата ми.

— Искат да свириш на Арена О2 — обади се Уил, забелязал, че някой трябва да ми обясни нещата бавно и ясно, преди да схвана за какво става дума.

— Сериозно ли? — ахнах.

— Аха. Как ти звучи?

Стиснах очи за миг, сетила се, че и Маркът ще е там. Все още не бях готова да се видя с него, раната бе твърде прясна. Но пък вероятно можех някак да го избегна, нали така? Все пак уговорката беше да свиря с *Gifted*, а не с *Black Belt*.

— Ами... добре.

— Кърт се ухили лукаво.

Само „добре“, така ли? Няма ли да чуя: ДА, РАЗБИРА СЕ, ТА НАЛИ СИ МОЯТ РОК ИДОЛ ЗА ВСИЧКИ ВРЕМЕНА!

Явно бе подслушал мислите ми.

— Веднага престани да ми слухтиш из мозъка. Само защото си се научил как да го правиш, не означава, че ти е позволено.

Той се ухили още по-широко.

— Ще трябва да те пратим на училище за саванти. — Размахах лъжичката срещу него и върху покривката тупна капка крем брюле. Опа! Изгребах я, преди сервитьорът да забележи. — Ако продължаваш да ме подслушваш, ще насъскам Самър да ти прерови мислите.

Това явно го стресна.

— Добре. Няма да се повтори, обещавам. — Трудно ми беше да му повярвам, при положение че очите му блестяха така палаво. И той

като Маркърс явно притежаваше далеч по-силни телепатични способности от мен, което пък означаваше, че можеше да се рови из мислите на другите, ако не се контролираше.

— Е, ще свириш ли?

— Ще свиря — ръгнах го с лакът. — Знаеш ли, Кърт, щях да се съглася дори да ме беше завел в „Макдоналдс“. Това тук е направо прекалено. — Посочих убийствената гледка отвън, невероятната храна и галантните келнери.

Той се подсмихна.

— Сигурно си мислиш, че толкова заслужаваш, но аз съм на друго мнение.

В самолета на връщане успях да поклюкаря с Уил. Уриел имаше с какво да се похвали: на Тарин в крайна сметка ѝ бяха предложили работата в Колорадо. Ето че още една двойка саванти бе успяла да съчетае живота си. Носели се слухове за сватба след няколко месеца.

— Ами вие с Марго? — поинтересувах се аз.

Уил се облегна назад и се престори, че спи.

— Уилям Бенедикт, моментално ми отговори, иначе ще се пръсна от любопитство.

Той отвори едно око.

— Защо? Толкова е забавно да те дразня. — После скръсти ръце на гърдите си. — При нас нещата все още са на съвсем начален етап, Ейнджъл. Познаваме се едва от седмица.

— Ама сигурно се чувствате така, сякаш се познавате от цяла вечност.

Той вдигна вежда.

— В най-хубавия смисъл — толкова готови сте един за друг, все едно винаги е присъствала в живота ти.

Той вдигна седалката до нормалното ѝ положение.

— Така е, да. Уцелих джакпота с нея, нали? — Очите му я потърсиха. Марго седеше до Кърт и преглеждаше някакви документи. — Дарбата ѝ е невероятна. Трябва само да се вслуша в нечия душа и може да види толкова много неща, например дали човекът срещу нея е добър, или не.

Изкикотих се, понеже ми хрумна нещо забавно.

— Като онези катерички.

— Кои катерички? — Уил ме погледна озадачено.

— В „Чарли и шоколадовата фабрика“, където почукваха по орехите, за да проверят дали не са развалени. Вайълет Борегард искаше да си вземе една за домашен любимец, ама вместо това я изхвърлиха на буницето като развален орех.

Уил се подсмихна.

— Много странно ти щрака мозъкът, Ейнджъл. Да, нещо такова, само че се е научила и да улавя сигнали за музикален талант, а не само за характера на човека, което е изключително полезно за работата ѝ. Всъщност прави точно онова, което и Скай върши с усета си за аурите и чувствата на хората, но при Марго всичко е на основата на звук, а не на цветовете.

— И как ще се разберете къде да живеете?

— Съгласна е да напусне Амстердам, ако се наложи. Моят бизнес тъкмо прохода, но личната охрана се върти около клиента, така че и аз не съм вързан с конкретно място.

— На мен ми се струва, че вече си имаме нов савант, който се нуждае от особен вид защита, за да не издаде цялата работа пред световните медии.

Уил потърка брадичката си.

— И на мен ми хрумна нещо такова, но нали се разбрахме да напредваме крачка по крачка?

— Жалко, че не си го припомних, когато трябваше — въздъгнах.

— Съвсем ли оплеска нещата с Маркълс? Няма ли как да закърпите положението?

Цапнах го по корема.

— Моля, моля! Маркълс оплеска нещата с мен! Постами ми капан, за да ме изпита доколко съм искрена, можеш ли да си представиш? — И му разказах за случката в офиса на Хангърфорд.

Уил обаче не се възмути, колкото очаквах.

— Бедничкият. Няма никаква представа с какъв човек си има работа, а?

— Ами бедничката Ейнджъл? Не искам да го виждам до края на живота си! — Лъжкия.

— Ни най-малко не те виня. Но когато размислиш...

Отворих уста да протестирам.

— Ще размислиш, Ейнджъл. Знаеш, че е така. Неизбежно е, та той ти е сродната душа. Така че, *когато* размислиш, накарай го да моли за прошка. Добре ще му се отрази веднъж поне да влезе в ролята на просител, а не вечно да раздава благоволение.

— Какво искаш да кажеш?

Уил посочи кабината на самолета.

— Всичките тия неща — играчките на знаменитостите — постепенно замайват главата. И понеже Маркърс вече е свикнал с лукса, подозира, че всеки, който се сприятели с него, всъщност ламти за парче от тортата. Забравил е да се доверява на инстинкта си към хората. При Марго и Кърт не е така, тях ги спасяват дарбите им. Именно заради това, предполагам, Кърт не се е надул до безобразие през последните десетина години, откакто се издигна на гребена на славата.

— А какво мисли Мрежата на хора с дарби за новия ни савант, който лъсва по вестникарските страници още в момента, в който кихне?

Уил сви рамене.

— Вече няма как да върнем нещата. Стига да не е известен, задето е савант, ще трябва да се примирим.

— Ами Маркърс? Та неговата дарба непрекъснато е на показ.

— Но никой не отдава успеха му на някаква специална дарба, така че и това ще преглътнем. А когато се почувства готов, ще си поговорим как да я контролира.

Раздрънках кубчетата лед на дъното на чашата си.

— Пробва ли вече?

— Ейнджъл, след като си замина в събота, Маркърс се заключи в хотелската стая да пише песни. Излизал е само колкото да поизръмжи на околните и да си изсвири концертите.

Представях си какви текстове пише. Уф.

— Май му действам много зле.

Уил се разсмя.

— Глупости, Ейнджъл, ти си най-хубавото нещо, което някога ще му се случи. Маркърс е добро момче, но се взема твърде насериозно. А ако ти си до него, за да компенсираш сериозността му, връзката ще е полезна и за двамата: ти ще си горивото в двигателя, а той ще е баластът.

Опитах се да си представя как корабчето ни доволно пуфти през морета и океани, но ми се струваше невъзможно.

— Но в момента никой от двамата не е зад руля, лодката още е на сухо в пристанището.

— Напротив, и двамата сте вдигнали платната, просто не сте го осъзнали.

За всеки случай отново го пернах. Тия самодоволни саванти, дето вече са открили половинката си и всичко им се струва от лесно по-лесно, трябва да бъдат сложени на място.

Той разтърка корема си и направи физиономия.

— Ужасно момиче. Твърде много съм преял, за да ме удря някаква си нахална дребосъчка.

— А ти си жаден за внимание лъжец. Изобщо не те пернах толкова силно. — Приведох се към него. — Освен това, Уилям, мислех, че вие, телохранителите, имате коремни стомани.

— Да, ама не точно след обяд. — Той разроши косата ми. — Голяма си напаст.

ГЛАВА 20

Най-малко за двадесети път огледах тоалета си за концерта в огледалото в съблекалнята. Дженифър ми беше препоръчала да облека нещо черно в Рокпорт, така че за голямото шоу на Арена 02 реших да бягам като от чума от този цвят. Спряла се бях на къса бяла рокля с гол гръб, обувки на висок ток и сребърен колан. Косата ми беше току-що подстригана, едва докосваше раменете ми, а от двете страни бе вдигната нагоре и закрепена с гребенчета във формата на криле, обсипани с лъскави камъчета. Даже ходих на пробен грим при една козметичка в квартала и сега очите ми изглеждаха огромни под сребристосините сенки, които ми беше продала. Клепачите ми бяха очертани с миниатюрни кристалчета. Въобще изглеждах като от друг свят. Само очуканият Фреди ми напомняше коя съм, но него не бих сменила за нищо на света — та той беше точно толкова звезда на предстоящата вечер, колкото и аз, даваше глас на емоцията, която влагах с лъка.

Изпълних всички стъпки от традиционния си ритуал преди излизане на сцената. Предупредила бях, че ще дойда максимално късно, та да не се налага да се срещам с останалите членове на *Gifted* и на *Black Belt*. Маркърс и момчетата му вече бяха на сцената, когато колата ме остави пред служебния вход. Още отвън чух познатите мелодии на песните, които се носеха изпод огромния бял купол на брега на Темза. Тълпата, заела и последното възможно местенце, беснееше от възторг. Явно Маркърс бе успял навреме да се измъкне от мрачната си пещера и да спре да се мръщи на хората.

Престани да мислиш за него. Това е твоята вечер, твоят голям шанс, изкрещя Сърдитата Ейнджъл на Нещастно влюбената и я изрита от ъгълчето, в което се бе свряла да хленчи.

И така, сега стоях сама пред огледалото в съблекалнята, а всичките ми роднини и приятели бяха сред публиката, готови да ме аплодират. Така че изобщо нямаше да мисля за скапаната си сродна душа. Даже нямаше да мисля, че не бива да мисля за него, ха!

Уф, дявол да го вземе! Хич не ме биваше в немисленето.

Я се съсредоточи върху приготвянията. Чудесно — спокойната и разумна Ейнджъл най-после се появи в главата ми след дълго отсъствие. Налях малко вода в една бирена чаша и се захванах да я въртя и усуквам — нещо, което прекрасно успокояваше и фокусираше съзнанието ми. Тъкмо стигнах кулминацията — водата се виеше и катереше по стените на чашата, досущ като змиорка, — и на вратата се почука.

— Да му се не види! — сепнах се, водата преля върху тоалетката и измокри програмата на концерта, която Марго ми беше дала. — Влез!

За миг ме обзе надеждата, че е Маркърс — нали уж не мислеше за него, Ейнджъл! — и почувствах остро, но за щастие, краткотрайно разочарование, когато видях на прага приятелчетата му от бандата, Майкъл и Пийт.

— Хей, как е любимата ни цигуларка? — подвикна Майкъл.

— Как си, Ейнджъл? — изръмжа Пийт.

Сгънах няколко салфетки, за да попия локвичката вода.

— Здравейте, момчета. Как мина?

Пийт се ухили.

— Страшни бяхме.

Разсмях се.

— Супер.

Майкъл дръпна една кърпа от мивката и се зае да ми помага.

— Не ни ли слуша?

Извърнах поглед, понеже не ми се искаше да призная, че умишлено бях пропуснала възможността да чуя първата половина на концерта им.

— Не ме свърта на едно място, много ми е напрегнато.

Майкъл хвърли влажната кърпа в мивката и ме прегърна с една ръка, като внимаваше да не ми измачка тоалета.

— Представям си. Аз лично повърнах, преди да изляза на тая сцена за първи път.

Пийт ми намигна.

— И като се има предвид, че днес ни беше първият път на тая сцена...

Стана ми гузно — забравила бях, че и те са относително нови в тая работа.

— О, Майкъл, бедничкият. Искаш ли ментов бонбон?

Той поклати глава.

— Вече нищо ми няма. Но ако толкова си се разнежила, защо по-добре не ме цункаш, та да ми мине? — Той се ухили и посочи устните си.

Целунах го по бузата и го потупах по рамото.

— Ето, сега си като нов.

Пийт го цапна по главата.

Майкъл въздъхна театрално.

— Струваше си да опитам, де. Маркъл все още не е вдигнал табела „Частна собственост“.

— Дай да я оставим да се приготви — Пийт задърпа Майкъл за тениската. — Ще те гледаме. Стискаме палци да мине идеално.

— Благодаря, Пийт.

Избутал приятелчето си в коридора, Пийт се застоя на вратата.

— Какво има? — попитах, тъй като, докато си освежавах гланца за устни, мернах в огледалото, че не си тръгва.

— Аз няма ли да получа една? — и той посочи бузата си с палаво пламъче в очите.

Вдигнах се на пръсти и го целунах.

— Хич не му обръщай внимание на Майкъл — прошепна ми той. — Маркъл категорично е вдигнал табелите, само дето още не си е признал.

— Благодаря ти, мечок такъв.

Двамата се запътиха към мъжката съблекалня. Казах си, че трябва да се радвам, задето Маркъл не е дошъл да ме види. Само щеше да ми обърка главата, а за предстоящото изпитание определено трябваше да съм в състояние да разсъждавам трезво.

Погледнах часовника. Съвсем малко оставаше. Песента ми беше към края на концерта, в десет без десет, ако всичко вървеше по план. Надникнах в телефона и зачетох пристигналите съобщения. Мисти и Самър ми пожелаваха късмет, а също и всички от семейство Бенедикт, както и сродните им души — всички, с изключение на Виктор. Той не си падаше по такива жестове. Разни приятели от училище също ми бяха писали, както и родителите ми. Уф, колко много хора можех да

разочаровам! Внезапно пръстите ми натезаха като наденици, твърде тромави, за да се справят със струните.

Защо, за бога, някой не дойде с мен в съблекалнята, та да ми попречи да изтриям напълно, преди да се кача на сцената?

Ейнджъл, всичко ще е наред. Мислите на Самър нахлуха в главата ми ясно и отчетливо. Тримата с Мисти и Алекс бяха точно пред сцената.

Да, ама съм в паника.

Естествено, че си в паника. Щях сериозно да се притесня, ако не се беше паникьосала.

От къде накъде?

Защото — включи се и Мисти — нямаше да си ти. Винаги се паникьосваш, а после свириш великолепно. Кажу й, Алекс.

Ще бъдеш феноменална. Алекс леко вкара в действие дарбата си да убеждава. *Знаеш какво правиш и точно това се очаква от теб.*

Направо замърках от удоволствие при успокоителните му думи. Невероятно мил беше.

Благодаря ви, хора.

А дори и да оплескаш нещо, додаде Мисти, ще го направиш толкова прелестно, че никой няма да ти се разсърди.

Ама аз не искам нищо да оплескам!

Тогава недей, намеси се Алекс. Май току-що бе сръгал Мисти с лакът, за да престане да ми говори истината.

Просто дай най-доброто от себе си, Ейнджъл, обади се Самър.

Ще се опитам. Това поне можех да обещавам.

Сценичният мениджър почука на вратата.

— Госпожице Кемпбел, готова ли сте?

Усмихнах й се самоуверено.

— По-готова не мога да бъда.

— Хубави обувки — отбеляза тя, докато ме водеше към сцената.
— Откъде са?

Опитваше се да ме разсее, та поне малко да се успокоя, и усилията й оказаха нужния ефект. Докато разменим няколко думи за щанда за обувки в Камден Маркет, вече бяхме пристигнали. Когато отворихме и последната врата, ни посрещна оглушителен шум: *Gifted* пееха една от най-обичаните си балади и звукът буквално те блъсваше в корема и те понасяше със себе си.

— Уха! — прошепнах, но нямаше кой да ме чуе, понеже музиката здравата дънеше. Любезната ми придружителка вдигна палец за поздрав. Отвърнах ѝ със същото.

— Щом ви дам знак, тръгвате — каза ми тя, прилепила слушалка към дясното си ухо.

Кърт вече говореше по микрофона, обясняваше, че е организиран специална изненада за феновете, изгряваща звезда, която за пръв път ще свири с тях, така че, Лондон, аплодисменти за Ейнджъл.

— Тръгвайте!

Наложи се да ме побутне, за да се размърдам. Само да не се спъна. Да не се получи като с Дженифър Лорънс на Оскарите. Излязох на сцената под сърдечните овации на публиката. Всичко ще е наред. Ще се справя. Усмихнах се и помахих на феновете, после стигнах определеното ми място отляво на Кърт. Сцената беше огромна — наложи се дълго да вървя. Гигантски прожектори ни заливаха със светлина и ми пречеха да видя каквото и да било в морето от хора, с изключение на вдигнатите ръце и светещите екрани на телефоните, които записваха появата ми, напомняйки на хиляди паднали звезди. Когато минавах покрай него, Кърт ме целуна по бузата.

— Дръж се — прошепна в ухото ми.

Озадачена, заех мястото си и зачаках въведението към новата песен, както го бяхме репетирали. Но Кърт като че ли имаше нещо друго предвид.

— Както знаете, работя съвместно с различни композитори, но никой не е успявал да ме разбере така добре, както най-новия ми партньор. Новата песен, която ще ви изсвирим, бе написана именно с него и затова го помолих да се върне на сцената и да пее заедно с нас. И сега, моля за бурни аплодисменти за Маркър Коен! — И като разпери ръка в обратната посока на тази, от която бях дошла, Кърт ми се ухили лукаво. Зад мен Маркър пристъпи в светлината на прожекторите. Публиката полудя. Бавно се обърнах.

Внимавайте да не се изложим, наредих на всичките си персони: на влюбената, сърдитата, спокойната и разумната, както и на импулсивната. Особено на импулсивната.

Маркър стискаше китарата си. Облечен беше със същите дрехи, с които бе онзи път на плажа: избелели дънки и същата синя тениска под

разкопчана риза. Дали това не беше намек към мен? Дали умишлено не ми напомняше за онези мигове, в които всичко бе както трябва?

Приблужи се към мен и леко ме докосна по ръката. После се приведе към ухото ми и прошепна:

— Щях да си сложа балеринска рокличка, но Кърт каза, че никога няма да ми простиш.

Значи, не бе забравил обещанието си — че ако Кърт някога му проговори телепатично, ще излезе по пачка на сцената.

Покашлях се.

— Правилно ти е казал.

Усмехнат, Маркърс мина пред Кърт и застана пред централния микрофон.

— Новата ни песен се казва „Stay Away, Come Closer“ и е посветена на едно много специално момиче. — Той се обърна към мен. — Което е тук, пред вас.

Тълпата започна да свири и да тропа с крака. Усетих как очите ми се наливат със сълзи, но им наредих да се махат, докато не остана сама и мога да си порева на спокойствие.

Браян подхвана интрото и музиката започна да плете магията си. Не се наложи да призовавам разконцентрираните си мисли към ред. Мелодията ме обви и засмука и се озовах някъде, където главата ми бе напълно бистра. На онова място, на което ме водеше Маркърс с таланта си, където можех да бъда безкрайно по-добър музикант, отколкото, ако свирех сама. Минаха три куплета и дойде време за солото ми. Вдигнах Фреди към брадичката си и най-после се отпуснах. Забравих, че съм на сцената, че ме гледат хиляди хора, че съм в „O2“. Остана само увереният поглед на Маркърс, който ме насочваше през плетеницата от ноти. Вложих в музиката цялото си разкаяние, задето непрекъснато прибързвах, тъгата, че се бяхме наранили един друг, болката заради разстоянието помежду ни, което не бях съумяла да преодоляя. Цигулката изказваше всичко това далеч по-добре, отколкото аз бих могла, и знаех, че Маркърс разбира какво му говори по леката усмивка, с която ми кимна накрая.

Върна се при микрофона, за да изпее последния куплет, но този път думите бяха съвсем различни.

*Не ми обръщай гръб, защото ще те следвам.
Не бих могъл да се боря с теб.*

Извърна се с лице към мен. Зави ми се свят: та това беше истинско обяснение, извинение! И моят вечно сдържан Маркърс бе решил да го направи пред хилядна публика.

*Знаеш, казано е, глупците бързат там,
където даже ангелите стъпват плахо.
Тогавя, значи, съм глупак и луд;
Ейнджъл, луд съм по теб.*

Сините му очи се впиха в моите, изпълнени с надежда и страх — надежда, че ще му простя, страх, че ще го отхвърля по възможно най-жестокия, най-публичния начин. Фреди увисна в безчувствените ми пръсти, песента завърши, думите продължаваха да се блъскат в гърдите ми. Кърт дръпна бедната ми цигулка от ръката ми, а Маркърс остави китарата. Наведе се към микрофона.

— Извинявайте, хора, но трябва да направя нещо. — И без да чака знак от мен, той преодоля разстоянието помежду ни с един скок и ме притегли в прегръдките си, за да ме целуне. Наклони ме назад, облегна ме на ръката си и целувката ни се проточи, насърчавана от виковете и свиренето на тълпата. Естествено, че щях да му простя. Винаги бих избрала надеждата пред враждебността. А после под огромния купол на арената изригнаха виковете: „Бис, бис!“. Кърт бе този, който пое микрофона.

— Съжалявам, приятели, но Маркърс видимо е зает. Ще трябва да се задоволите с предишното ни парче.

Очевидно възприел думите му като разрешение, Маркърс ме вдигна на ръце и слезе от сцената. Това, разбира се, провокира оглушителни аплодисменти.

Притиснах ухо в гърдите му, заслушана в сърцето му.

Да те пусна ли?

Никога.

Доста привлекателен, макар и не особено практичен план — той ритна една от аварийните врати, за да я отвори, и излезе на едно балконче над реката. Положи ме върху ниския перваз, но ръцете му си останаха увити около тялото ми. В продължение на няколко вълшебни мига стояхме един до друг и гледахме как тъмните води се разстилат под нас.

— Не мога да повярвам какво направи — признах си.

Той се разсмя с известна самоирония.

— И аз. Хареса ли ти?

— Страхотно беше.

— А реши ли дали ще ми простиш, задето се държах като такъв идиот?

— Не мога да се цупя до безкрай, хич не ме бива в това.

— Колко хубаво — той ме целуна по ухото. — Така и не успях да ти обясня. Не съм карал Бари да те изпитва. Казах му, че си губи времето, но трябваше да сторя друго. Трябваше да го спра още преди да си отвори устата, но не исках да прекъсвам срещата, понеже щеше да решиш, че съм ходатайствал за вас, че съм го накарал да ми направи услуга и да се види с вас.

— О! — обвинила го бях, че ми няма доверие, а се оказваше, че аз съм тази, която прибързва със заключенията. Почувствах се нищожна като червей. — В такъв случай май ти дължа извинение.

Маркъс си проправяше път надолу по шията ми.

— Сещам се за всякакви начини, по които можеш да ми покажеш колко съжаляваш, като започнем ето с това — той долепи устни до моите и зачака да го целуна. Целунах го.

— Съжалявам — целунах го още веднъж и още веднъж. — Май не е зле да понатрупам малко точки, защото ще са ми нужни. — Облегнах глава на гърдите му. — Съжалявам, че съм толкова трудна.

Той отметна косата от бузата ми.

— Това може да се каже и за двама ни. Аз например изпадам в отвратително настроение, когато пиша текстове.

— Значи, всъщност правим огромна услуга на света, като елиминираме две толкова неприятни особи от сцената за срещи и запознанства.

— Точно така. Освен това, Ейнджъл, напълно съм уверен, че ще се научиш как да общуваш с мен... както и аз с теб.

— Така ли?

— Точно така, защото най-после разбрах как стоят нещата. Имаме едно огромно предимство на своя страна. Не онази работа със сродните души — макар и тя да е от полза, — а фактът, че се влюбих в теб.

Смръщих се. Не можех да повярвам, че някой би се влюбил в мен, още по-малко — гадже. Чисто и просто на повечето хора им идвах в повече.

— Сигурен ли си?

Раменете му се разтресоха от смях.

— Ама че реакция. Да, обичам те. Мисля, че те обичам още от мига, в който те видях да танцуваш на онази маса и да увеличаш всички със себе си. Светът е по-пъстър, когато си до мен, смехът е по-заразен, а кратките мигове съвършенство са по-осезаеми. Въобще животът е повече.

Въздъгнах.

— Какви красиви думи. Трябва да напишеш песен.

— Може и да напиша. — Погали ме по ръката. Усещах, че чака нещо. Знаех какво чака, но се опитвах да овладеем склонността си да прибързвам, исках да се насладя докрай на думите му. — Ейнджъл?

Все пак не можех да го карам да чака до безкрай.

— Маркърс Коен, ти си прекрасен — и отвън, и отвътре, но както ми каза един мъдър човек, важна е душата. Мил си и щедър, грижовен към другите и невероятно талантлив. Когато пееш, имам чувството, че си се вмъкнал в сърцето ми и си открил всички ключове към душата ми, и влизаш във всяко кътче, всяко ъгълче. И те обичам. — Маркърс застина, притиснал нежно брадичка в главата ми. — Съжалявам, че те пришпорих така в Рокпорт. Пълна идиотка съм, понеже нараних и двама ни, но не съжалявам дори и за част от секундата, че именно ти си сродната ми душа. Всъщност съм много... — Ухилих му се, после се обърнах към реката. *Скочи*, наредих й. Водата се надигна като панделка и се завъртя в кръг, образува сфера, проблясваща с отразени светлинки. Друга по-малка струя за миг очерта контура на крава, която прелетя над сферата и се приземи с плисък, който прозвуча досущ като измучаване — готова да прескоча луната от щастие.

Маркърс избухна в гръмогласен смях. Притисна ме към себе си и целият се разтнесе, а между пристъпите ме целуваше и прегръщаше.

Никога не го бях виждала така да се залива от смях, винаги се възпираше, вечно бе сдържан. А сега, когато най-после си пое дъх, по лицето му се стичаха сълзи.

— Ти си една на милиони, Ейнджъл. Не, не съм прав — една на седем милиарда, а аз съм най-големият късметлия на света, понеже си моя. — Той целуна пръстите ми. — Първото нещо, което ще иде в боклука, като се прибера у дома довечера, ще е текстът към „Demon Angel“. Не бих могъл да съм по-далече от истината.

Скочих от перваза.

— В никакъв случай, песента си е чудесна! *Изпратен да ме измъчва* — запях. — *Върни се в тъмнината.*

Той простена.

— Значи, наистина си я чула цялата, а? Надявах се да си я забравила.

— Как ще забравя, като думите са гравирани върху сърцето ми, Маркърс. Божествения Коен. — Дръпнах го към вратата към сцената с ясното съзнание, че вътре вероятно ни чакаха хора. — Ще ти трябва, когато те ядосам, а това със сигурност ще се случва. Освен това хубавата музика си е хубава музика.

Ръката му се плъзна от талията към хълбоците ми.

— Тогава ще трябва да напиша още една песен — за това как мъжът се събужда и осъзнава, че е повърхностен глупак, задето изобщо не е разбрал момичето.

— Или пък можеш да напишеш песен, в която да мога да ти отговарям. — Бутнах вратата, която така и не се беше затворила плътно зад нас. Топлината от сцената и глъчта на хората ни обвиха.

Той ме потупа одобрително по дупето.

— Чудесна идея. Ще я напиша, а после бандите ни ще могат да се съревновават кой ще надвие. Той или тя.

— *Black Belt* срещу *Angel Dares*. Май нямам нищо против да участвам. — Тръгнах към зелената стая.

— Извинявай, ама нямате никакъв шанс срещу нас, печените момчета — той се престори, че ми прилага джудистка хватка, но естествено, ме остави да му се измъкна.

Отстъпих заднешком в стаята и му размахвах пръст.

— Глупости, ще ви се изплъзнем с танцувална стъпка.

— Присветна светкавицацата на фотоапарат — и да, това беше втората снимка, която лъсна на първите страници на следващата сутрин, редом с целувката на сцената: как двамата с Маркъс се закачаме пред вратата на зелената стая и се смеем лудешки — аз се опитвам да му се измъкна, а той протяга ръце да ме хване.

— Опа! — изчервих се и побързах да проверя дали роклята ми не се е усукала от схватката.

— Вярно, пресконференцията — Маркъс се покашля, но очевидно му беше по-скоро забавно, отколкото неудобно. — Съвсем забравих.

Обърнах се и в мен се впиха жадните погледи на поне петдесетина журналисти. Маркъс ме прегърна през раменете.

— Май ще е по-добре да идем при останалите.

Кърт, момчетата от *Gifted*, Пийт и Майкъл се усмихваха насрещна ни.

— Ти нали спомена „да влязат клоуните — нали трябва да има клоуни“? — отбелязах весело.

— „Не се тревожи — тук сме“^[1] — довърши репликата Маркъс. В този момент бях сигурна, че преди да ме срещне, никога не би се пошегувал така за собствена сметка.

— Благодаря ви за шоуто, деца — обади се Кърт. — Я елате поблизо. — Той потупа канапето до себе си, където имаше място за двама.

— А не „стойте далече“? — ухили се Маркъс и ме придърпа в скута си.

— Определено не „стойте далече“. Така, Марго, ти подбиращ въпросите.

Марго се захвана да дирижира интервюто, а аз се облегнах на гърдите на Маркъс. Кърт отказваше да отговори на въпроси за мен и Маркъс и даде ясно да се разбере, че интервюто трябва да е насочено към музиката, а не към личния ни живот. Което беше много мило от негова страна, само дето Маркъс вече беше разкрил личния ни живот пред всички, поднасяйки извинението си пред хиляди хора. От позицията си на коленете му успях да видя подробности, които до този момент ми бяха убягнали. Уил, Уриел и Виктор също бяха в залата, стояха в дъното и оглеждаха по-скоро журналистите, отколкото нас. Зърнах и Алекс до Уриел, също и Мисти точно зад него — забелязах я

само защото видях ръката ѝ, пъхната в неговата. Оставаше единствено Самър. Накрая я съзрях да седи на един стол зад Виктор, затворила очи, сякаш се опитваше да се концентрира. Какво ли правеше? Когато се бе случвало да видя такова изражение на лицето ѝ, използваше дарбата си. Тя умее да влиза в мислите на всеки, стига той да не разполага със страховити защити. Докато я гледах, тя се изправи и прошепна нещо на Виктор. Очите му се насочиха към един мъж напред тълпата, скрил лице зад огромен фотоапарат, който не пускаше нито за миг.

Изправих гръб, изумена от наглостта му. Ели Дейвис се бе осмелил да дойде на пресконференцията ни! Нима бе толкова глупав, та да си мисли, че ще го оставим да си тръгне безнаказано? После възмущението ми отстъпи място на остро разочарование. Естествено, нямаше в какво да го обвиним. Не можехме да го изобличим, понеже не бях успяла да докажа, че именно той стои зад отвличането ми.

Маркърс забеляза реакцията ми.

— Какво има?

Ели Дейвис — онзи с черната шапка с логото на Gifted и карираната риза.

Маркърс застина за миг, после се опита да ме смъкне от коленете си. Не знам какво се канеше да направи, но вероятно идеята да разкъса Дейвис на малки парчета заемаше централно място в мислите му.

Не, не тук, примолех му се. Да не му даваме доказателствата, които търси.

Кърт се изправи и даде знак, че интервюто е приключило.

— Благодарим ви, че дойдохте. На бара на брега има напитки и закуски. Ще се присъединим към купона, когато си починем малко. — *Gifted* се славеха и бяха уважавани заради гостоприемството си към представителите на музикалната преса. Тия купони бяха редовно събитие в края на всяко турне.

Докато журналистите се изнизваха навън, Виктор и Уил приклециха Ели Дейвис. Виктор го освободи от фотоапарата, а Уил го хвана здраво за ръката.

— Господин Дейвис, мисля, че няма да е зле да си поговорим насаме — каза студено Виктор.

Очите на Дейвис проследиха гърбовете на колегите му, които бързаха към безплатните напитки.

— Нищо не можеш да ми направиш, Бенедикт. Има хора, които знаят, че съм тук.

— Мисля, че и господин Вос би искал да ви каже няколко думи. — Виктор дръпна Дейвис към канапето, на което седяхме с Кърт и Маркъс. Марго се пъхна до Уил. Алекс, Мисти и Самър останаха в стаята, но не се приближиха. От тях тримата май никой не изглеждаше особено изненадан от очертаващата се конфронтация.

Ти знаеше ли за тая работа, попитах Маркъс.

Не, но мога само да съм доволен. Той ме притисна закрилнически до себе си. — *Наслаждавай се на шоуто.*

Кърт ни хвърли един поглед, колкото да се увери, че всичко е наред, после се обърна към Дейвис.

— Дейвис, имам лоши новини за теб.

— Какво? Че си един от тях? — Дейвис се изплю в краката на Виктор. Виктор вдигна вежда, но не каза нищо.

— Един от кои? — попита спокойно Кърт. — Нямам представа за какво говориш. Не, исках да те уведомя, че адвокатите ми ще предявят иск срещу теб и вестника ти.

Очите на Дейвис ме стрелнаха, после се насочиха към вратата.

— Нищо не можете да докажете.

— За съжаление, сме наясно, че не можем да те обвиним в опит за убийство, долен боклук такъв, но не за това говоря. Представил съм доказателства за телефонно хакерство както на местната полиция, така и на полицията в САЩ. Полакомен от мисълта да научиш малко светски клюки си откраднал телефона на моя сътрудничка и си извадил телефонните ни номера от апарата ѝ. Един от тези откраднати номера е моят и знам, че си се опитал да влезеш в гласовата ми поща, екипът ми е проследил действията ти. — Той посочи Уил. — Господин Бенедикт също има да добави нещо.

Уил подаде на Дейвис пощенски плик.

— Освен това си проникнал в акаунта ми и си прочел съобщение, оставено от брат ми четири дни по-рано. Откраднал си номера му и си се опитал да проникнеш и в неговата гласова поща. За твоє нещастие, телефонът му е част от системата на ФБР, което силно утежнява обвиненията — опит за шпионска дейност спрямо държавен служител. От Вътрешна сигурност са силно заинтригувани от твоята персона. А когато мине тукашният процес, вероятно американските

власти ще помолят да бъдеш екстрадиран, за да повдигнат обвинения срещу теб и от другата страна на океана.

Дейвис пребледня. Никак не му съчувствах, ама никак. Сам си беше навлякъл цялата помия, задето забрави да се държи като журналист с чувство за морал и едва не ме уби. Марго избърбори нещо в радиостанцията си и в стаята влязоха двама униформени полицаи.

— Не можете да направите такова нещо — заекна Дейвис. — Та аз имам права.

— Извинете, господине, но тъкмо се канех да ви ги прочета — обади се по-старшият полицай от двамата, всъщност — полицайка.

Виктор ѝ кимна и отстъпи назад. Обзет от сляпото желание да ни изобличи, Дейвис бе забравил, че Виктор има добри познати в повечето полицейски управления в приятелски настроените държави. А сега беше на път да установи как обвиненията в телефонно хакерство щяха да го превърнат в персона нон грата.

През цялото време, докато го отвеждаха, крещеше за саванти и конспирации. Застанал между Уил и Виктор, Кърт видимо се наслаждаваше на сцената.

— О, това ми напълни душата — възкликна той, после се обърна към мен. — Нали не се разстрои, че го видях? Решихме, че ще искаш да присъстваш на падението му.

Скочих от коленете на Маркърс и изтанцувах няколко бързи стъпки.

— Ура, едно на нула за добрите!

Маркърс стана и ме завъртя в кръг.

— И всичко това е благодарение на теб.

— На мен ли? — изписках. — Не, на тези прекрасни хора! — Посочих приятелите си.

Виктор се усмихна сухо.

— Маркърс е прав. Трябва да благодарим на телефона ти.

Приближи се и Мисти, хванала Алекс за ръката.

— Никой не би могъл да го предвиди, но след като така и така ти беше откраднал телефона, на Алекс му хрумна гениалната идея да го използва за стръв.

Тук Алекс се покашля важно-важно.

— Възможно е да съм се обадил на стария ти номер и много убедително да съм намекнал, че който ти подслушва съобщенията, би

могъл да прерови списъка с контактите и да се съсредоточи върху Уил и Кърт.

— А Самър го проследи тази вечер, за да сме сигурни, че ще дойде — усмихна се широко Мисти.

— И повярвайте ми, силно сте ми задължени. Съзнанието му е отвратително — обади се Самър. — А се наложи да живея в главата му, откакто влезе в стаята.

Прегърнах силно Маркърс и ги погледнах всичките.

— Тоест искате да кажете, че съм проявила невероятна далновидност, като съм го подмамила да ми открадне телефона... и още по-голяма, задето не си бях сложила парола?

— Конкретно в този случай, при това като огромно изключение — да — съгласи се Виктор.

Маркърс се разсмя, заровил лице в шията ми, щастлив заедно с мен.

— Ейнджъл, ти си гений.

— Гениална — поправих го. Протегнах ръка към приятелите си и им се усмихнах. — Знаете ли какво? Струва ми се, че заслужаваме един хубав купон в чест на всеобщата ни гениалност.

Кърт ни притегли в обща прегръдка.

— Добре че вече съм ви го организирал, при това точно отпред. Да вървим, хора.

---

[1] Рефрен от песента „Да влязат клоуните“ на композитора С. Сондхайм от мюзикъла „Малка нощна музика“. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.